

Ҷ О Н Б И В Е Р

муаллифи шоҳасарҳо ба ақидаи «NEW YORK TIMES»

ДИЛИ ОТАШИН

ЧӢ ГУНА ОТАШИ ИШТИЁҚ БА ХУДОРО БОЯД АФРӢХТ

Дӯсти азиз!

Рӯзҳои бехтарини мо ҳанӯз дар пешанд. Худо барои Худ қавмеро нигоҳ доштааст, ки даъвати дили ӯро мешунавад ва дар муқаддаси пеши ӯ роҳ меравад. Ин халқ намунаи имондорони ҳақиқӣ хоҳад буд — онҳое, ки овози ӯро мешунаванд ва бе дудилағӣ ба ӯ итоат мекунанд. Онҳо дар назди ӯ пок ва беайб хоҳанд истод, бо дилҳое, ки аз иштиёқи муқаддас месӯзанд.

Чунон ки ӯ нисбати онҳо рашк дорад, онҳо низ нисбати ӯ рашк хоҳанд дошт. Тавассути ин халқ Худо ҷалоли Худро ба ҷаҳони гумшуда ва нобудшаванда нишон хоҳад дод.

Қудсият омодагии рафтан то охири талаб мекунад. Ман бо тамоми дилам мецоҳам шуморо бубинам, ки бар ваъдаҳои ӯ истодаед — ки ӯ ба мо файзи Худро медиҳад, то устувор монем ва дар ӯ ғалаба ёбем.

Худованд ба дили ман гузошт, ки ин паёмро бо шумо ва бо роҳбарони тамоми ҷаҳон мубодила кунам. Пас онро бо муҳаббат ва дастгирии ман қабул кунед. Заҳираҳои иловагӣ бо забони тоҷикӣ барои зеркашӣ ва мушоҳидаи ройгон дар сомонии MessengerX.com ва барномаи MessengerX дастрас мебошанд. Ман бовар дорам, ки ин суханон шуморо ва онҳое, ки ба онҳо хизмат мекунед, қувват мебахшанд, то ба даъвати Худо, қудрати рӯҳонӣ ва нақшаи илоҳии ӯ ворид шавед.

Бародари шумо дар Масех,

Чон Бивер
JohnBevere@ymail.com

MessengerX

Messenger
INTERNATIONAL

ДИЛИ ОТАШИН

ЧӢ ГУНА ОТАШИ ИШТИЁҚ БА ХУДОРО БОЯД АФРӢХТ

Ч О Н Б И В Е Р

A Heart Ablaze, Tajik, by John P. Bevere
Copyright © 2026 Messenger International
MessengerInternational.org
Originally published in English as *A Heart Ablaze*
ISBN 978-0-7852-6990-8

Additional resources in Tajik are available for free download and video streaming at **MessengerX.com** and on the **MessengerX** App
To contact the author: JohnBevere@ymail.com
This international leadership seeding edition of the *A Heart Ablaze* book has been produced in collaboration between Thomas Nelson and Messenger International.

This book is a gift from Messenger International and is NOT FOR SALE

«Дили оташин» Ҷон Бивер, бо забони тоҷикӣ
Copyright © 2026 Messenger International
MessengerInternational.org
Аввал бо забони англисӣ бо номи «A Heart Ablaze» нашр шудааст
ISBN 978-0-7852-6990-8

Манбаъҳои иловагӣ аз Ҷон ва Лиза Бивер ба забони тоҷикӣ
барои зеркашӣ ва пахши ройгон дар **MessengerX.com** ва дар
барномаи **MessengerX** дастрас аст.
Суроғаи электронӣ барои тамос бо муаллиф: JohnBevere@ymail.com

Ин китоб — тӯҳфа аз хизматгузори «Messenger International»
ва БАРОИ ФУРӯШ НЕСТ.

App Store тамғаи молики Apple Inc. мебошад, ки дар ИМА ва давлатҳои дигар ба қайд гирифта шудааст.
Google Play ва логотипи Google Play тамғаҳои молики Google LLC мебошанд.

МУНДАРИҶА

ПЕШГУФТОР	V
1. ШОМИ ФАРОМУШНАШАВАНДА	1
2. МАҚСАДИ НАҶОТ	17
3. ХУРУҶ АЗ МИСР	31
4. ҶАЛОЛИ ХУДОВАНД	41
5. РОҶ БА СӢИ КӢХ	59
6. ХУДОИ ИТОАТКОР	71
7. НИЯТ Ё ХОӢИШ?	87
8. ЗИДДИФАРӢАНГ Ё ЗЕРФАРӢАНГ?	105
9. ФАӢЗИ НАҶОТБАХШ	123
10. РӢЗӢОИ ДУШВОР	145
11. ТИЛЛО, ЛИБОС ВА СУРМА	159
12. ӢАР КИРО МАН ДӢСТ ДОРАМ... ..	185
13. БО ОТАШИ МУӢАДДАС ДАР ДАРУН	199
14. ОНӢО РӢИ ӢРО ХОӢАНД ДИД	217

ПЕШГУФТОР

Ин китоб — сафаре ба сӯи ҳақиқат. Бисёриҳо дар ҷустуҷӯи ҳақиқатанд, аммо вақте бо он рӯ ба рӯ мешаванд, онро рад мекунанд, нодида мегиранд ё ба нафъи худ тағйир медиҳанд. Чунин муносибат сабаби мушкилоти даҳшатноке гардидааст, ки дар насли мо ба вучуд омада, ҷомеаро ба ботлоқи дурӯғ фурӯ бурдааст. Исо борҳо ҳушдор додааст ва ҳамчунон фарзандони Худро аз ин огоҳ месозад.

Гумроҳӣ яке аз ҷиддитарин мушкилот ба шумор меравад, зеро касе ки дар зери ҳукмронии он қарор дорад, гумон мекунад дар ҳақиқат роҳ меравад. Павлус рӯзҳои охирро дар Паёми худ ба Тимотиюс чунин тасвир мекунад: «Зеро замоне фаро хоҳад расид, ки таълимоти солимро қабул нахоҳанд кард, балки бар тибқи ҳавасҳои худ барои худ муаллимоне хоҳанд баргузид, ки нутқашон ба гӯшҳо хуш ояд; ва гӯшҳои худро аз ростӣ гардонда, ба қиссаҳо рӯ хоҳанд овард» (2 Тим. 4:3, 4). Дар забони ҷунонӣ калимаи «қиссаҳо» (оятӣ 4) ҳамчунин маънои «дурӯғ»-ро дорад. Агар дурӯғ муддати тӯлонӣ ҳамчун ҳақиқат муаррифӣ гардад, бисёриҳо омода мешаванд барои он ҳатто ҷони худро нисор кунанд.

Аммо вақте ҳақиқати воқеӣ тавассути Навиштаҷот зоҳир мегардад, бисёриҳо онро ҳамчун сафсата рад мекунанд.

Павлус пешакӣ огоҳ намуда буд, ки одамон таълимоти солимро қабул нахоҳанд кард. Боре шунидам, ки воизе гуфт: «Таълимоти носолиме, ки дар калисоҳои мо пайдо мешаванд, аз китобчаи телефонӣ гирифта намешаванд — онҳо аз Навиштаҳо гирифта мешаванд». Ё ишора мекард, ки ин таълимот аз Китоби Муқаддас иқтибос мешаванд ва аз ҳамин сабаб васеъ паҳн мегарданд, ҳарчанд дар онҳо тафаккури солим мавҷуд нест.

Муаллифи Китоби Масалҳо пешакӣ навишта буд: «Насле ҳастанд, ки дар назари худ пок мебошанд, ва ҳол он ки аз наҷосати худ шуста нашудаанд» (Мас. 30:12). Дар ин китоб мо хоҳем дид, ки ин суҳанон ба насли мо низ дахл доранд.

Агар ҳақиқат барои эҳсосоти инсон гуворо ва ба осонӣ пазируфта мешуд, тамоми ҷаҳон аллакай дари онро мекӯфт ва ба он ворид мегардид. Аммо Исо мефаҳмонад, ки воқеият дигар аст: «Зеро ҳар киро кирдор бад бошад, аз рӯшноӣ нафрат дорад ва пеши рӯшноӣ намеояд, то ки аъмолаш ошкор нашавад; лекин ҳар кӣ росткор аст, пеши рӯшноӣ меояд, то ошкор бошад, ки аъмолаш ба василаи Худо содир шудааст» (Юҳан. 3:20, 21). Ҳақиқатро танҳо касе дӯст медорад, ки аз Худо метарсад.

Имрӯз мо дар баробари саволҳои ҷиддӣ қарор дорем. Чаро дар калисоҳо ин қадар имондорон бо ишқу ғайрат намесӯзанд? Мо миллиардҳо доллар барои васоити ахбори омма, нашрияҳо, реклама ва дигар роҳҳои паҳн намудани Инҷил сарф мекунем, аммо чаро ҳанӯз бисёре аз масеҳиён бо ҳавасҳои ҷисмонӣ мубориза мебаранд? Чаро зиёда аз 80 фоизи навимондорон боз ба торикӣ бармегарданд? Чӣ гуна гуноҳкорон метавонанд наҷотро эътироф кунанд ва ҳамзамон бетағйир бимонанд? Ман бовар дорам, ки ҷавоби ҳамаи ин саволҳо дар ҳамин аст: ин ба сабаби набудани

оташ ва муҳаббати сӯзон ба Худо рӯй медиҳад.

Агар мо ба онҳое, ки пеш аз мо буданд, назар андозем, миёни мо фарқи равшан дида мешавад. Чӣ чиз Мӯсоро водор сохт, ки Худоро бичӯяд, ҳарчанд ин барои ӯ нархи аз даст додани ҳамаи дастовардҳояш дар қасри фиръавнро дошт? Чаро Ирмиё, Ишаъё ва дигарон суҳанонеро эълон мекарданд, ки барояшон танҳо душворӣ ва таъқиб меовард? Чаро имондорони Калисои аввал омода буданд молу мулки худ, бароҳатӣ ва ҳатто ҷони худро фидо кунанд? Ба хотири Инҷил чӣ чиз ба Калисои аввал қувват меод, ки зери таҳдиди шиканҷа ва марг ҷасурона мавъиза кунанд, дар ҳоле ки имрӯз муборизаи асосии бисёре аз имондорон бештар дар нигоҳ доштани обрӯи шахсии онҳо зоҳир мегардад? Ва боз ҳам ҷавоб дар оташи Худост.

Мо ба оташи Худованд ниёз дорем, ва он бар ҳар касе, ки ташнаи ҳақиқат аст, фуруд хоҳад омад. Гарчанде ки он бе муқовимат намеояд, бисёре аз мо аз дурӯғ сер шудаем ва омодаем тағйиротро қабул кунем. Тарси боқӣ мондан дар ҳолати пешина аз ҳар дарде, ки аз дарки ҳақиқат бармеояд, бештар аст. Касе ки чунин мавқеъро ихтиёр мекунад, новобаста аз ҳама чиз, меҳодад Худованди ҷалолро бишиносад. Чунин одамон омодаанд ҷалоли ҳақиқии Ӯро дар ҳаёти худ қабул намоянд.

Муҳим нест, ки имрӯз дар кадом муносибат бо Худо қарор доред, ҳамеша ҷой барои зӯҳури бештари оташи муқаддаси Ӯ вуҷуд дорад. Агар метарсед, ки оташ дар дили шумо қариб хомӯш шудааст, ҷасур бошед ва умедро аз даст надихед. Ӯ аллакай ваъда додааст:

«Наи хамидаро нахоҳад шикаст ва фатилаи нимсӯхтаро хомӯш нахоҳад кард, то даме ки довариро ба ғалаба оварда расонад» (Матто 12:20).

Чӣ муҳаббати пурмеҳру шафқат ба мо Падар ато кардааст! Ман дуо мекунам, ки ин китоб тадриҷан ғамхории ҳақиқии Ёро нисбат ба ҳолати мо ошкор созад. Ёро ҳолати ботинии мо бештар ба ташвиш меорад, на бароҳатии мо, ва Ё моро он қадар дӯст медорад, ки метавонад ба мо он чизеро бигӯяд, ки воқеан ба он ниёз дорем.

Ман ҳеҷ гоҳ барои паёмҳои худ чунин нигарон набудам, мисли он ки нисбат ба ин китоб ҳастам, зеро ҳақиқатхояш ба умқи дили ман расидаанд. Ин лоиҳа ба ман танҳо имкон дод, ки Он Касеро, ки Муаллифи ҳақиқии он аст, беҳтар бишиносам. Ман танҳо зарфе ҳастам, ки Худованд паёмҳои Худро тавассути он мерасонад. Ба Ё тамоми ҷалол бод барои он чӣ тавассути ин китоб анҷом медиҳад. Бигзор он оташи муқаддаси Ёро дар ҳаёти шумо аланга занонад ва дигар ҳаргиз мисли пешина набошед. Пеш аз оғози сафар, биёед дуо кунем:

Эй Падар, ба номи Исо, ҳангоми хондани ин китоб аз Ту хоҳиш мекунам, ки ба воситаи Рӯҳат бо ман шахсан сӯхан бигӯӣ. Ман аз ҳақиқат наметарсам. Ман меҳоҳам онро бишиносам. Вақте онро қабул мекунам, бигзор оташи муқаддаси Ту дили маро аланга занад. Бигзор қудрати он маро фаро гирад, то он чиро дӯст дорам, ки Ту дӯст медорӣ, ва аз он чӣ Ту нафрат дорӣ, нафрат намоям. Ҳангоме ки онро меҳонам, чашмони маро боз кун, то Исоро равшантар аз ҳар вақти дигар бубинам. Ман эътироф мекунам, ки Ё Каломи зиндаи Худо ва Ҳақиқат аст. Ман аз Ту пешакӣ барои тағйироте, ки тавассути паёми Ту дар ин китоб ба ҳаёти ман меояд, миннатдорам. Омин.

ШОМИ ФАРОМУШНАШАВАНДА

*Худо дар миёни қавми Худ иштиёқи нерӯманду
оташинеро бедор хоҳад кард, ки мо то ҳол
мислашро надидаем.*

Ин охирин ҷамъомад аз чор ҷамъомаде буд, ки дар «Калисои аҳди муҳаббат», шаҳри Фейетвилл, Каролинаи Шимолӣ баргузор гардид. Пештар низ ба ман муяссар шуда буд, ки ба он ҷо равам ва хизматгузориҳо баргузор намоям. Ба шарофати ташнагии самимии имондорон ва муҳаббати онҳо ба Худо, ин ҷамъомадҳо ҳамеша самараҳои аҷиб меоварданд.

Дер шуда буд, ҷамъомад бояд кайҳо анҷом меёфт. Бо вучуди ин, ман ҷуръат намекардам мардумро раҳо кунам: дар дарунам гӯё муборизае ҷараён дошт. Мавъизаро ман равшан ва мухтасар баён кардам, шунавандагон онро бо шавқу рағбат пазируфтанд. Аммо эҳсоси нопуррагӣ маро тарк намекард. Одатан хизматгузориҳоро бо эҳсоси иҷрои

рисолат анҷом медодам, махсусан дар чунин калисои кушода. Аммо он шом ҳама чиз дигаргун буд.

Илова бар ин мубориза, суҳаноне аз хотирам намерафтанд, ки Рӯҳулқудс дар ҳавопаймо, дар роҳ ба Фейетвилл, ба ман пичиррос зада буд: «Ин ҷамъомадҳо пурқувваттарин ҷамъомадҳое хоҳанд буд, ки ту дар ин калисо таҷриба кардай».

Дар солҳои хизмати худ ман ба ин калисо ҳафт ё ҳашт бор рафтаам ва, бешубҳа, хизмате, ки дар пеш буд, ба рӯйхати муҳимтарин ва сарнавиштсозтаринҳо дохил мешуд. Дар ёд дорам, ки дар ҳавопаймо ба худ андешидам: *«Ин бисёр чизҳоро меғӯяд»*.

Ҳангоми мавъиза эҳсос кардам, ки ба бунбаст расидаам. Ҷамъомадҳо он қадар пурқувват набуданд, ки ман интизор доштам. Ман нохоста онҳоро бо он воқеаҳо ва шаҳодатҳои муҳиме муқоиса мекардам, ки пештар дар хизматҳои ин калисо рух дода буданд. Ман бо васвасаи роҳ додан ба норозигӣ дар даруни худ мубориза мебардам, вале ҳамзамон медонистам, ки бояд пурра ба хизматгузориҳои худ диққатамро диҳам. Дар он лаҳза ман аз ноумедӣ саҳт ба дастгирии Худо ниёз доштам.

Чунин менамуд, ки ҳузури Худо дар ҷое наздик аст ва ҳар лаҳза бо тамоми қудрату ҷалоли худ бар ҷамъомад нозил мешавад, аммо чизе ба ин монегӣ мешуд. Дар толор гоҳ-гоҳ гурӯҳҳои алоҳидаи одамон пайдо мешуданд, ки аз ҳузури Ӯ ба гиря меомаданд, вале ман медонистам, ки Худо аз мо чизи хеле бузургтареро мецоҳад. Бо вучуди он ки фазои ҳама шомҳои қаблӣ тағйир наёфта буд, ман боварӣ доштам, ки дар ин хизматгузорӣ низ Худованд моро бо ҳузури навкунандаи Худ сарфароз хоҳад кард, чунон ки пештар мешуд. Ин ҷамъомад охирин буд ва дигаре ба нақша

гирифта нашуда буд. «Пас чаро Худо ба ин одамон даст намерасонад, ҳарчанд ман ҳис мекунам, ки Ё меҳодад ин корро анҷом диҳад?» — аз худ мепурсидам.

ВАҲЌЕ, КИ САМТРО МУАЙЯН КАРД

Сипас ман овози орому пастеро шунидам — Рӯҳулқудс бо ман суҳан гуфт. Ё ба ман нишон дод, ки монеае вуҷуд дорад, ки ҳамаи калисоҳои ин шаҳро бозмедорад ва ба ин хизматгузори низ таъсир мерасонад. Ин монеа рушди калисохоро дар марҳилаи муайяне манъ мекард; пас аз расидан ба он, онҳо ё ба ҷудой гирифтор мешуданд, ё диндор ва бенатиҷа мегардиданд.

Ҳамин ки ман ин ваҳйро бо ҷамъомад дар миён гузоштам, пастори калисо аз ҷояш бархост ва суҳанони маро тасдиқ кард. Каме пеш аз ин ӯ гузашта ва ҳозираи шаҳри худро таҳқиқ карда, суҳанони маро бо омор тасдиқ намуд. Ҳангоме ки ӯ суҳан мегуфт, ман боз овози Рӯҳулқудсро шунидам. Ё ба ман нишон дод, ки чӣ гуна ин монеаро метавон бартараф кард. Вақте пастор суҳанашро ба анҷом расонд, ӯ дубора микрофони ба ман дод ва ман гуфтам: «Эй маҳбубон, Худо ба ман нишон дод, ки ин монеаро метавон бо кӯмаки рӯзаи чилрӯза nobуд кард».

Ман қариб фикри ҳар як ҳозирбударо шунидам: «*Чил рӯз бе ғизо?!*»

Ман идома додам: «Ин рӯза ба худдорӣ аз ғизо вобаста нест; эҳтимол, ҳеҷ кас маҷбур намешавад гурусна монад. Он худдорӣ аз чизест, ки шуморо аз ҷустуҷӯи Худо бозмедорад. Ин метавонад телевизион, видео, бозиҳои компютерӣ, рӯзномаҳо, давутози харид, сӯҳбатҳои тӯлонии телефонӣ ва монанди инҳо бошад».

Ин аст рӯзаи ҳақиқӣ. Мо хеле зуд-зуд худро гурусна

медорем, то Худоро бишнавам, аммо ҳамзамон зиндагии оддии худро бо тамоми одатҳоямон идома медиҳем. Инро рӯза номидан мумкин нест, бинобар ҳамин мо чунин меваҳои ночиз ба даст меорем. Рӯзаи ҳақиқӣ худдорӣ бо мақсади ҷалб кардани диққат ба Худо аст.

Халқи Исроил низ бисёр вақт аз ғизо худдорӣ мекард ва сипас аз Худо мепурсид: «Чаро мо рӯза медорем, аммо Ту намебинӣ? Ҷонҳои худро фурӯтан месозем, аммо Ту намедонӣ?»

Худо ба онҳо тавассути пайғамбар Ишаъё ҷавоб дод: «Шумо, охир, дар рӯзи рӯзаи худ низ корубори худро меёбед, ва ҳамаи коргарони худро ба танг меоваред. Шумо, охир, барои низоъ ва нифоқ рӯза медоред ва барои он ки бо мушти шарорат бизанед, имрӯз шумо тавре рӯза намедоред, ки овозатон дар афроз шунида шавад» (Иш. 58:3, 4).

Ман микрофони ба пастор баргардондам ва ӯ фавран эълон кард, ки ин рӯзаҳоро оғоз мекунад, сипас аз ҷамъомад хоҳиш намуд, ки ҳамин корро кунанд. Ҳама дар ягонагӣ розӣ шуданд, ки Худоро ҷӯё шаванд.

Рӯзи дигар маълум шуд, ки рӯзи якшанбе, ки маҳз ба анҷоми рӯза рост меояд, дар ҷадвали ман озод боқӣ мемонад. Ман дар ин бора ба пастор хабар додам ва ӯ чунин посух дод: «Ман хеле шод мешудам, агар ту назди мо меомадӣ».

Дар тӯли ҳафтаҳои баъдӣ мо тамосро қатъ накардем. Аз оилаҳое, ки рӯза медоштанд, аллакай шаҳодатҳои ҳаяҷоновар мерасиданд. Хонандагоне, ки пештар дар мактаб базӯр таҳсил мекарданд, ба ҷойи баҳои «ду» ва «се» ба гирифтани «чор» ва «панҷ» шурӯъ карданд. Рафтори наврасон ба таври назаррас беҳтар шуд, онҳо нисбат ба калонсолон эҳтироми бештар нишон медоданд. Одатҳо

ва корҳои дунявӣ тадричан бар онҳо таъсири худро аз даст медоданд. Занҳо бо шавқу ҳаяҷон нақл мекарданд, ки шавҳаронашон комилан тағйир ёфтаанд. Падарон ба гузаронидани дарсҳои омӯзиши Китоби Муқаддас ва дуо бо аҳли оила оғоз карданд. Муносибатҳо беҳтар мешуданд, баъзеҳо ҳатто шифои ҷисмонӣ гирифтанд. Тағйирот дар оилаҳо ҳамин ки мардум ба сӯи Худо рӯ меоварданд, ба амал меомад.

Ман инчунин аз пастор фаҳмидам, ки хизматгузориҳо дар калисо рӯз ба рӯз пурқувваттар мегардиданд ва дар ҳар ҷамъомад чанд нафар наҷот меёфтанд. Дар натиҷаи чунин иттиҳоди калисо ба каломи Худо, қариб дар ҳамаи соҳаҳои ҳаёти аъзои он тағйироти мусбат ба амал омад.

РӯЗЕ, КИ ҲЕЧ ГОҲ ФАРОМЎШ НАХОҲАМ КАРД

Пас аз шаш ҳафта, сеюми ноябри соли 1996, ман боз дар ин калисо ҷамъомад баргузор кардам. Он рӯзро ман ҳеҷ гоҳ фаромӯш намекунам. Ҳамин ки пеш аз оғози хизматгузориҳои саҳарӣ ба маъбад даромадам, эҳсос кардам, ки фазои дохил пур аз интизорӣ аст. Дилҳои имондорон комилан барои шунидани мавъизаи ман кушода буданд.

Дар охири хизматгузориҳои саҳарӣ пастор калисоро даъват кард, ки барои ҷамъомади шом барвақттар биёянд, то дилҳои худро дар дуо омода созанд. Ҷайр аз ин, ӯ ба падару модарон хабар дод, ки хизматгузориҳои кӯдакон низ дар ҷамъомади умумӣ иштирок хоҳад кард; ӯ мехост, ки ҳамаи гурӯҳҳои синнусолӣ, ба истиснои кӯдакони то шашсола, дар он ҷо ҷамъ шаванд. Ӯ то ҳол чунин коре накарда буд. Ӯ ҳатто падару модаронро ҳушдор дод ва гуфт: «Агар шумо ё фарзандонатон ин хизматгузориҳо аз даст диҳед, тамоми умр аз ин пушаймон хоҳед шуд». Суханони ӯ маро хеле

ҳайрон ва ҳатто сардаргум карданд, аммо ман қарор додам хомӯш монам ва ҳоло аз он пушаймон нестам.

Он шом дар толор тақрибан 1300 нафар ҷамъ омада буданд. Ман дар бораи тарси Худованд таълим меодам; мавъиза бояд тақрибан соати нӯҳи шаб ба анҷом мерасид. Ҳангоме ки ман сӯхан мегуфтам, дар толор, сарфи назар аз ҳузури шумораи зиёди кӯдакон, хомӯшии ҳайратовар ҳукмфармо буд.

Дар анҷоми мавъиза роҳбари гурӯҳи мадҳкунӣ ва ман ҷамъомадро ба ибодат бурдем. Дар ҳамин вақт ман овози Рӯҳулқудсро шунидам. Ё пичиррос зад: «Ман меҳоҳам ба ин одамон хизмат кунам. Лутфан, иҷозат деҳ, ки Ман ин корро кунам».

Ман фаҳмидам, ки бо вучуди он ки мо сурудҳои ибодат меҳондем, Ё аз мо чизи дигареро меҳост. Ман ҷамъомадро қатъ карда, гуфтам: «Худованд ҳоло ба дили ман сӯхан гуфт. Ё меҳоҳад ба мо хизмат кунад, бинобар ин биёед ҳоло дар хомӯшӣ бимонем ва диққати худро ба Ё равона кунем».

Дар даҳ дақиқаи баъдӣ, ё тақрибан ҳамин қадар вақт, аз ин ҷо ва он ҷо садои гиряи ороми мардум, ки дар ҳузури Худо буданд, шунида мешуд. Аз рӯи ҳамаи нишонаҳои зоҳирӣ, ин ҷамъомад ба онҳое, ки шаш ҳафта пеш баргузор шуда буданд, монанд менамуд, аммо ман фарқи нозуки ноаёнро эҳсос мекардам ва интизори идомаи рӯйдодҳо будам.

Тақрибан соати 9:15 фазои хомӯшӣ ногаҳон тағйир ёфт. Дар қаторҳои ақиб ман чанд овози борики гиряро шунидам. Фаҳмидан душвор набуд — ин овозҳо ба кӯдакон тааллуқ доштанд. Дар тарафи рости ман, дар қаторҳои ақиб толор, ҳамроҳи муаллимон тақрибан 150 кӯдаки 7 то 12-сола нишаста буданд. Ман фаҳмидам, ки Худо ба онҳо таъсир мерасонад. Ман онҳоро ба пеш даъват карда, гуфтам:

«Кӯдакон, Худо ба шумо мерасад. Ман меҳоҳам он кӯдаконе, ки Ё ба онҳо таъсир кардааст, ба сахна бароянд».

Ман ҳеҷ гоҳ он чизеро, ки дидам, фаромуш намекунам. Шояд шумо фикр кунед, ки ман то андозае муболиға мекунам, аммо агар ман ва 1200 шоҳиди дигар инро намедидем, он гоҳ ман бо шумо розӣ мешудам. Ба ростӣ, ман шояд натавонам ҷалоли он чизеро, ки Худо дар он шаб карда буд, пурра тасвир кунам, аммо ман кӯшиш мекунам, ки ин корро кунам. Пеш аз ҳама, бояд қайд кард, ки ин калисо ба гурӯҳи калисоҳои ба истилоҳ консервативӣ тааллуқ дорад. Аксарияти аъзои он намоёндагони аслии он динҳо мебошанд, ки дар онҳо эҳсосоти худро нишон додан маъмул нест, ё одамоне, ки дар ҷаҳон тарбия ёфтаанд ва наҷотро дар ин калисо қабул кардаанд. Пастори онҳо муаллими олиҷаноб аст, ӯ ба ифротгароӣ дучор намешавад ва аз эҳсосоти зиёдатӣ ё сарусадоро канорагирӣ мекунад.

Ман кӯдакони тамошо кардам, ки аксари онҳо аз ҳафт то нӯҳсола буданд. Онҳо ба пеши ман баромада, гиря мекарданд, бисёре аз онҳо бо дастонашон чеҳраҳояшонро мепӯшиданд, баъзеи дигар базӯр ба пой меистоданд. Вақте ки онҳо ба сахна расиданд, баъзеҳо ба зону афтоданд, зеро онҳо қудрати истодан дар пойҳояшонро надоштанд, аммо бисёриҳо дароз кашида афтоданд. Онҳо бе интиҳоби ҷойҳо, аксар вақт ба болои ҳамдигар меафтоданд. Ташкилотчиён бо чашмони нам аз ашк кӯшиш мекарданд, ки ба онҳо кӯмак кунанд. Пас аз як ё ду дақиқа, ман дидам, ки тақрибан сад кӯдаки хурдсол дар сахна гиря мекунанд, ва бадани аксари онҳо мисле, ки дар азоб бошад, меларзиданд. Онҳо пурра дар ҳузури Худо ғарқ шуда буданд.

Ва он на ду ё се дақиқа, балки зиёда аз як соат давом кард! Баъзе хонандагон шояд фикр кунанд, ки ин қадар

доду фарёди кӯдакон дар муддати тӯлонӣ метавонад танҳо боиси хашм шавад, аммо онҳо хато мекунамд: он чизе, ки рӯй дод, дар дили атрофиён тарсу ларзро ба вуҷуд овард. Аксарияти калонсолон, вақте диданд, ки Худо дар кӯдакон чӣ кор мекунад, танҳо гиря карданд. Ва дар айни замон, ҳузури қавии Худо онҳоро пур кард. Ҳама чизи рӯйдодаистода ба мавҷи бузурги ҳузури Ё монанд буд, ки пас аз он мавҷи дигари боз ҳам пурқувваттар буд. Вақте ки ба назар чунин менамуд, ки кӯдакон дигар наметавонанд гиря кунанд, фарёд зананд ё ба ларза оянд, он гоҳ мавҷи дигаре фаро мерасид, ва ҳама чиз бо қувваи боз ҳам бештар аз нав оғоз мешуд. Баъзан сарам зери вазни ҳузури Ё ба поён ҳам мешуд, ва ман ҳатто онро боло бардошта наметавонистам.

Ман як духтарчаи хурдсолеро дидам, ки беш аз ҳафтсола набуд. Ё чунон дастҳояшро печонда буд, ки гӯё оташ онҳоро фаро гирифта бошад. Чеҳраи пур аз ашк ба боло равона шуда, чизе фарёд мезад. Ҳузури Худо бар ин кӯдакон бо чунин қувват эҳсос мешуд, ки ҳатто ташкилотчиён, ки аввал меҳостанд онҳоро ором кунанд, канор рафтанд. Онҳо танҳо наздик истода, мушоҳида мекарданд ва гиря мекарданд.

Чанд нафар калонсолон рӯ ба замин хобида буданд — комилан беҳаракат. Дигарон истода, бо чашмони пур аз ашк ва бо тарсу эҳтиром рӯйдодҳоро тамошо мекарданд. Якчанд бор ба ақиб нигаристам ва пасторро дидам: чеҳрааш бо дастонаш пӯшида буд ва ӯ гиря мекард. Зани ӯ дар саҳна, пур аз ашк, ба замин афтода буд.

Баъдтар пастор ба ман номае навишт, ки дар он рӯйдодҳои он шомро аз дидгоҳи худ тасвир кардааст. Гарчанде ки гузориши ӯ дар бисёр мавридҳо гуфтаҳои маро

такрор мекунад, ман эҳсос мекунам, ки он ҳамчун нигоҳи як шоҳиди дигар муҳим аст.

Якшанбе, 3 ноябри соли 1996, ин рӯзро ман ҳеҷ гоҳ фаромӯш намекунам. Ман бовар дорам, ки ин танҳо пешомади он чизест, ки Худо ният дорад дар рӯи замин анҷом диҳад. Дар хизматгузори шом Ҷон дар бораи тарси Худо мавъиза кард ва сипас эълон намуд: «Мо бояд иҷозат диҳем, ки Исо дар тамоми соҳаҳои ҳаёти мо Худованд гардад ва ҳоло бояд комилан ба Ӯ ҳамчун Худованди худ итоат кунем».

Мо муддате ибодат кардем, сипас Ҷон гуфт: «Ман ҳаракати Рӯҳулқудсро дар ин ҷо эҳсос мекунам». Дар ҳамин лаҳза ман шунидам, ки кӯдакон, ҷавонон ва баъд аз онҳо калонсолон гиряро оғоз карданд. Бо гиря ва нола калонсолон ба назди қурбонгоҳ омадан гирифтанд. Он гоҳ Ҷон гуфт: «Худо ба кӯдакон таъсир мерасонад, кӯдакон бояд ламси пурқуввати Худовандро таҷриба кунанд». Пас аз ин ӯ ҳамаи кӯдаконе, ки ҳузури Худоро бар худ эҳсос карда буданд, даъват намуд, ки ба пеш, назди саҳна бароянд.

Ман дидам, ки кӯдакон, пур аз ашк, ба сӯи қурбонгоҳ медавиданд; дар байни онҳо се писари ман ва духтарам низ буданд; ҳамаи кӯдакон, ба зону зада ё рӯ ба замин хобида, нидо мекарданд ва ба Исо муроҷиат менамуданд. Баъзеҳо дастанашонро саҳт мефишурданд ва меларзониданд, вақте ки оташи Худо онҳоро фаро мегирифт. Назди қурбонгоҳ тақрибан сад нафар ҷамъ омада буданд ва Рӯҳи Худо мавҷ-мавҷ аз миёни ибодатгоҳ мегузашт. Ман мушоҳида кардам, ки кӯдакон мисли домино яке паси дигаре меафтоданд, гарчанде ки ҳеҷ кас ба онҳо даст намерасонд. Тақрибан якуним соат (агар дақиқтар гӯем, як соату понздаҳ дақиқа, вале ман он чизеро, ки ӯ навишта буд, тағйир надодам)

мо дар ҳузури Худо ғарқ шуда меистодем. Пеш аз анҷоми хизматгузорӣ кӯдакон ва падару модарон якдигарро ба оғӯш гирифта гиря мекарданд: Худо дилҳои онҳоро ба ҳам пайваст.

Як писарбачаи даҳсола нақл кард, ки чӣ гуна, вақте рӯи замин меҳобид, шуоъҳои равшани сафеди нурро дид, ки аз боло бар ҳамаи ҳозирон мефаромаданд. Чанд нафар калонсолон аз толор ва аз гурӯҳи мадҳкунӣ низ ҳамин чизро гуфтанд. Хизматгузорӣ соати 11-и шаб ба анҷом расид ва касе пештар нарафт. Вақте кӯдаконро мебурданд, онҳо ҳанӯз гиря мекарданд.

То имрӯз ман шаҳодатҳоро дар бораи оилаҳои тағйирёфта мегирам: кӯдакон шаҳодат медиҳанд, итоат нишон медиҳанд ва ғайра. Ҳамчун пастор ман бо боварии комил гуфта метавонам, ки хонаи ман ва фарзандонам комилан тағйир ёфтаанд.

Д-р Эл Брайс,
пастори калон, «Калисои
аҳди муҳаббат», шаҳри
Фейетвилл, Каролинаи
Шимоли

Он чизе, ки он писарбача дар бораи шуоъҳои равшани сафеди нур, ки аз боло мефаромаданд, нақл кард, диққати маро ҷалб намуд. Дар Китоби пайғамбар Ҳабаққуқ навишта шудааст:

Худовандо! Овозатро шунидам – ҳаросон шудам.
Худовандо! Амали Худо дар солҳои наздик зинда намо,
дар солҳои наздик онро зоҳир бисоз, дар вақти ғазаб
раҳмро ба ёд овар. Худо аз Темон меояд, ва Қуддус – аз
Форон. Шукӯҳи Ӯ осмонро фаро гирифтааст, ва ҷалоли

Ў заминро пур кардааст. Ва дурахши Ў мисли найир аст,
шуёҳо аз дасти Ўст, ва ниҳонгоҳи ҷалоли Ў дар он ҷост.

– Ҳабаққуқ 3:2–4

Ман комилан боварӣ дорам, ки он писарбача намедонист, ки Ҳабаққуқ дар замонҳои қадим чунин чизеро навишта буд. Мо бо чашмони худ он чизеро дидем, ки пайғамбар Юил гуфта буд: «...ва писарони шумо ва духтарони шумо нубувват хоҳанд намуд,... ҷавонони шумо рӯёҳо хоҳанд дид» (Юил 2:28). Он писарбачаи даҳсола рӯёеро нақл кард, ки аллакай дар Китоби Муқаддас тасвир шудааст, дар ҳоле ки худ ҳеҷ тасаввуре дар бораи он надошт.

Писарбачаи дигар бо ҷасорат гуфт: «Модар, рӯза ҳанӯз ба анҷом нарасидааст». Суханони ӯ на танҳо нубувватӣ буданд — ӯ хоҳиши аксари ҳозиронро ифода мекард. Ин кӯдакон ҳузури Худои зиндари таҷриба карданд, ва ҳаёти онҳо комилан тағйир ёфт. Онҳо мехостанд дар ин ҳолат бештар бимонанд, на ин ки дар сатҳи бадастомада бозистанд.

Баъдтар, ҳамон шом, зани пастор бо мо порчае аз Навиштаҷотро, ки Худо ба вай ошкор карда буд, мубодила намуд, то фаҳмонад, ки дар ҷамъомад чӣ рӯй дод:

Вале алҳол низ Худованд мегӯяд: «Бо тамоми дили худ, бо рӯза ва гиря ва навҳа сӯи Ман руҷӯ намоед [то даме ки ҳамаи монеаҳои бартараф нашаванд ва муносибатҳои вайроншуда барқарор нагарданд]. Ва дилҳои худро чок кунед ва на либосҳои худро». (Юил 2:12, 13, Тарҷумаи васеи Китоби Муқаддас)

Ҳангоме ки вай ин оятҳоро мехонд, дили ман аз дарун месӯхт. Ибораи «сӯи Ман руҷӯ намоед» маҳз он чизеро тавсиф мекард, ки тамоми калисо фаро гирифта шуд.

Одамон ба ҷустуҷӯи дили Ё оғоз карданд. Онҳо дигар ақибнишинӣ намекунанд.

Худо моро даъват кардааст, ки дилҳои худро чок кунем, на либосҳоямонро. Ман бисёр имондорон ва калисоҳоро дидаам, ки аз рӯи нишонаҳои зоҳирӣ гӯё ҳама чиз дар онҳо хуб буд, вале онҳо ҳаргиз ба дили Худо нарасиданд, чунон ки ин калисо расид.

Сабаб дар чист? Метавон рӯза гирифт, ҷамъомадҳои дуо ташкил кард, аз одатҳои дунявӣ худдорӣ намуд ва ба ин васила ба парҳезгории зоҳирӣ ноил гашт, гӯё либосҳои «мӯътабар» ба бар кард, вале дар айнаи ҳол дилҳои нофармонро пинҳон дошт. Онҳо ҳамоно барои нақшаҳои худ зиндагӣ мекунанд, на барои хизмат ба наздикони худ. Худоро фӯрӯтани дарунии мо бештар бовар мекунонад, нисбат ба зӯҳуроти берунии тарзи зиндагии масеҳӣ. Баъдан Юил чунин менависад:

Дар Сион шох навозед, рӯза эълон кунед, маҷлис даъват намоед. Қавмро ҷамъ кунед, ҷамоатро даъват намоед, пиронро фароҳам оваред, кӯдакон ва ширмаконро ҷамъ кунед; бигзор домод аз ҳуҷраи худ, ва арӯс аз чимилиқи худ берун ояд (Юил 2:15, 16).

Ҳангоме ки зани пастор хонданро идома меод, оташ дар дили ман ҳарчи бештар аланга мегирифт. Дар Китоби Муқаддас дақиқ ҳамон чиз тасвир мешуд, ки Худо ба ин калисо фармуда буд, ки чиҳил рӯз пеш анҷом диҳад. Вақте каломи нубувватӣ эълон гардид, ҳама — аз хурд то бузург, аз роҳбарон то кӯдакон — бояд ба Худованд рӯ оварда, Ёро ҷустуҷӯ мекарданд. Вай хонданро идома дод:

Ва баъд аз он чунин воқеъ хоҳад шуд, ки Ман Рӯҳи Худро бар тамоми башар хоҳам рехт, ва писарони шумо ва

духтарони шумо нубувват хоҳанд намуд, пирони шумо хобҳо хоҳанд дид, ҷавонони шумо рӯёҳо хоҳанд дид. Ва дар он айём бар ғуломон ва канизони шумо низ Рӯҳи Худро хоҳам рехт (Юил 2:28, 29).

«Ва баъд аз он чунин воқеъ хоҳад шуд» — ин суҳанонро ман дар тӯли умрам борҳо шунидаам. Дар ҳақиқат, аз ҳамон вақте ки ман аз олами боло таваллуд шудам, дидам, ки бисёре аз хизматгузoron ва ҳамчунин имондорони оддӣ аксар вақт Юил (2:28, 29)-ро иқтибос меоранд. Дар ин оятҳо суҳан дар бораи он меравад, ки писарон ва духтарон нубувват мекунанд ва рӯёҳо мебинанд, ки бо мӯъҷизаҳо ва аломатҳои бузурги Рӯҳулқудс ҳамроҳанд, аммо дар мавъизаҳо ва баҳсҳо калимаҳои «баъд аз он» аксаран нодида гирифта мешаванд. Вале агар дар нубувват гуфта шавад, ки чизе бояд «баъд аз он» рӯй диҳад, пас ҳатман бояд чизи муҳим пеш аз он низ вуҷуд дошта бошад, яъне ҷавоби калисо ба овози карнай, ки дар наздик шудан ба Худо зоҳир мегардад.

Худованд бо қудрат ҷавоб медиҳад, вақте ки мо ба Ӯ наздик мешавем. Мо бояд ба Ӯ наздик шавем, вақте ки Ӯ моро меҳонад. Унсури дигаре, ки на камтар муҳим аст, муайян кардани чаҳорчӯбаи вақт мебошад. Ин чизест, ки ба бисёре аз имондорон намерасад. Ман боварӣ дорам, ки ҳангоми хондани ин китоб шумо мефаҳмед, ки гарчанде имондорон метавонанд ҳар вақт ба Худованд дар дуо биёянд ва бо Ӯ муошират кунанд, лаҳзаҳо ва давраҳои муайяни вақт вуҷуд доранд, ки дар онҳо Ӯ моро барои мақсадҳои махсус даъват мекунад. Маҳз дар ҳамин вақт муайян кардани чаҳорчӯбаи вақт аҳамияти бештар пайдо мекунад, зеро агар мо дар вақти таъиншуда ҷавоб надихем, баракатеро, ки Ӯ меҳодад ба мо диҳад, аз даст медиҳем.

Дар ин давра диққат бояд пеш аз ҳама ба итоат равона шавад, ва хоҳишҳо ва иродаи шахсии мо бояд ба ҷои дуҷум гузошта шаванд. Худо дар мо итоатро аз қурбонӣ бештар қадр мекунад. Ман калисоҳоро дидаам, ки барои бастанӣ шикофҳои дуоии худ мунтазам рӯза мегиранд ва 24 соат дар як шабонарӯз дуо мекунанд, ва аъзои калисо барои ин ҳатто аз хоби худ мегузаранд. Аммо ҳатто ин ҳам кафолат намедихад, ки Худо қудрат ва ҳузури Худо зоҳир хоҳад кард. Ман бисёр вақт дидаам, ки чунин калисоҳо аз он чизе маҳруманд, ки дар он калисо, ки ман дар ин боб дар бораи он нақл кардам, фаровон буд. Дар ин гуна калисоҳо шакли зоҳирӣ вуҷуд дорад, аммо дили зинда нест.

Ҳаминро дар бораи имондорони алоҳида низ метавон гуфт. Ман дидаам, ки бисёре аз онҳое, ки рӯза мегиранд ва бо эҳсоси динӣ дуо мекунанд, ҳамоно аз озодӣ, қувват ва шиносии наздик бо Худо маҳруманд — он чизе, ки ман дар дигар имондорон мушоҳида кардаам, ки он қадар қурбонӣ намекарданд, аммо бо итоат ба роҳнамоии Рӯҳи Худо посух медоданд.

Пас аз он ки калисои Файетвилл ба овози даъваткунандаи Худо бодиққат гӯш дод, дар давоми якуним сол он ду баробар афзоиш ёфт. Дарвоқеъ, толоре, ки ман дар он хизмат мекардам, нав сохта шуда буд, вале ҳамагӣ пас аз ним сол онҳо маҷбур шуданд сохтмони ибодатгоҳи боз ҳам калонтарро оғоз кунанд.

Дар моҳҳои баъдӣ мо зуд-зуд бо пастор тамос мегирифтем. Ӯ мегуфт: «Ҷон, хизматгузориҳои дуҷуми якшанбегии мо, ки соати даҳи субҳ оғоз мешавад, ҳоло то соати ду-сеи нисфирӯзӣ давом мекунад». Як рӯзи якшанбе ӯ ба ман занг зад ва гуфт, ки ҳатто маҷбур шудааст аз калисо хоҳиш кунад, ки ҳама ба хонаҳояшон баргарданд, аммо касе

аз ҷой наҷунбид — ҳеҷ кас рафтан намехост.

Худо каломи Худро иҷро кард. Он ҷамъомадҳо пурқувваттарин ҷамъомадҳое шуданд, ки мо дар тамоми умрамон таҷриба карда будем. Тавассути ҳамкорӣ бо Рӯҳи Ё ва итоат ба роҳнамоии Ё, Худо он чиро, ки нақша карда буд, амалӣ сохт. Аллакай се сол гузаштааст, вале пастор то ҳол аз он ҷамъомад шаҳодатҳо мегирад. Самараҳо боқӣ монданд. Пас аз ин ман боз чанд хизматгузорӣ дар он ҷо анҷом додам ва танҳо ишқи рӯзафзун ва ташнагии ҳақиқӣ ба Худоро мушоҳида кардам.

ПЕШЭҲСОСИ ОЯНДА

Як сол пеш ман дар Куала-Лумпури Малайзия будам, ва дар давоми як ҳафта дар бузургтарин мактаби Китоби Муқаддас дар кишвар хизмат кардам. Дар хизматгузориҳои ҳаштуми пайдарпай ҳама чизеро эҳсос карданд, ки ба таҷрибаи пештар тавсифкардаи ман хеле монанд буд, аммо он ҳамагӣ панҷ ё даҳ дақиқа давом кард. Рӯҳи Худо бар донишҷӯён ва бисёре аз ҳозирони толор нозил шуд. Ин боз як хизматгузорие буд, ки ҳамеша дар хотираи ман боқӣ хоҳад монд. Субҳи рӯзи дигар, вақте ки ман дуо мекардам, Худо гуфт: «Он чизеро, ки ту дирӯз дидӣ, дертар дар тамоми ҷаҳон хоҳӣ дид, зеро ин яке аз ҳаракатҳои охири Рӯҳи Ман аст, ки дар Калисо ба амал меояд». Ё ба ман нишон дод, ки ин ҳаракати Рӯҳулқудс дар Калисо самараҳои муқаддасии ҳақиқиро ба вуҷуд меорад ва онро ба дарави охирин омода месозад. Худо дар қавми Худ шавқи қавӣ ва оташинеро бедор хоҳад кард, ки мо то ҳол надидаем.

Ман боварӣ дорам, ки ин китоб ба дасти шумо тасодуфӣ наафтадааст. Бо иродаи илоҳӣ он дар шумо гуруснагӣ (иштиёқ) бедор мекунад ва дилатонро барои он чизе, ки

Худо оғоз хоҳад кард, омода месозад. Мо ҳатман бояд худро ба омадани дуҷуми Ё омода кунем. Ҳавворӣ Юҳанно навиштааст: «Ба ваҷд меоем ва шодӣ мекунем ва Ёро ҷалол медиҳем, зеро ки никоҳи Барра фаро расидааст, ва завҷаи Ё худро тайёр кардааст» (Ваҳй 19:7).

Мо ҳамон арӯси Масеҳ ҳастем, ва маҳз ба мо нақши асосӣ дар омодагӣ ба пайвастан бо Ё дода шудааст. Меҳоҳам бори дигар диққати шуморо ба ин фикр ҷалб кунам: мо бояд худро омода созем. Дар ҳамин аст пайвастшавии илоҳӣ. Ё ин корро ба ҷои мо анҷом намедиҳад! Ин посухи мост ба омадасозии Ё. Ё файз медиҳад, ва мо оташро қабул мекунем. Ё барои калисое, ки аз ин ҷаҳон олуда ва фасод шудааст, намеояд. Ё барои арӯси пок бармегардад, ки дилаш бо оташи муқаддасии ҳақиқӣ месӯзад.

БОБИ 2

МАҚСАДИ НАҚОТ

*Худое, ки олам ва ҳар чизи зиндари дар он офарид,
меҳода дар мо ва миёни мо зиндагӣ кунад.*

Ман бисёр шунидаам, ки роҳбарон ҳангоми тавсифи таҷрибаи ҳузури Худо калимаи *ташриф* истифода мебаранд, хоҳ таҷрибаи дастаҷамъона бошад, мисли он ки дар хизматгузори калсо, ки дар боби гузашта тавсиф шуда буд, ё таҷрибаи шахсӣ. Аммо хоҳиши Худо барои муошират бо мо танҳо дар *ташриф* нест, зеро Ё дар мо *иқомати доими* меҷӯяд.

Бигзор фарқиятро равшан наоям: ман ҳамсояҳо ва дӯстони хуб дорам ва аксар вақт бо сабабҳои гуногун ба меҳмони онҳо меравам ва бо онҳо вақт мегузаронам. Аммо пас аз ҳар як боздид ман ҳамеша ба хонаам бармегардам, зеро ман дар он ҷо зиндагӣ мекунам.

Акнун биед яке аз бузургтарин ваъдаҳои, ки Худованд ба имондорон додааст, ба ёд орем:

Андаруни онҳо сокин шуда, дар миёни онҳо роҳ хоҳам рафт, ва Худои онҳо хоҳам буд, ва онҳо қавми Ман хоҳанд буд (2 Қўринтиён 6:16).

Чӣ суханони аҷиб! Худое, ки олам ва ҳама чизи дар он бударо офарид, меҳодад дар мо ва миёни мо зиндагӣ кунад. Бо така ба ин ваъда, Павлус менависад, ки «ва бар Ў шумо низ бино меёбед, то ки дар Рӯҳ маскани Худо бошед» (Эфс. 2:22). Ин ҳамон чизест, ки Ў ба мо ваъда додааст. Аммо ҳар як ваъдаи Китоби Муқаддас шартҳои дорад, ва агар онҳо иҷро нашаванд, он ваъда қудрати худро аз даст медиҳад, на аз сабаби Худо, балки аз сабаби ноустувории худӣ мо. Худо дурӯғ гуфта наметавонад, вале инсон метавонад каломи Ёро безътибор созад (ниг. Марқ. 7:13), онро нодида гирад ё таҳриф кунад. Ба ин ҷумла инчунин ваъдаи Худо дар бораи зиндагӣ қардан дар мо ва миёни мо дохил мешавад.

Павлус идома медиҳад:

Бинобар ин аз миёни онҳо берун оед ва ҷудо шавед, мегӯяд Худованд, ва ба чизи нопок нарасед, ва Ман шуморо қабул хоҳам кард (2 Қўринтиён 6:17).

Дар ин маврид шарт дар он аст, ки мо бояд системаи ҷаҳониро тарк кунем. Худо мегӯяд, ки Ў моро қабул мекунад, агар мо чунин кунем. Пас, агар мо ин корро накунем, Ў моро қабул намекунад. Чаро? Барои ҷавоб додан ба ин савол, бояд фаҳмем, ки Худо нури пок аст ва дар Ў ҳеҷ ториқӣ нест. Ториқӣ наметавонад дар ҳузури нури равшан вуҷуд дошта бошад.

Агар ин мавзӯро идома диҳем, мебинем, ки нури Ў дар бораи муқаддасии Ў суҳан мегӯяд. Дар Китоби Муқаддас гуфта намешавад, ки Ў муқаддасиро *дорад*; дар он гуфта мешавад, ки Ў худ муқаддасӣ *аст* (ниг. Ибод. 19:2)!

Системаи ҷаҳонӣ — ин торикӣ, ва онҳое, ки дар торикӣ ҳастанд, наметавонанд дар нур бимонанд.

Худо ба мо амр мекунад: «Ва шумо худро тақдис намуда, одамони муқаддас бошед, зеро ки Ман Худованд Худои шумо ҳастам» (Ибод. 20:7). Худро тақдис намудан маънои даст кашидан аз муносибат бо ин ҷаҳонро дорад. Ҳавворӣ Яъқуб дар Аҳди Ҷадид равшан менависад: «Агар мақсади шумо лаззат бурдан аз ин ҷаҳон бошад, шумо наметавонед дӯсти Худо бошед» (Яъқ. 4:4, NLT — New Living Translation, Тарҷумаи нави зиндаи Китоби Муқаддас ба забони англисӣ. — *Эзоҳи тарҷумон*). Дар тарҷумаи дигар ин боз ҳам саҳттар садо медиҳад: «Ҳар касе ки дӯстиро бо ҷаҳон интиҳоб мекунад, душмани Худо мегардад» (NIV — New International Version, Тарҷумаи нави байналмилалии Китоби Муқаддас ба забони англисӣ. — *Эзоҳи тарҷумон*).

Петрус таъкид мекунад, ки Худо меҳодад қавми Худро беайб бинад. Ё менависад: «Балки, чунон ки Даъваткунандаи шумо муқаддас аст, худатон низ дар тамоми рафторатон муқаддас бошед, зеро ки навишта шудааст: “Муқаддас бошед, чунки Ман муқаддас ҳастам”» (1 Пет. 1:15, 16). Муқаддасӣ чизе нест, ки инсон метавонад интиҳоб кунад ё накунад. Худо дар мо зиндагӣ нахоҳад кард, агар мо шартӣ Ё — тақдис намудани худро аз системаи ҷаҳонӣ — сарфи назар кунем. Дар яке аз тарҷумаҳои муносири Китоби Муқаддас чунин гуфта шудааст:

Фасод ва созишкориро тарк кунед; онро барои ҳамеша бигузored, — мегӯяд Худованд. — Ба онҳое ки метавонанд шуморо нопок созанд, монанд нашавед. Ман меҳодам ҳамаи шумо аз он Ман бошед (2 Қўринтиён 6:17, THE MESSAGE (Паём, Тарҷумаи муносири Китоби Муқаддас ба забони англисӣ. — *Эзоҳи тарҷумон*)).

Бузургии ваъдаҳои Худо — Падари мо будан ва дар мо ва миёни мо зиндагӣ кардан — моро водор месозад, ки ба аҳамияти шарте, ки Худо барои иҷрои онҳо гузоштааст, ҷиддан андеша кунем. Павлус, дар бораи аҳамияти ин ваъдаҳо андеша намуда, навиштааст: «Пас, эй маҳбубонам, дар сурате ки чунин ваъдаҳо дорем, ҳудамонро аз ҳар гуна наҷосати ҷисм ва рӯҳ тоза карда, қудсияти ҳудро дар тарси Худо мукамал намоем» (2 Қўр. 7:1).

Дар ин оятҳо чунон маънии зиёд ниҳон аст, ки метавон дар бораи онҳо китобҳои бисёр навишт. Аммо аксари имондорон онҳоро пурра дарк намеkunанд. Бисёре аз онҳо умуман онҳоро қабул намеkunанд, зеро контекстро намефаҳманд. Павлус муроҷиати Худоро ба халқи Исроил дар Аҳди Қадим иқтибос меорад, ва бо ин таъкид мекунад, ки хоҳишҳои Ё нисбати мо дар Аҳди Ҷадид низ тағйир наёфтаанд. Суханоне, ки Худо гуфтааст, танҳо он вақт қувваи рӯҳонии дар онҳо ниҳонро пайдо меkunанд, вақте ки мо воқеиятҳо ва рӯйдодҳои мебинем ва мефаҳмем, ки пеш аз ин ваъдаҳо ба амал омада буданд.

Биёед филмеро тасаввур кунем, ки дар он сценариянавис, коргардон ва ҳунармандон сюжетеро бодикқат таҳия кардаанд, ки тадриҷан рушд ёфта, ба сахнаи авҷи худ мерасад. Бисёр рӯйдодҳо ба амал меоянд, ки шуморо оҳиста-оҳиста ба он сахна мерасонанд. Ҳангоми таҷрибаи ҳамаи бархӯрдҳои драмавӣ, то анҷом шумо пур аз эҳсосот мешавед. Акнун тасаввур кунед, ки шумо танҳо ҳамаи сахнаро мебинед, вале намедонед, ки пеш аз он чӣ гузаштааст. Эҳтимол он ба шумо таъсири ҷиддӣ нахоҳад кард, агар умуман таъсире расонад.

Чизе ба ин монанд бо ман низ рӯй дода буд, вақте ки ман ҳанӯз наврас будам. Рӯзе ман ба меҳмонхонаи хонаамон

даромадам, ки дар он хоҳаронам ва падару модарам филмеро тамошо мекарданд. Онҳо пурра ба сюжет ғарқ шуда буданд ва аз экран канда шуданашон ғайриимкон менамуд. Ҳатто касе пай набурд, ки ман ворид шудам. Ман ба экран маҳз дар он лаҳза нигоҳ кардам, ки қаҳрамони асосӣ ҷумлаеро гуфт, ки онро метавон ҷумлаи авҷӣ номид. Хоҳаронам ба гиря даромаданд. Аммо барои ман он ҷумла қариб ҳеҷ маъное надошт. Ман фикр кардам: «*Ин ҷо чӣ чизи махсусе ҳаст?*» Ман ба он чӣ дар экран рӯй меод, аҳамияти ҷиддӣ надодам, дар ҳоле ки дигарон бо шавқ суханони қаҳрамонро гӯш мекарданд, ки дар онҳо тӯфони эҳсосот ба вуҷуд оварда буд.

Ҳамин принцип ба ҳолати мо низ татбиқ мешавад. Бисёре аз имондорон ба ин суханони авҷие мерасанд, ки аз даҳони Худо гуфта шудаанд, ва ин ҷои Навиштаҷотро меҳонанд, аммо аҳамияти он ба онҳо намерасад, зеро рӯйдодҳои драмавии қаблӣ намефаҳманд. Барои дарк кардани маънои ҳақиқии суханони Худованд, мо бояд таърихи пешина ё сюжетеро фаҳмем, ки моро ба суханони ӯ мерасонад. Ин вақтро талаб мекунад, якчанд бобро дар бар мегирад, ва барои оғоз биёед ба гузаштаи дур, ба Китоби Хуруҷ, назар афканем.

«НАЗДИК ОМАДА, БУБИНАМ»

Китоби Хуруҷ бо тавсифи зиндагии насли Иброҳим дар асорати мисрӣ оғоз меёбад, ки онҳо қариб чорсад сол дар он буданд. Дар аввал мисриён бо онҳо муносибати нек доштанд, аммо баъд аз муддате исроилиён ба ғулом табдил ёфтанд, ва меҳрубонии мисриён ба бераҳмӣ сахт иваз шуд.

Мӯсо, ки аз асли ибронӣ буд, аз ин бераҳмӣ раҳо ёфт, зеро ӯ ханӯз тифл буданаш ӯро ба қасри фиръавн оварданд ва

духтари фиръавн ўро тарбия кард. Дар синни чиҳилсолагӣ ӯ маҷбур шуд аз ғазаби фиръавн ба сарзамини дигар гурезад, зеро кӯшиш кард ҳамқавамонашро ҳимоят кунад.

Баъд аз чиҳил соли дигар, вақте ки Мӯсо дар биёбон рамаи хусурашро мечаронд, Худо ба ӯ зоҳир шуд. Ин дар кӯҳи Сино, ки онро Ҳороб, «кӯҳи Худо», низ меноманд, рӯй дод. Худо дар хорбуттаи оташин зоҳир шуд. Вақте Мӯсо дид, ки хорбутта дар оташ фурӯзон аст, валекин хорбутта намесӯзад, чунин гуфт: «“Наздик омада, ин манзараи аҷоибро бубинам, ки чаро хорбутта намесӯзад”. Ва Худованд дид, ки вай барои дидан наздик меояд, ва Худо аз миёни хорбутта сӯи вай хонд» (Хур. 3:3, 4).

Танҳо баъд аз он ки Мӯсо аз роҳи худ канор рафт, то ба ҳузури Худо наздик шавад, байни онҳо муносибат оғоз ёфт. Вақте Худо дид, ки Мӯсо ҳамаи корҳои шахсӣ ва ташвишҳои худро барои муошират бо Ӯ канор гузошт, Ӯ вайро нидо кард ва баъд тавассути Каломи Худ Худро ошкор намуд. Агар Мӯсо бепарво аз назди он хорбутта гузашта мерафт, шояд Худо дур мешуд ва дигар ба ӯ чизе намегуфт. Дар Аҳди Ҷадид мо чунин ёдоварию мебинем: «Ба Худо наздик шавед, ва Ӯ ба [шумо] наздик хоҳад шуд» (Яъқ. 4:8, Тарҷумаи нави русӣ — НРП).

Кӣ бояд қадами аввалро ба сӯи яқдигар гузорад — Худо ё мо? Бале, Худо моро даъват мекунад, аммо қадами аввалро маҳз мо бояд гузорем, то Ӯ тавонад ба мо наздик шавад ва Худро пеши мо ошкор созад. Дар ҳамин паёми асосии ин китоб аст. Дар асл, маҳз ҳамин мақсади зиндагии мост.

МАҚСАДИ ОЗОДИИ ХУДО

Худо Худро ба Мӯсо ошкор кард ва ба ӯ амр дод, ки назди фиръавн равад ва иродаи Ӯро расонад: қавми Худо бояд аз Миср берун барояд. Бо вучуди истодагарӣ ва қудрати подшоҳи

Миср, Худованд насли Иброҳимро бо дасти пурқудрати Худ озод кард, ва мӯъҷизаҳо ва аломатҳо нишон дод.

Озодии Исроил аз ғуломии мисрӣ намунаи озодии мо аз гуноҳ дар Аҳди Ҷадид аст. Миср — рамзи системаи ҷаҳонӣ, Исроил — рамзи калисо. Вақте ки мо аз олами боло таваллуд шудем, мо аз зулм ва истибдоди ин ҷаҳон раҳо ёфтем.

Мӯсо исроилиёнро баъд аз озодӣ ба кучо бурд? Вақте ки ман ин саволро ҳангоми хизматгузориҳо медиҳам, одамон одатан ҷавоб медиҳанд: «Ба замини ваъдашуда».

Аммо ин комилан дуруст нест. Худо ӯро ба кӯҳи Ҳорев, ё Сино, бурд. Худованд Мӯсоро назди фиръавн фиристод, то бигӯяд: «Қавми Маро равона кун, то ки Маро дар биёбон ибодат намоянд» (Хур. 7:16; 8:1, 20; 9:1, 13; 10:3). Чаро ӯ фавран қавми худро бе дидор бо Худо ба замини ваъдашуда набурд? Зеро Худованд чунин намехост. Агар исроилиён ба он сарзамин бе ваҳйи Ё медароманд, онро ба ҷои дигари бутпарастӣ табдил медоданд.

Маҳз ҳамин чиз бо бисёре аз имондорони калисо, ки дар бисту панҷ соли охир наҷот ёфтаанд, рӯй додааст. Ба ҷои он ки хислат ва табиати Худовандро омӯзанд, одамон бештар ба таълимот дар бораи ваъдаҳо ва баракатҳои Худо машғул шуданд. Дар натиҷа имондорон ба ҷустуҷӯи зиндагии беҳтар зери ҳимояи комил рӯ оварданд, ба ҷои он ки ба шинохти Худои ҷалол ва хизмат ба Ё талош кунанд. Бисёре аз хизматгузoron паёмҳои мусбатеро бодикқат месозанд, ки метавонанд издиҳомро ҷалб кунанд, аммо онҳо аз паёми қавии ифшокунанда, ки метавонад дар зиндагии мо тағйироте оварад ва ба мо барои дидани Худои муқаддас кӯмак кунад, канора мегиранд.

Мулоқот бо Худо дар кӯҳи Сино Мӯсоро дигаргун кард. Ё фаҳмид, ки қавмаш низ бояд ҳаминро таҷриба кунад.

Агар ӯ он вақт, назди хорбуттаи дар оташ фурӯзон, бо Худованд вонахӯрда буд, эҳтимол мекӯшид худ як ҳаракати озодихоҳиро ташкил диҳад, то қавми худро ба сарзамини онҳо барад. Маҳз ҳаминро ӯ дар ҷавонӣ кӯшиш карда буд, ки дар натиҷа маҷбур шуд аз фиръавн фирор кунад.

Дар рӯзҳои мо бисёриҳо танҳо ба ин сабаб наҷот меёбанд, ки мавъизаҳои бародарон-хизматгоронро мешунаванд, ки аз фикри ҳуди онҳо бармеоянд, на аз ваҳйи Худо. Агар мо даъватро дар зиндагии худ қабул кунем, аммо ба Худованд иҷозат надихем, ки моро ба «биёбони» дур барад, ки дар он ҷо Ӯ метавонист Худро ошкор созад, мо ба одамон озодӣ танҳо барои ҳуди озодӣ хоҳем дод. Аммо мо бояд одамонро озод кунем, то онҳоро ба назди Он Кас биёрем, ки барои муошират бо Ӯ офарида шудаем.

Дар Китоби Аъмол чунин меҳонем:

Мӯсо тамоми ҳикмати Мисро таълим гирифта, дар сухан ва амал қавӣ шуд. Вақте ки ӯ чиҳилсола шуд, ба дилаш омад, ки бародарони худ бани-Исроилро тафаққуди ҳол кунад; чун якеро мазлум дид, ӯро ҳимоят кард ва интиқоми он ситамкашро гирифта, мисиро кушт. Ӯ гумон мекард, ки бародаронаш хоҳанд фаҳмид, ки Худо ба василаи ӯ онҳоро наҷот медиҳад, аммо онҳо нафаҳмиданд (Аъмол 7:22–25).

Мӯсо ранҷу азоби мардумро дид ва қарор кард, ки онҳоро сабук кунад. Ӯ медонист, ки барои озод кардани қавми Худо даъват шудааст. Ин дар дили ӯ буд, аммо бе ваҳйи Худо ӯ омода набуд, ки онҳоро ба сарнавишти худ раҳбарӣ кунад. Роҳбарӣ бе мақсади дуруст метавонад аз набудани пурраи роҳбарӣ ҳам хатарноктар бошад. Мӯсо роҳбаре буд, ки мақсад дошт, аммо он мақсад комил набуд.

Бе ваҳйи Худо ӯ метавонист қавмро, дар беҳтарин ҳолат, ба сарзамини фаровонӣ барад, аммо мақсади аслии озода — шинохти наздики Худо — канор мемонд. Аз ҳамин сабаб Худованд ӯро ба биёбони дур бурд — то дили ӯро, ки аз ҷаҳоне, ки тарк карда буд, таъсир гирифта буд, барқарор намояд. Дар биёбон ӯ омода буд ваҳйҳои Худоро қабул кунад. Ин омодагӣ ба ӯ имконият дод бигӯяд: «Наздик омада, бубинам...»

Мо бояд дарк кунем: на ҳар чизе, ки «хуб» аст, ба рушди хизмати ҳақиқӣ мӯсоидат мекунад. Аз як тараф, хуб буд, ки Мӯсо дар синни чиҳилсолагӣ меҳост қавмашро озода бинад, аммо аз тарафи дигар, он ҳанӯз хизмати ҳақиқии ӯ набуд. Ҳавво маҳз ба қисми «хуб»-и дарахти маърифати неку бад ҷалб шуд, на ба қисми «бад»-и он. Вақте ки ӯ «дид, ки дарахт... хуб аст, ва назаррабост, ва дарахти дилпазири донишафзост, ва аз меваи он гирифта хӯрд» (Ҳас. 3:6), ӯ ба васвасаи монанд шудан ба Худо гирифтор гардид. Бисёр чизҳои ҳастанд, ки хуб ва аз ҷониби Худо ба назар мерасанд, аммо дар асл бо табиат ва хислати ӯ муҳолифат доранд. Танҳо вақте ки мо ба муносибати наздик бо Худо мерасем, метавонем дуруст доварӣ кунем, ки чӣ хуб аст, чӣ бад.

«ВА ШУМОРО НАЗДИ ХУД ОВАРДАМ»

Мӯсо қавми Худоро аз Миср берун овард, то онҳо дар биёбон ба ӯ хизмат кунанд, аммо онҳо фавран ба кӯҳи Сино нарафтанд. Барои тай кардани роҳе, ки одатан даҳ-ёздаҳ рӯзро мегирифт, ба онҳо се моҳ лозим шуд. Чаро Худо чунин кард? Ҷавоб оддӣ аст: ӯ меҳост ба онҳо вақт диҳад, то дилҳояшон орому осуда шаванд ва тавонанд ваҳйи ӯро қабул кунанд (ҳама чиз айнан мисли Мӯсо такрор шуд).

Ҳамин ки писарони Исроил ба домани кӯҳи Сино

расиданд, Мӯсо онҳоро дар он ҷо гузошт ва худ ба қулла, ба ҳузури Худо, баромад. Сипас Худованд аз кӯҳ ӯро нидо карда гуфт: «Ба хонадони Яъқуб чунин бигӯ ва ба бани-Исроил хабар бидеҳ...» (Хур. 19:3).

Пеш аз он ки мо хондани суханони минбаъдаи Худоро ба Мӯсо идома диҳем, бояд диққати шуморо ба он ҷалб намоям, ки ин паём ба кӣ равона шуда буд. Он на танҳо барои Ҳорун ва писарони ӯ ва на танҳо барои писарони Левӣ буд. Паёми Худо барои тамоми қавми Исроил пешбинӣ шуда буд. Он ба ҳамаи сибтҳо ва ҳамаи хонаводаҳо, аз хурд то бузург, ки аз ғуломи мисрӣ раҳо ёфта буданд, равона гардида буд.

Ин аст он чи Худо минбаъд гуфт: «Шумо он чиро, ки Ман ба мисриён кардам, дидед, ва Ман шуморо бар болҳои уқобон бардоштам, ва шуморо назди Худ овардам» (Хур. 19:4). Ибораи «шуморо назди Худ овардам» мефаҳмонад, ки барои ҷӣ шумо офарида шудаед! Мақсади асосие, ки Худо барои он шуморо офарид ва барои наҷоти шумо чунин заҳмат кашид, дар он аст, ки Ӯ мехоҳад шуморо назди Худ биёрад!

Мо метавонем ин мақсадро аз оғози ҳастии инсоният бубинем. Чаро Худо аввалин инсонро дар боғ ҷой дод? Одам барои оғози як ҳаракати ҷаҳонии озодӣ офарида нашуда буд. Ӯ ба боғи Адан барои сохтани кӯпрӯкҳо ва биноҳои осмонбӯс гузошта нашуда буд. Не, Худованд Одамро дар он ҷо ҷой дод, то ӯ бо Худо, Худои зинда, муошират кунад. Дар ҷараёни чунин муошират метавонанд биноҳои осмонбӯс ё хизматгузориҳо пайдо шаванд, аммо онҳо мақсади асосие нестанд, ки барои он Худо инсонро офаридааст.

Пас аз таваллуд аз олами боло, дар тӯли ҳафт соли аввал ман ба як калисои нисбатан калон мерафтам, ва баъд дар он ҷо ба кор ҳам оғоз кардам. Дар он ҷо ваъдаҳо ва баракатҳои

Худо дар марказ қарор доштанд. Хизматгузориҳои башоратдиҳӣ хеле рушд ёфта буданд, имондорон дар назди худ мақсад гузошта буданд, ки бо башорат ба тамоми ҷаҳон бирасанд, аммо паёми онҳо бештар ба неъматҳои Подшоҳии Худо равона шуда буд, на ба бузургии шинохти Худо. Аз тамоми ҷаҳон одамон ба хизматгузориҳои мо меомаданд, зеро калисо берун аз кишвар низ машҳур буд. Ғайрати роҳбарон барои дидани наҷоти ҳамаи одамон сирояткунанда буд. Дили бисёре аз аъзои калисо барои хизмат месӯхт, ва ман ҳам истисно набудам.

Дар солҳои буданам дар он калисо ман ҳар саҳар барвақт меҳестам ва пеш аз рафтан ба кор на камтар аз якуним соат дуо мекардам. Ман аз Худо хоҳиш мекардам, ки маро барои наҷоти гӯшудагон ва ҳалокшудагон ва барои шиҳои беморон истифода барад. Ман фарёд меадам, то Ё маро ба назди халқҳо фиристад, то озолии комил бахшам. Ман дуо мекардам ва дуо мекардам, то рӯзе суҳанони Ёро шундам: «Ҷон, дар дуоҳои ту қувват нест!»

Ман фикр кардам: *«Не, ин овози Худо нест. Ин метавонад танҳо душман бошад»*. Бо вучуди ин, ба таври аҷиб медонистам, ки ин овози Худованд аст. Ман ҳайрон шудам: «Худовандо, чӣ гуна метавонӣ ба ман чунин гӯӣ? Ман дуо мекунам, то одамон наҷот ёбанд, шиҳо ёбанд ва озодӣ пайдо кунанд. Охир, ин ҳамон чизест, ки Ту мехоҳӣ!» Аммо Худо аз суҳанони ман дуртарро медид. Ё медид, ки ман табиати ҳақиқии Ёро чӣ қадар нодуруст мефаҳмидам, ва медонист, ки ҳатто агар ман одамонро озод мекардам, хизматгузориҳои ман дар ниҳоят метавонист маро ва бисёре аз шунавандагонамро ба бутпарастии навбатӣ барад — ин дафъа дар дохили деворҳои калисо.

Ё ба ман гуфт: «Ҷон, ҳадафи масеҳият хизматгузорӣ нест.

Ту метавонӣ девҳоро берун кунӣ, беморонро шифо диҳӣ, одамонро ба наҷот биёри ва баъд ҳамоно ба дӯзах афти». Ва илова кард: «Яҳудо кори худро тарк кард, то Маро пайравӣ кунад; ӯ беморонро шифо медод, мурдагонро зинда мекард ва девҳоро берун мекард, вале ба дӯзах рафт». Суханони Ӯ қалби маро чуқур захмӣ карданд.

Мо бояд дар хотир дошта бошем, ки вақте ҳаввориён, пур аз қувват, бо Исо мерафтанд, беморонро шифо медоданд, мурдагонро зинда мекарданд ва девҳоро берун мекарданд, Яҳудо низ дар миёни онҳо буд (ниг. Мат. 10:1–18).

Ман зуд пурсидам: «Пас маънои масеҳият дар чист?» Ҷавоб фавран омад: «Маро амиқтар шинохтан!» Он гоҳ ба ёдам омад, ки Павлус гуфта буд, ки ҳама чизро хошок мешуморад, то «Ӯро бишносад» (ниг. Филип. 3:8–10). Худованд ба дили ман пичиррос зад: «Аз ҳамин муносибатҳои наздик хизмати ҳақиқӣ ба вучуд меояд». Пайғамбар Дониёл инро бо чунин суханон тасдиқ мекунад: «вале қавме ки Худои худро мешиносанд, қавӣ шуда, амал хоҳанд кард» (Дон. 11:32).

Исо мегӯяд, ки агар кӯр кӯрро роҳнамоӣ кунад, ҳар ду ба чоҳ меафтанд (ниг. Мат. 15:14). Ин ба онҳое дахл дорад, ки мехоҳанд одамонро ба озодӣ роҳнамоӣ кунанд, дар ҳоле ки аввал хислати Худовандро нашинохтаанд. Аз ҳамин сабаб Павлус бо чунин гармӣ дуо мекард, то Худо чашмони дили моро барои шинохти Ӯ равшан кунад (ниг. Эфс. 1:18). Ва танҳо дар нури Ӯ мо нурро мебинем (ниг. Заб. 35:10). Бе ваҳйи Ӯ мо кӯр ҳастем. Онҳое, ки ба муносибатҳои наздик бо Худо нарасидаанд, метавонанд ниятҳо ва мақсадҳои хуб дошта бошанд, аммо дар ниҳоят бе ваҳйи Худо дигаронро ба ҳамон чоҳ мебаранд, ки худ ба он мераванд.

Ин воқеа дар солҳои аввали ҳаёти масеҳии ман рӯй дод.

Пастори калисое, ки ман ба он мерафтам, ба баракатҳои Аҳди Худо бештар аҳамият меод, назар ба Худое, ки баракат медиҳад. Ў кӯшиш мекард ҳамаи меъёрҳои Китоби Муқаддасро бодикӣ риоя кунад, аммо ба ӯ ваҳй дар бораи хислати Худо намерасид, бинобар ин ҳар қадар бештар талош мекард, ҳамон қадар ба иштибоҳи ҳалокатовар наздик мешуд. Боре ӯ дар назди ҷамъомад баромад карда гуфт, ки қарор додааст аз ҳамсараш, ки ба ӯ фарзандон таваллуд карда буд, ҷудо шавад. Ў илова кард, ки агар ба касе ин писанд набошад, метавонад калисои дигаре пайдо кунад. Баъдтар ӯ бо зани ҷавон, фаъол ва шӯҳратпарасте, ки дар хизматгузори иштирок мекард, издивоҷ кард. Муносибат бо ӯ барои пастор ба доми саҳт табдил ёфт. Калисои ӯ аз чанд ҳазор нафар ба чандсад коҳиш ёфт, тақдири бисёре аз имондорон вайрон шуд, бисёриҳо калисоро абадан тарк карданд. Дар ниҳоят ӯ боз ҷудо шуд ва бинои калисоро ба мақомоти шаҳр фурухт.

Мӯсо медонист, ки ҳаёти ӯро чӣ тағйир дод — ин мулоқот бо Худои зинда ва муносибати наздик бо Ӯ буд. Ӯ медонист, ки қавмро ба куҷо бояд бурд. Роҳ на ба таври мустақим ба сӯи баракатҳо, балки ба сӯи Он Касе буд, ки ин баракатҳо аз Ӯ сарчашма мегиранд. Мӯсо мақсадеро, ки барои он офарида шуда буд, дарк кард ва фаҳмид, ки пеш аз ҳама бояд дили Худоро бишносад. Мӯсо ваҳйро на аз дасти баракатдиҳандаи Худованд, балки аз суханоне гирифт, ки Худо рӯ ба рӯ ба ӯ гуфта буд.

ХУРУҶ АЗ МИСР

*Дар давоми ду ҳазорсолаи охир бар дӯши мо, ҳамчун
калисо, масъулияте буд ва ҳаст, ки тамоми
кӯшишҳои худро ба омодагӣ ба омадани дуюми Ё
равона созем!*

Худо фарзандони Исроилро аз асорати мисрӣ озод кард, то онҳо назди Ё биёянд ва Ё миёни онҳо сокин шавад. Мо инро дар суҳанони Ё ба Мӯсо мебинем: «Ва хоҳанд донист, ки Ман Худованд Худои онҳо ҳастам, ки онҳоро аз замини Миср берун овардаам, то ки миёни онҳо сокин шавам» (Хур. 29:46). Ба ёд доред, Ё на танҳо ташрифро, балки сокин шуданро меҳост.

Акнун биёед бубинем, ки Петрус дар Аҳди Ҷадид чӣ мегӯяд (бодикқат бихонед): «Ва чун наздик мешавед ба Ё, яъне ба санги зиндае, ки одамон рад карданд, вале Худованд онро баргузид ва гаронбаҳо мешуморад, худатон низ, ҳамчун сангҳои зинда, аз худ хонаи рӯҳонӣ, қаҳонати муқаддас барпо намоед, то ки қурбонихои рӯҳонии мақбули

Худоро ба василаи Исои Масеҳ тақдим кунед» (1 Пет. 2:4, 5). Худо манзили мечӯяд; ҳавворӣ онро хонаи рӯҳонӣ меномад, ва моро — сангҳои зиндаи он хонае, ки Ӯ меҳоҳад дар он сокин шавад.

Петрус нақши моро дар бунёди манзили Худо бо коҳинӣ ҳамшакл медонад. Чаро ӯ ин ду мафҳумро ба ҳам мепайвандад? Зеро аз миёни ҳамаи мардум танҳо коҳинон метавонистанд бе маҳкумият ба Худо наздик шаванд. Аз таърифҳои зиёди коҳинӣ яке муҳимтаринаш ин аст: коҳин метавонад ба Худо наздик шавад, то ба Ӯ хизмат кунад (Ҳиз. 44:13, 15). Наздик шудан ба Ӯ маънои онро дорад, ки мо бояд манзили Ӯ гардем. Мо бояд тавон дошта бошем, ки ҳузури муқаддас ва пур аз ҳайбати Ӯро таҳаммул кунем.

Бори дигар Номаи аввалини Петрусро боз мекунем:

Зеро ки дар Навишта гуфта шудааст: «Инак, Ман дар Сион санги зовия мегузoram, ки баргузида ва гаронбаҳост; ва касе ки ба Он имон оварад, ҳиҷил нахоҳад шуд». Пас, Он барои шумо, имондорон, чизи гаронбаҳост; аммо барои беимонон (дар тарҷумаи англисӣ калимаи *disobedient* — «беитоатон» истифода шудааст — *Эзоҳи тарҷумон*) сангест, ки меъмрон рад кардаанд, лекин он санги сари гӯшаи бино гардидааст, ва санги пешпо ва саҳраи васваса, зеро ки онҳо, ба калом итоат накарда, ба ин санг пешпо меҳӯранд, ки барои ҳамин ҳам таъин шудаанд (1 Петрус 2:6–8).

Суханони аҷибро мебинем. Петрус мегӯяд: «...барои шумо, имондорон... ва барои беитоатон». Ӯ калимаҳои *имон* ва *беитоатиро* муқобил мегузорад. Дар забони имрӯза мо чунин робитаро намебинем. Имрӯз калимаи *имон* гӯё ба «итоат» ё «беитоатӣ» иртибот надорад. Аз ҳамин сабаб

бисёри имондорон ба итоат аҳамияти кофӣ намедиханд. Аммо дар замони навиштани Аҳди Ҷадид ин мафҳумҳо саҳт ба ҳам вобаста буданд. Имон овардан на танҳо эътирофи ҳастии Ё буд, балки итоат кардан ба Ё низ буд. Яъне, агар ту имон овардӣ, пас ба Худо итоат кардӣ; ва нишонаи беимонӣ — зиндагӣ дар беитоатӣ буд. Павлус менависад, ки Исо «камол ёфта, барои ҳамаи мутеони Худ сабабгори наҷоти ҷовидонӣ гардид» (Ибр. 5:9).

Итоат — унсури калидии наҷот. Исо мегӯяд, ки бисёриҳо ба Ё имон меоранд, Ёро Худованд меноманд ва ҳатто ба номи Ё мӯъҷизаҳо мекунанд, аммо бо вучуди ин ба Малакути Худо дохил намешаванд, зеро ба Ё итоат накарданд ва мувофиқи иродаи Ё амал нанамуданд (ниг. Мат. 7:21).

КАҲОНАТИ ШОҲОНА, ДАЪВАТШУДА

БА РЎШНОИИ АҶОИБИ Ё

Писарони Исроил пайваста меафтоданд ва дар он чизе пешпо меҳӯрданд, ки барои он даъват шуда буданд. Онҳо ба суҳаноне, ки барои онҳо таъин шуда буд, гӯш надоданд. Петрус дар бораи мо идома медиҳад: «Лекин шумо насли баргузида, каҳонати шоҳона, халқи муқаддас, қавме ҳастед, ки мулки азизи Худо доништа шудаед, то аз камолоти Ё, ки шуморо аз зулмот ба рӯшноии аҷоибӣ Худ даъват намудааст, нақл кунед» (1 Пет. 2:9).

Мо каҳонати шоҳона ва халқи муқаддасем. Худо Подшоҳ аст ва дар Ё ҳокимияти шоҳон аст. Аз ин рӯ, онҳое ки ба Ё наздик мешаванд, то хизмат кунанд, бояд қоҳинони шоҳона бошанд, зеро танҳо шоҳона метавонад хизмат кунад ва дар муошират бо Подшоҳ бимонад.

Мо, коҳинони Ў, аз зулмот ба рӯшноии аҷоиби Ў даъват шудаем — на танҳо ба рӯшноӣ, балки ба рӯшноии аҷоиби Ў! Чандин калима ҳаст, ки бузургии Худоро тавсиф мекунанд, аммо маънои онҳо барои мо гоҳе оддӣ шудааст. *Аҷоиб* — яке аз онҳо.

Диққати маро он ҷалб кард, ки чӣ гуна калимаҳои *аҷоиб*, *ғароиб* ва *ҳайратангез* истифода мешаванд. Дар Китоби Муқаддас онҳо бисёр вақт барои тавсифи Худо, сифатҳо ва аъмоли Ў ба кор мераванд. Дар бораи маънояшон андеша кунед: *аҷоиб* — пур аз мӯъҷиза; *ғароиб* ва *ҳайратангез* — барангезандаи ҳайрат. Худи Исо Аҷоиб номида шудааст (ниг. Иш. 9:6). Аммо имрӯз одамоне ин калимаҳоро барои тавсифи чизҳои оддӣ низ истифода мебаранд. Филмро мебинанд ва мегӯянд: «Филми аҷоиб!» Агар ба касе бозии баскетболбоз писанд ояд, ӯ хитоб мекунад: «Бозингари аҷоиб!» Акун тасаввур кунед, ки дар хизматгузориҳои якшанбе воиз ба ҳозирон мегӯяд: «Худо аҷоиб аст». Аммо азбаски онҳо ин калимаро ҳар рӯз мешунаванд, масалан вақте ки барандаи барномаи телевизионӣ бозии ягон супербаскетболбозро тавсиф мекунад, онҳо наметавонанд то охир маънои сухани воизро дарк кунанд. Ман дуо мекунам, ки паёми ман дар ин соҳа тағйирот биёрад.

Вақте ки Петрус мегӯяд, ки мо аз зулмот ба рӯшноии аҷоиби Ў даъват шудаем, барои тавсифи бузургии Худо ӯ калимаи бисёр пурқувватро истифода мебарад. Худованд — рӯшноии мутлақ, ва дар Ў ҳеҷ зулмот нест. Ин рӯшноии бузург дар бораи ҷалоли Ў сухан мегӯяд, ки ҷисми инсонӣ наметавонад ба он наздик шавад.

Ба боз, чунон ки дар Номаи дуюм ба Қўринтиён, боби 6, навишта шудааст, мо маънои ин суханонро пурра дарк намекунем, зеро контексти онҳоро намефаҳмем. Биёед ба

китоби Хуруч баргардем ва кӯшиш кунем миқёси ваъдаи Худоро муайян намоем — сокин шудан дар миёни қавми Худ ва байни онҳо.

МО БОЯД ЛИБОСҲОИ ХУДРО БИШЎЕМ

Дар боби гузашта мо дидем, ки чӣ гуна Мӯсо писарони Исроилро аз замини Миср берун овард, ки барои мо имрӯз рамзи озодӣ аз ин ҷаҳон мебошад. Аз Миср ӯ онҳоро ба кӯҳи Худо, ки Сино ном дошт, бурд. Мӯсо мардумро дар домани кӯҳ гузошт ва худ ба қулла баромад, ба ҳузури Худо, ки дар он ҷо каломи Худовандро шунид.

«Шумо он чиро, ки Ман ба мисриён кардам, дидед, ва Ман шуморо бар болҳои уқобон бардоштам, ва шуморо назди Худ овардам. Ва алҳол, агар шумо ба овози Ман ба яқин гӯш диҳед, ва аҳди Маро риоят кунед, шумо ганҷи гузини Ман аз миёни ҷамаи қавмҳо хоҳед буд; зеро ки тамоми замин аз он Ман аст. Ва шумо барои Ман мамлакати коҳинон ва халқи муқаддас хоҳед буд. Ин аст суҳаноне, ки ту бояд ба бани-Исроил бигӯӣ» (Хуруч 19:4–6).

Акнун мо медонем, ки Петрус ин суҳанонро аз кучо гирифтааст. Аввалан онҳо ба тамоми Исроил равона шуда буданд. Худо ин суҳанонро танҳо барои Ҳорун ва писаронаш ё танҳо барои левизодагон нагуфта буд. Ё ба тамоми халқ ва ба ҳар шахс алоҳида муроҷиат кард — хоҳ мард бошад, хоҳ зан ё кӯдак: «Шумо барои Ман мамлакати коҳинон хоҳед буд». Оё мебинед, ки Худо мехост ҷамаи онҳо ба ҳузури Ё дохил шаванд, мисли он ки Мӯсо кард?

Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Назди қавм рафта, онҳоро имрӯз ва фардо тақдис намо, ва бигзор онҳо

либосҳояшонро шустушӯ кунанд, ва ба рӯзи сеюм тайёр бошанд, зеро ки дар рӯзи сеюми Худованд, пеши назари тамоми қавм, бар кӯҳи Сино фурӯд хоҳад омад» (Хуруҷ 19:10, 11).

Лозим аст маънои ин ду оятро бодикқат баррасӣ намоем. Пеш аз ҳама, рӯйдодҳои тасвиршуда хусусияти пайғамбарона доранд. Ин суҳанон на танҳо ба халқи Исроил, балки ба мо низ дахл доранд. Худо ба Мӯсо гуфт, ки пас аз ду рӯз Ё назди мардум хоҳад омад. Дар ин муддат Мӯсо бояд онҳоро тақдис мекард, ки ин инчунин шустани либосҳоро дар бар мегирифт.

Дар Номаи дуюми Петрус (3:8) меҳонем: «Аммо ҳамин як чиз аз шумо, эй маҳбубон, набояд пӯшида бошад, ки дар назари Худованд як рӯз мисли ҳазор сол аст, ва ҳазор сол мисли як рӯз». Ва суҳанони забурнавис: «Зеро ки ҳазор сол дар назари Ту мисли дирӯз аст, ки гузашта бошад...» (Заб. 89:4). Як рӯз назди Худо мисли ҳазор сол аст. Акнун савол: аз эҳёи Исо чӣ қадар вақт гузаштааст? Ҷавоб: тақрибан ду рӯз. Мо дар арафаи рӯзи дуюм зиндагӣ мекунем. Таърихшиносон шаҳодат медиҳанд, ки Ё эҳтимолан дар солҳои 28 ё 29 милодӣ эҳё шудааст. Мувофиқи ин ҷадвали пайғамбарона, мо ба лаҳзаи бозгашти Ё хеле наздикем! Робитаи байни он чӣ Худо ба Исроил гуфт ва он чӣ ба мо мегӯяд, равшан мегардад. Дар давоми ду ҳазорсолаи охир бар дӯши мо ҳамчун калисо масъулият буд ва ҳаст, ки тамоми кӯшишҳои худро ба омодагӣ ба омадани дуюми Ё равона созем. *Муқаддас гардондан* чӣ маъно дорад? *Муқаддас гардондан* — яъне «ҷудо кардан». Мисоли хуби ин занест, ки барои ҳамсари подшоҳ шудан интиҳоб мегардад. Ёро ба қаср меоранд, ки дар он ҷо хизматгорон ба ӯ хизмат мекунанд. Онҳо масъули омодаسازیи арӯси подшоҳ мебошанд. Ё дигар

мисли дигар занон зиндагӣ намекунад, зеро барои подшоҳ ҷудо ва интиҳоб шудааст. Агар ӯ итоаткор бошад, муқаддас гардидани ӯ дар муқоиса бо имтиёзҳои бузурге, ки ба даст меорад, қурбонии хурд хоҳад буд. Вай аз наздикии махсус бо подшоҳ бархурдор мегардад, ки дигарон ҳаққи онро надоранд. Ҳамаи он чӣ ба подшоҳ тааллуқ дорад, ба ӯ низ тааллуқ хоҳад дошт. Подшоҳ дар ивазаш аз вай чӣ интизор аст? Вай бояд танҳо ба ӯ тааллуқ дошта бошад, ва танҳо ба ӯ. Ин мисол равшан нишон медиҳад, ки Худо чиро дар назар дошт, вақте гуфт: «Ва шумо барои Ман муқаддас бошед, зеро ки Ман, Худованд, қуддус ҳастам, ва шуморо аз қавмҳо фарқ кардаам, то ки аз онҳо Ман бошед» (Ибод. 20:26).

Вақте Худо ба Исроил амр дод, ки муқаддас шаванд, ӯ гӯё чунин гуфт: «Ман шуморо аз Миср озод кардам, акнун Мисрро аз дохили худ хориҷ кунед. Бо ин шумо худро барои омадани Ман дар субҳи рӯзи сеюм омода месозед». Ӯ ба Мӯсо фармуд: «Бигзор либосҳои онро шустушӯ кунанд», зеро бар онҳо ҳанӯз ғубори замини мисрӣ боқӣ монда буд.

Имрӯз низ Худованд ба мо мегӯяд: «Ман тӯро аз ин ҷаҳон озод кардам, акнун ту ҳар чизи дунявиро аз худ дур кун! Ин ба ту имкон медиҳад, ки худро барои омадани Ман дар субҳи ҳазорсолаи сеюм омода соӣ». Бо шустани либосҳои худ мо бояд аз ифлосии ҷаҳон пок шавем. Суханони Павлусро ба хотир меорем: «Пас, эй маҳбубонам, дар сурате ки чунин ваъдаҳо дорем, ҳудамонро аз ҳар наҷосати ҷисм ва рӯҳ тоза карда, қудсияти худро дар тарси Худо мукамал намоем» (2 Қўр. 7:1).

Мӯсо ба писарони Исроил фармуд, ки либосҳои ҷисмонии худро бишӯянд, аммо Павлус дар бораи поксозии ҷисм ва рӯҳ сухан мегӯяд. Дар ин ҷо меҳомам диққати шуморо махсус ба он ҷалб намоям, ки мо бояд ҳудамон худро

бишӯем. Инро набояд ба ихтиёри Худованд гузошт! Павлус намеғӯяд: «Хуни Исо шуморо аз ҳар нопокии ҷисм ва рӯҳ халос мекунад, танҳо ба муҳаббати Ё имон оваред». Оё хуни Масеҳ аз гуноҳ ва нопокӣ пок месозад? Ҷавоб: бешак, ҳа! Аммо чунон ки дар Навиштаҷот мебинем, мо низ дар ин ҷараёни покшавӣ саҳм мегирем.

ДУ ИФРОТИ БАРДУРӢ

Дар давоми сад соли охир калисо дар масъалаи муқаддасшавӣ ва покӣ гоҳ ба як ифрот ва гоҳ ба ифроти дигар афтодааст. Пайравони ифроти аввал муқаддасиро аз рӯи нишонаҳои зоҳирӣ доварӣ мекунанд. Агар зан аз ороиш истифода кунад, ӯ муқаддас нест. Агар домани либосаш аз зону боло бошад, ӯ нопок аст. Аммо зан метавонад либоси дароз пӯшад, мӯйҳояшро гиреҳ кунад, аз ороиш истифода набарад ва ҳамзамон дар ботин пур аз рӯҳи фасод бошад! Мард низ метавонад фаҳр кунад, ки ҳаргиз зино накардааст ё ҷудо нашудааст, аммо ҳамзамон бо нигоҳҳои шаҳвонӣ занонро пайгирӣ кунад. Ин муқаддасӣ нест. Чунин ифрот пурра ба ҷисм нигаронида шудааст, дар ҳоле ки муқаддасӣ танҳо ба ҷисм маҳдуд намешавад. Аз ҳамин сабаб бисёр масеҳиён ба қонунгарой гирифтор шудаанд.

Ифроти дуюм дар нимаи дуюми асри бистум пайдо шуд. Он дар он аст, ки одамон бовар доранд, гӯё бар дӯши онҳо масъулияти ҷудо кардани худ аз ин ҷаҳон нест ва масеҳиён аз ғайрияҳудиёни оддӣ фарқе надоранд, ҷуз он ки онҳо як вақтҳо бахшида шуда буданд. Чанде пеш як расоми машҳури масеҳӣ чунин гуфт: «Масеҳиён назди равоншиносон мераванд, дар оилаҳои онҳо мушкilot ҳаст, масеҳиён ба майзадагӣ гирифтор мешаванд. Ягона фарқ миёни имондорон ва беимонон дар он аст, ки мо, масеҳиён,

ба Офаридгори худ имон дорем, ки моро дӯст медорад ва ҳар рӯз ба мо кӯмак мекунад». Чунин назар аз таълимоти ҳуди мо сарчашма гирифтааст, ки гӯё мо аз масъулияти пок сохтани худ аз ин ҷаҳон озодем. Аммо ин ба таълимоти Навиштаҷот муҳолиф аст. Петрус таъкид мекунад: «Балки, чунон ки Даъваткунандаи шумо муқаддас аст, худатон низ дар тамоми рафторатон муқаддас бошед...» (1 Пет. 1:15).

Ҳақиқат миёни ин ду ифрот ҷойгир аст. Вақте ки ҳамкориҳои табиати инсонӣ ва табиати илоҳӣ ба вучуд меояд, муқаддасӣ падида меояд. Исо — қудсияти мо (ниг. 1 Қўр. 1:30). «Зеро иродаи Худост, ки шумо пок бошед ва аз зино парҳез кунед; ва ҳар яке аз шумо битавонад бадани худро дар покӣ ва шараф нигоҳ дорад... Зеро ки Худо моро на ба нопокӣ, балки ба қудсият даъват кардааст» (1 Тас. 4:3–7). Исо ба мо файз медиҳад барои муқаддасшавӣ, аммо мо бояд ба Ӯ ҷавоб диҳем, ва худро тавассути қудрати файзи Ӯ пок созем. Бо ҳамин тарз мо метавонем дар ин ҷаҳон зиндагӣ кунем, аммо ба он монанд нашавем.

ВА МО ДАР ҲУЗУРИ Ӯ ЗИНДАГӢ HOҶЕМ КАРД

Худо ба Мӯсо фармуд, ки мардумро муқаддас гардонад. Ҳама бояд омода мешуданд, зеро дар рӯзи сеюм Худованд аз кӯҳи Сино назди онҳо бояд нозил мешуд! Худо байни омаданаи ба назди қавми Худ ва зоҳир шудани дар ҷалоли Худ баробарӣ гузошт! Дар китоби Ҳушаъ мо ҳамон ду ҳазор солро мебинем, ки барои омодагӣ ба зоҳир шудани ҷалоли Ӯ дода шудааст. Ӯ мардумро даъват мекард:

«Биёед, сӯи Худованд рӯҷӯ намоем, зеро ки Ӯ даридааст, ва моро шифо хоҳад бахшид, Ӯ зарба задааст, ва моро ҷароҳатбандӣ хоҳад кард; баъд аз ду рӯз моро

зинда хоҳад кард; дар рӯзи сеюм моро ба по хоҳад бархезонид, ва мо дар ҳузури Ё зиндагӣ хоҳем кард» (Ҳушаъ 6:1, 2).

Пас аз ду рӯз, яъне ду ҳазорсола, Ё моро зинда мекунад ва дар ҳазорсолаи сеюм моро бармехезонад, то дар ҳузури Ё зиндагӣ намоем. Ҳазорсолаи сеюм — ин фарорасии Малакути ҳазорсолаи Масеҳ (замоне ки Ё ба замин меояд ва ҳазор сол дар ҷисми ҷалолёфтаи Худ ҳукмронӣ мекунад; ниг. Ваҳй 20:4). Ҳушаъ дар бораи омадани Ё идома медиҳад:

Ва Худовандро хоҳем шинохт ва барои шинохтани Ё ҷидду ҷаҳд хоҳем кард; зухӯри Ё мисли шафақи субҳ аст (Ҳушаъ 6:3).

Зоҳир шудани Ё мисли шафақи субҳ аст. Шафақи субҳ, ё тулӯи офтоб, ҳар рӯз дар вақти мӯайян фаро мерасад, ва мо ҳеҷ чизро тағйир дода наметавонем! Офтоб тулӯъ мекунад, хоҳ мо бихоҳем, хоҳ нахоҳем. Исо дар ҷалоли Худ меояд, ин ҳақиқат аст, ва ҳеҷ чиз омадани Ёро боздошта наметавонад. Савол дигар аст: оё МО омодаем? Писарони Исроил гумон мекарданд, ки омодаанд, аммо дар асл чунин буд? То он рӯз онҳо ҷалоли Ёро надида буданд. Онҳо мӯъҷизаҳо ва аломатҳои бузурги Ёро дида буданд ва аз онҳо баҳра мебурданд, аммо оё бо ҷалоли Ё низ ҳамин тавр хоҳад буд? Оё мумкин аст дар миёни мӯъҷизаҳо ҳудро бароҳат ҳис кунӣ ва ҳамзамон барои ҷалоли Ё омода набоӣ? Биёед ин масъаларо дида бароем.

БОБИ 4

ЧАЛОЛИ ХУДОВАНД

Чалоли Худованд — ин ҳама чизе, ки Худоро Худо мегардонад. Ҳамаи сифатҳо, қудрат, тавоноӣ ва ҳикмати Ӯ аслан вазну бузургии бемисли Ӯро ташкил медиҳанд.

То зоҳир шудани Худо ба халқи Исроил ду рӯз боқӣ монда буд. Оё онҳо омода буданд? Оё онҳо огоҳии Худоро дар бораи омодагӣ ҷиддӣ қабул карданд ё фикр карданд, ки агар Худо пайваста ба онҳо қудрати аҷоибӣ раҳиҳои Худо нишон дода бошад, пас ҳоло зоҳир шудани Ӯ аз он чизҳое, ки пештар буданд, фарқи зиёд нахоҳад дошт? Боз чӣ метавонад бошад? Ғайр аз ин, ҳамаи зоҳиршавиҳои Ӯ ба онҳо танҳо фоида оварда буданд. Пас чаро ин дафъа бояд ҳама чиз дигар бошад? Вақт нишон медиҳад. Оё касе аз атрофиёни Мӯсо фикр мекард, ки шояд онҳо нисбат ба Худои Муқаддас хеле худбоварона ва беэҳтиромона рафтор кардаанд?

Ду рӯз гузашт. Субҳи рӯзи сеюм фаро расид. Ҳама чиз дар атроф ғайриоддӣ ором менамуд. Сукути фавқуттабӣ пеш

аз ҳузури Худованди Қодир фишоровар буд. Одамон ҳарчи бештар эътимодно ба худ аз даст медоданд. Ҳатто табиат беҳтар аз халқи Ё наздик шудани Худоро ҳис мекард.

Нахустин шуоъҳои офтоб уфуқро раҳна карданд, аммо дар ин тулӯи офтоб чизи ғайриоддӣ буд. Ногаҳон, гӯё аз ҳеч ҷо, абри торик ба замин фуруд омад. Танҳо дидани ин абр дар дили ҳозирон тарс меовард, вале пеш аз пайдо шудани он садои карнаи гӯшхарош шунида шуд. Он садо ҳарчи бештар баландтар ва пурқувваттар мешуд! Чӣ метавонист чунин садои пуриқтидор ба вуҷуд оварад?

Ҳамин ки абр бар кӯҳ фуруд омад, аз он бисёр барқҳои хиракунанда баромаданд, ки бо садоҳои даҳшатноки раъд ҳамроҳӣ мекарданд. Мардуми Исроил чунин чизеро ҳеҷ гоҳ надида буданд: раъдҳои пайдарпай бо чунин барқҳои равшан ҳамроҳ мешуданд, ки гӯё офтоб дар назди онҳо тира мегашт. Писарони Исроил аз тарс меларзиданд: «Ва ин манзара он қадар даҳшатангез буд, ки Мӯсо гуфт: “Ман тарсону ларзон шудам”» (Ибр. 12:21).

Бо вуҷуди тарсаш, Мӯсо роҳбариро ба даст гирифт:

Ва Мӯсо қавмро ба истиқболи Худо аз ӯрдугоҳ берун овард, ва онҳо дар домани кӯҳ истоданд. Ва тамоми кӯҳи Синоро дуд фаро гирифта буд, чунки Худованд дар оташ бар он фуруд омад, ва дуди он мисли дуди хумдон мебаромад; ва тамоми кӯҳ бағоят меларзид. Ва садои шох торафт пурзӯр мешуд; Мӯсо суҳан меронд, ва Худо ба овоз ҷавоб мегардонид (Хуруҷ 19:17–19).

ҲАМАИ ОФАРИДА АЗ БУЗУРГИИ Ё СУХАН МЕГҶАД

Он Касе, ки ба кӯҳи Сино фуруд омад, Ҳамон Кас буд, ки оламро офарид. Ё бо ангуштони Худ ҳамаи ситораҳоро дар

осмон ҷойгир кард. Ў бо дониш ва ҳикмати Худ замин ва ҳар чизи дар он бударо офарид. Ў аз азал то абад вуҷуд дорад.

Чанд сол аст, ки маро ин фикр ба ташвиш меорад, ки мо бузургии Он Касеро, ки ба Ў хизмат мекунем, камтар дарк мекунем. Пайғамбар Ишаъё бисёр вақт ба ин мавзӯ муроҷиат мекунад. Ў чунин мепурсад:

Оё намедонед? Оё нашунидаед? Оё аз ибтидо ба шумо гуфта нашуда буд?

Пайғамбар ҳайрон аст: ӯ намефаҳмад, ки чаро Исроил дигар аз бузургии Худо ба ҳайрат намеояд. Ў эълон мекунад:

Ў Ҳамон аст, ки бар доираи замин нишастааст, ва сокинони он мисли малах мебошанд; Ў афлокро мисли ҷодире густурдааст, ва онро мисли хаймае барои сукунат барафроштааст... Пас, Маро ба кӣ монанд мекунад, то ки Ман ба вай баробар бошам? – мегӯяд Қуддус. Чашмони худро сӯи афроз баланд карда, бубинед: кист, ки инҳоро офаридааст? Ў лашкари онҳоро ба шумор берун меоварад, ҳамаи онҳоро бо номҳашон меҳонад; аз бузургии қувват ва тавоноии қудрати Ў ҳеҷ яке аз онҳо ниҳон нахоҳад шуд (Ишаъё 40:22–26).

Худо афлокро бо дасти Худ офарид ва оламро мисли парда густурд. Ў метавонад онро бо кафи дасташ чен кунад (Иш. 40:12)! Лаҳзае андеша кунед: кафи даст — ин масофа аз ангушти калон то ангушти хурд! Ва бо ҳамин ченак Ў паҳноӣ, баландӣ ва умқи оламро чен мекунад!

Оё шумо ягон бор кӯшиш кардаед, ки андозаи ҳақиқии онро тасаввур кунед? Ин аз ҳадди дарки инсон берун аст. Шояд агар мо кӯшиш кунем, ки ҳатто каме бо миқёси кайҳон шинос шавем, ба дарки бузургии Худо наздиктар мешавем. Олимони мегъянд, ки дар коинот миллиардҳо галактика вуҷуд

доранд, ва ҳар яке аз онҳо аз миллиардҳо ситора иборат аст. Андозаи ин галактикаҳо дар муқоиса бо фосилаҳое, ки онҳоро аз ҳам ҷудо мекунанд, нисбатан хурданд.

Офтоб дар яке аз чунин галактикаҳо ҷойгир аст. Вақте ки шабона ба осмон менигаред, тамоми коинотро дида наметавонед. Ягона чизе, ки дида мешавад — ин Роҳи Қаҳқашон, ва ҳатто аз он ҳам танҳо қисми хурдаш намоён аст, зеро аксари ситораҳо чунон дур ҳастанд, ки онҳоро бо чашми оддӣ дидан ғайриимкон аст.

Пас биёед аз галактикае оғоз кунем, ки мо дар он зиндагӣ мекунем. Агар Офтобро ба ҳисоб нагирем, наздиктарин ситора ба мо дар масофаи 4,3 соли нурӣ ҷойгир аст. Шояд дар шумо савол пайдо шавад: *соли нурӣ чист?* Ҳама чиз оддӣ аст: ин масофаест, ки нур дар давоми як сол тай мекунад. Суръати нур тақрибан 300 000 километр дар як сония аст. Ин тақрибан 1 миллиард километр дар як соатро ташкил медиҳад. Инро бо суръати миёнаи ҳавопаймо муқоиса кунед, ки тақрибан 800 километр дар як соат аст. Тавре мебинем, суръати нур бениҳоят бузург аст!

Барои он ки мо ин суръатро беҳтар тасаввур кунем, тасаввур кунед, ки мо бо ҳавопаймои мусофирбар ба сӯи Офтоб парвоз мекунем. Парвоз ба Осиё, ки дар тарафи дигари кураи замин ҷойгир аст, барои ман тақрибан 23 соат вақт мегирад. Агар ман бо ҳамон ҳавопаймо ба сӯи Офтоб равона шавам, барои расидан ба он тақрибан 21 сол лозим мешуд! Акнун 21 солро баргардонед, ин давраи дарозро тасаввур кунед ва фикр кунед, ки дар тамоми ин солҳо шумо танҳо ба сӯи Офтоб парвоз мекардед. Барои онҳое, ки бо мошин сафар карданро дӯст медоранд, мегӯям, ки чунин сафар тақрибан 200 солро мегирад, бе ҳисоб кардани таваққуфҳо барои сӯзишворӣ ва истироҳат. Пас нур барои

тай кардани ҳамин масофа чӣ қадар вақт сарф мекунад? Ҷавоб оддӣ аст: ҳамагӣ ҳашт дақиқа ва бист сония.

Биёед Офтобро монда, наздиктарин ситораро дида бароем. Мо аллакай медонем, ки он дар масофаи 4,3 соли нурӣ аз Замин ҷойгир аст. Агар мо модели хурди Замин, Офтоб ва наздиктарин ситораро бо риояи миқёс бисозем ва тасаввур кунем, ки Замин ба андозаи донаи хардал бошад, пас Офтоб тўбчае бо диаметри 20 сантиметр мешавад. Тибқи ин миқёс, масофа аз Замин то Офтоб тақрибан 24 метр мешавад. Модели ҳавопаймо, ки мутобиқи ҳамин миқёс сохта шудааст, бо чунин миқёс барои тай кардани масофаи 24 метр 21 сол лозим мешавад.

Агар чунин нисбати Замин ба Офтоб бошад, пас шумо метавонед тасаввур кунед, ки масофа аз Заминчаи хурди мо то наздиктарин ситора чӣ қадар аст? Оё ин ҳазор метр мешавад? Ду ҳазор? Ё шояд як километр? На! Наздиктарин ситора дар масофаи тақрибан 6,5 ҳазор километр аз Замин ҷойгир мешавад, агар Заминро ба донаи хардал монанд кунем! Ин маъно дорад, ки агар мо донаи хардали худро дар ҷое дар шаҳри Майами, иёлати Флорида гузорем, пас Офтоб аз он дар масофаи 24 метр ҷойгир хоҳад шуд, аммо наздиктарин ситора, мувофиқи ҳамин миқёс (агар мо хатеро аз шаҳри Сиэтл дар иёлати Вашингтон гузаронем), дар Уқёнуси Ором, ҳазорҳо километр дуртар аз соҳил ҷойгир хоҳад шуд! Барои расидан ба ин ситора бо ҳавопаймо тақрибан панҷоҳу як миллиард сол лозим мешавад! Аммо нур ин масофаро ҳамагӣ дар 4,3 сол тай мекунад!

Аксари ситораҳое, ки шабона бо чашми оддӣ дида мешаванд, дар масофаи садҳо то ҳазорҳо соли нурӣ аз мо ҷойгир шудаанд. Ҳамчунин метавон чанд ситораеро дид, ки тақрибан 4 ҳазор соли нурӣ аз мо дур ҳастанд (бояд

дар хотир дошт, ки ин танҳо наздиктарин ситораҳо дар галактикаи мо мебошанд). Ман ҳисоб намекунам, ки барои парвоз ба ҳар кадоми онҳо бо ҳавопаймо чӣ қадар вақт лозим мешавад. Аммо вақте ки шумо ба ситорае менигаред, ки дар масофаи чор ҳазор соли нурӣ аз мо ҷойгир аст, дар асл шумо нуреро мебинед, ки аз он ситора дар он замоне баромада буд, ки Иброҳим бо Соро издивоҷ мекард, ва он бо суръати як миллиард километр дар як соат ҳаракат карда, танҳо ҳоло ба Замин расидааст!

Мо дар бораи ситораҳои галактикаи худ, ки дар Роҳи Каҳкашон ҷойгиранд, суҳан гуфтем. Мо ба миллиардҳо галактикаҳои дигаре, ки дар коинот ҳастанд, ҳанӯз ишора ҳам накардаем, ки масофаи байни онҳо боз ҳам бузургтар аст. Масалан, галактикаи ҳамсои мо — Андромеда. Масофа то он тақрибан 2,3 миллион соли нурӣ аст. Дар бораи ин андеша кунед. Барои нур бо чунин суръати азим беш аз ду миллион сол лозим мешавад, то ин масофаро тай кунад! Ва суҳан танҳо дар бораи наздиктарин галактика ба мо меравад. Дар коинот бошад, миллиардҳо галактика вучуд доранд. Оё ақли инсон метавонад ҳамаи инро дарк кунад? Ишаё мегӯяд, ки Худо тамоми ин коиноти бузургро бо кафи дасти Худ чен кардааст!

Сулаймон, ки бо Рӯҳи Худо роҳнамоӣ мешуд, мегӯяд: «Оё дар ҳақиқат Худо бар замин сокин хоҳад шуд? Охир, осмон ва фалакулафлок наметавонад Туро ғунҷоиш диҳад...» (3 Под. 8:27). Акнун шумо тасаввур мекунед, ки Кӣ ба он кӯҳ фуруд омад?

«МАРО БА КӢ МОНАНД МЕКУНЕД?»

Мо метавонем ба дигар чизҳо низ назар кунем, ки барои Худованд хеле хурд мебошанд. Ишаё мегӯяд, ки

Ў кӯҳхоро дар тарозу баркашида, теппахоро ба косаҳои тарозу гузоштааст. Ў тамоми обҳои уқёнусҳо, баҳрҳо, кӯлҳо, дарёҳо ва ҳавзхоро бо мушти дасти Худ чен кардааст. Ва Ў ба баҳрҳо фармон додааст, ки аз соҳилҳои худ берун нараванд (Иш. 40:12).

Оё шумо метавонед тамоми қудрати баҳрхоро тасаввур кунед? Агар як метеорит бо диаметри 2 километр ба Уқёнуси Ором дар ҷое ҳазорҳо километр дуртар аз Лос-Анҷелес афтад, мавҷи азиме ба вучуд меояд, ки метавонад тамоми мавҷудоти зиндари нобуд созад ва ҳамаи биноҳоро дар тамоми соҳили ғарбии Амрико, аз Мексика то Аляска, аз байн барад! Ин мавҷ аз тамоми уқёнус гузашта, ҳатто метавонад чанд кишварро дар Осиё низ вайрон кунад. Вале баландии ин мавҷ ҳанӯз ҳам бо чуқурии уқёнус муқоиса карда намешавад. Пас чӣ мешавад, агар тамоми қудрат ва массаи уқёнус бар инсоният фурӯ резад? Дар уқёнус қувваи бузурге пинҳон аст, аммо Худо тамоми обҳои онро, қатра ба қатра, бо кафи дасти Худ чен кардааст!

МЎЪЦИЗАҲО ЗЕРИ МИКРОСКОП

Худо ашёҳои ҳайратангези бузургро офарид, аммо Ў дар чизҳои хурд низ бузург аст.

Олимон солҳои зиёд ва маблағҳои зиёдеро сарф карданд, то принципҳои мавҷудияти моддаи зинда ва бечонро фаҳманд. Аммо онҳо ҳанӯз ҳам дар оғози шинохти ҳастии офаридаи Худо қарор доранд. Ба бисёр саволҳо то ҳол ҷавоб нест.

Ҳама шаклҳои ҳаёт аз ҳуҷайраҳо иборатанд. Ҳуҷайраҳо хиштҳои зиндаи бадани инсон, растанӣҳо, ҳайвонот ва тамоми мавҷудоти зинда мебошанд. Ҷисми инсон, ки худ як мӯъҷизаи муҳандисӣ мебошад, тақрибан аз 100 000 000 000

000 ҳуҷайраи зинда иборат аст (метавонед чунин рақамро тасаввур кунед?), ки, ғайр аз ин, дар онҳо намудҳои зиёди вазифаҳои гуногун мавҷуданд. Офаридгор бо ҳикмати Худ ба ҳар як ҳуҷайра вазифаи махсус додааст. Онҳо месабзанд, афзоиш меёбанд ва дар ниҳоят мемиранд, ва ҳамаи ин мувофиқи тартиби дақиқи биологӣ сурат мегирад.

Ҳуҷайраҳое, ки бо чашми оддӣ дида намешаванд, хурдтарин зарраҳое нестанд, ки ба инсон маълуманд. Онҳо аз сохторҳои хеле хурд иборатанд, ки молекулаҳо ном доранд.

Молекулаҳо бошад, аз сохторҳои боз ҳам хурдтар — атомҳо — иборатанд. Худи атомҳо низ аз зарраҳои боз ҳам хурдтар иборатанд.

Андозаи атом он қадар хурд аст, ки дар нуқтае, ки дар охири ҳамин ҷумла гузошта шудааст, зиёда аз як миллиард атом ҷойгир мешавад. Худи атом қариб пурра аз холигӣ иборат аст. Асоси онро протонҳо, нейтронҳо ва электронҳо ташкил медиҳанд. Протонҳо ва нейтронҳо ба ҳамдигар саҳт пайвастанд ва ядроӣ хеле хурд, вале хеле зичро дар маркази атом ташкил медиҳанд. Зарраҳои хурди энергия, ки электронҳо ном доранд, бо суръати нур дар атрофи ядро ҳаракат мекунанд. Ҳамин элементҳои микроскопӣ тамоми моддаи зинда ва бечонро ташкил медиҳанд ва намегузоранд, ки он вайрон шавад.

Пас атом аз кучо энергия мегирад? Кадом қувва ҳамаи қисмҳои онро нигоҳ медорад?

Олимон онро энергияи атом меноманд. Ин истилоҳи илмӣ танҳо нишон медиҳад, ки онҳо воқеан намедонанд, ки онро чӣ гуна шарҳ диҳанд. Худо мегӯяд, ки Ў ҳама чизро бо каломи қуввати Худ нигоҳ медорад (ниг. Ибр. 1:3). Ва мо инчунин мехонем, ки «ҳама чиз дар Ў вуҷуд дорад» (Қўл. 1:17).

Акнун дар бораи ҳамаи ин лаҳзае фикр кунед. Мо

Офаридгори аҷоиберо мебинем, ки тамоми коинот Ёро фаро гирифта наметавонад. Ё метавонад онро бо як кафи дасти Худ чен кунад, ва ҳамзамон Замин ва ҳамаи сокинони онро чунон мукаммал офаридааст, ки илм то ҳол ҳатто қисми хурди асрори онро кушода натавонистааст.

Бешубҳа, дар бораи мӯъҷизаҳо ва ҳикмати офариниши Ё метавон китобҳои зиёде навишт.

Аммо дар ин боб мақсади ман ин нест. Ҳадафи ман ин аст, ки дар дили хонанда эҳтиром ва ҳайрат аз офариниши дасти Ё бедор шавад, зеро он ҷалоли бузурги Ёро эълон мекунад!

«ОН КИСТ, КИ МАШВАРАТИ МАРО БО СУХАНОНИ БЕМАЪНӢ ТОРИК МЕКУНАД?»

Акнун ба шумо фаҳмидан осонтар мешавад, ки Айюб чӣ эҳсос кард, вақте ки баъд аз гуфтани суҳанони зиёди нодуруст ба Худо, Худованд дар гирдбод ба назди ӯ омад ва гуфт:

Он кист, ки машварати Маро бо суҳанони бемаънӣ торик мекунад? Канӣ, камари ҳудро мисли мард бибанд: Ман ба ту савол хоҳам дод, ва ту ба Ман бифаҳмон.

Вақте ки Ман бунёди заминро мениҳодам, ту кучо будӣ? Бигӯ, агар аз хирад хабардор бошӣ. Кист, ки андозаҳои онро муайян намуд? Оё медонӣ? Ё кист, ки шоқулро бар он кашид? Пояҳои он бар чӣ чиз ниҳода шудааст, ё кист, ки санги зовияи онро гузошт...

Ва кист, ки баҳрро бо дарвозаҳо баст, ҳангоме ки он аз батн ҷаста берун меомад, ҳангоме ки Ман абрро либоси он ва меъро парпечи он гардондам, ва низоми Худро барои он барқарор намудам, ва ғалақаю дарвозаҳо гузоштам, ва гуфтам: “То ба ин ҷо биё, ва аз он набояд бигзарӣ, ва дар ин ҷо саркашии мавҷҳоят боздошта хоҳад шуд”?

Оё ту дар яке аз рӯзҳои умри худ ба субҳидам амр фармудай ва ба шафақ макони онро нишон додай, то ки ақсои заминро фаро гирад, ва шарирон аз он афшонда шаванд...

Оё ту ба чашмаҳои қаъри баҳр фурӯд омадай? Ва ба интиҳои варта рафта расидай? Оё дарвозаи мамот барои ту кушода шудааст? Ва дарвозаи зулмотро дидай? Оё ту ба фазои замин назар андохтай? Бигӯ, агар аз ҳамааш хабардор бошӣ.

Роҳи маскани нур чӣ гуна аст, ва макони торикӣ кучост, то ки онро ба ҳудудаш бирасонӣ, ва роҳҳои хонаи онро ба ҳубӣ бидонӣ?

Оё ту ба хазоини барф фурӯд омадай, ва хазоини жоларо дидай, ки онҳоро Ман барои замони тангӣ, барои рӯзи муҳориба ва ҷанг нигоҳ доштаам? Бо кадом роҳ нур тақсим мешавад, ва боди шарқӣ бар замин паҳн мегардад?

Кист, ки маҷрое барои борони сел сохт, ва роҳе барои барқу тундарҳо, то ки бар замини беодам бориш кунад, бар биёбоне, ки касе дар он нест, барои он ки чӯли хушк ва халоро сероб намояд, ва аз он наботот бирӯёнад?...

Оё ту ақдҳои Парвинро бастай? Ё бандҳои Ҷаборро метавонӣ бикшой? Оё ту метавонӣ бурҷҳои минтақатулбуруҷро дар сари вақташон берун оварӣ ва Дубби Акбарро бо бачагонаш роҳбарӣ намой? Оё ту низоми осмонро медонӣ?

Оё овози худро метавонӣ ба абрҳо баланд кунӣ, то ки туро оби фаровоне бипӯшонад? Оё ту барқҳоро метавонӣ бифиристӣ, то ки онҳо бираванд ва ба ту бигӯянд: "Лаббай!" (Айюб 38:2–35).

ҶАЛОЛИ ХУДОВАНД

Вақте ки Худо сухани Худро ба анҷом расонд, Айюби таконёфта чунин нидо кард:

То ҳол ман овозаи Туро шунида будам, ва акнун чашмонам Туро дидааст, бинобар ин аз суханонам нафрат дорам, ва дар ҳок ва хокистар пушаймон мешавам (Айюб 42:5, 6).

Пеш аз он ки ҳамаи озмоишҳо бар Айюб нозил шаванд, Худо гуфта буд, ки дар тамоми замин мисли ӯ касе нест. Худованд гуфт, ки ин шахс беайб ва одил аст, аз Худо метарсад ва аз бадӣ дурӣ меҷӯяд. Айюб на танҳо каломи Худоро шунида буд, балки ба оила ва дӯстонаш низ таълим меод. Бо вучуди ин, вақте ки ӯ бо Худои муқаддас рӯ ба рӯ шуд, ӯ барои раҳм дуо кард, чунки худро танҳо як инсони нобудшаванда ҳис кард.

Ишаъё шахси содиқ ва парҳезгор буд, аммо вақте ки Худовандро дар рӯё дид, нидо кард: «Вой бар ман, ки тамом шудам! Зеро ки ман шахси ҳаромлаб ҳастам ...» (Иш. 6:5).

Ҷалоли Худо ниёзи амиқи моро ба файзи Ё ошкор мекунад, зеро бе он мо абадан маҳкум мешавем. Бузургии Ё аз тасавури мо хеле бештар аст. Ё чунон бузург аст, ки фариштагон, ки абадан назди тахти Ё ҳастанд, беист бо эҳтироми амиқ нидо мекунанд: «Қуддус, қуддус, қуддус!» Ин ҳамон Худост, ки дар ҷалоли Худ ба кӯҳ назди халқи Исроил фуруд омад.

НУРИ ДАСТНОРАС

Акнун биед бифаҳмем, ки ҷалоли Худо дар асл чист. Баъзе масеҳиён онро ҳамчун як туман ё абр тавсиф мекунанд ва мегӯянд: «О, ҷалоли Худо ба ин ҷамъомад фуруд омад».

Аммо чунин фаҳмиш ҳадафи Ёро маҳдуд мекунад ва мисли суханони бемаънӣ мегардад (ниг. Айюб 38:2).

Аввалан, ҷалоли Худо ягон абр нест. Шояд шумо бипурсед: пас чаро дар Навиштаҷот аксар вақт дар бораи абр гуфта мешавад, вақте ки сухан дар бораи ҷалоли Худо меравад?

Худо маҷбур аст Худро дар он пинҳон кунад, зеро Ё чунон бузург аст, ки ҳеҷ кас наметавонад дар назди Ё истад. Агар Ё рӯи Худро ошкор кунад, тамоми башарият дарҳол ҳалок мешавад. Вақте ки Мӯсо меҳост ҷалоли Ёро бинад, Худованд қатъиян ҷавоб дод:

«Ту рӯи Маро наметавонӣ бубинӣ, зеро ки одамизод наметавонад Маро бубинад ва зинда монад» (Хуруҷ 33:20).

Қисми фони инсон наметавонад дар ҳузури Худованди муқаддас истад. Ё оташи фурӯбаранда аст, ки дар вай ҳеҷ зулмоте нест (ниг. Ибр. 12:29; 1 Юҳан. 1:5). Павлус дар бораи Исо чунин менависад: «...Фармонгузори таборак ва ягона, Подшоҳи подшоҳон ва Худованди худовандон..., ки танҳо Ё Ҳайи лоямут буда, дар нури дастнорас сокин аст, ва Ёро як нафар ҳам аз одамон надидааст ва дида наметавонад...» (1 Тим. 6:15, 16).

Ҳеҷ нури заминӣ бо ин нур муқоиса шуда наметавонад. Як дӯсти ман пастор дар иёлати Алабама аст. Якчанд сол пеш ӯ дар сохтмони як бинои калисо иштирок мекард. Ногаҳон як қисмати бузурги конструксия аз боло канда шуда, рост ба болои ӯ афтод. Сари ӯ шикаст, гардан ва сӯтунмӯҳрааш осеб дид. Табибони «ёрии таъҷилӣ», ки ба ҷои ҳодиса омаданд, марги ёро тасдиқ карданд ва бадани ёро бо рӯйпӯш пӯшонданд.

Ман ин ҳикояро аз ҳуди ӯ шунидам, вақте ки мо якҷо голф бозӣ мекардем ва ман аз ӯ хоҳиш кардам, ки дар бораи воҳӯрии худ бо Исо бештар нақл кунад. Вақте ки ӯ ба нақл оғоз кард, гирия кард ва то охири бозӣ худро нигоҳ дошта натавонист. Ин аст он чӣ гуфт:

«Ҷон, аз дур нури пурқувватеро дидам ва ба он наздик шудан гирифтам. Чи қадаре ки наздик мешудам, равшании он бештар мешуд. Нур чунон равшан ва сафед буд, ки ман ҳеҷ чизи заминиро ба он муқоиса карда наметавонам. Ман бо душворӣ метавонистам ба Исо нигоҳ кунам. Аз сабаби равшании шадид ман чеҳраи ӯро дида наметавонистам, аммо медонистам, ки ин Ӯст.

Ман танҳо нури хеле равшан, қариб дастнорасро медидам. Болои он танҳо муқаддасии Худо буд, ва ба назар мерасид, ки оташ дар бораи он сухан мегӯяд. Ман ҳис кардам, ки ҳар як ҳуҷайраи вучуди ман дар назди Исо ошкор шудааст. Ман эҳсос кардам, ки нури Ӯ маро пок месозад. Бо гузашти вақт, вақте ки ин покшавӣ идома дошт, ман тавонистам чеҳраи ӯро равшантар бинам. Аввал чашмони ӯро дидам. Нигоҳи Ӯ бисёр таъсирбахш буд: он ҳам тарс меовард ва ҳам пур аз муҳаббат буд».

Баъд аз ин Исо ба дӯсти ман нишон дод, ки кори ӯ дар замин ҳанӯз ба анҷом нарасидааст ва ӯ бояд бозгардад. Дар ҳамин вақт табибон дар замин марги ӯро аллакай эълон карда буданд ва ӯ зери рӯйпӯш меҳобид. Тасаввур кардан осон аст, ки чӣ гуна тарс ҳозиронро фаро гирифт, вақте ки ӯ ба баданаш баргашт ва ҳаракат кард. Имрӯз ӯ марди дуои қавӣ ва амиқ аст ва дар муоширати зебо бо Худо зиндагӣ мекунад.

Павлус менависад, ки Исо дар нури дастнорас зиндагӣ мекунад ва ҳеҷ инсон ӯро надидааст ва дида наметавонад.

Забурсарой мегӯяд, ки Худованд нурро мисли либос дар бар мекунад (ниг. Заб. 103:2). Дӯсти ман тавонист Худовандро бубинад, зеро дар он лаҳза ӯ дар тани ҷисмонӣ набуд. Павлус низ қудрати ҳамин нури дастнорасро дар роҳ ба сӯи Димишқ таҷриба кард. Вай ба подшоҳ Ағриппус чунин гуфт: «Ва инак, эй подшоҳ, дар нисфи рӯз дар роҳ нуреро аз осмон дидам, ки равшантар аз офтоб буд, ва давродаври ман ва ҳамроҳонам дурахшид» (Аъм. 26:13).

Павлус чеҳраи Исоро надид; ӯ танҳо нуре дид, ки аз ӯ мебаромад — нуре, ки аз офтоби дурахшони нисфирӯзии Шарқи Наздик ҳам равшантар буд. Ман дар иёлати Флорида 12 сол зиндагӣ кардам — онро «иёлати офтобӣ» ҳам меноманд. Ман ба офтоб он қадар одат карда будам, ки айнаки офтобӣ истифода намекардам. Аммо вақте ки ман ба Шарқи Наздик сафар кардам, ҳатто бе айнаки офтобӣ роҳ рафтан бароям душвор буд. Зеро дар иқлими хушк ва биёбонии он ҷо офтоб хеле равшантар медурахшад. Ба равшании он ҳанӯз метавон аз соати ҳашт-нӯҳи субҳ тоб овард, аммо аз соати ёздаҳ то дуи рӯз он бисёр равшан мешавад. Бо вучуди ин Павлус гуфт, ки нуре, ки аз Исо мебарояд, боз ҳам равшантар аст. Мо ба кӯдакон таълим медиҳем, ки ба офтоб нигоҳ накунам, зеро чашми инсон ба чунин равшанӣ тоб оварда наметавонад ва метавонад осеб бинад.

Акнун тасаввур кунед, ки шумо кӯшиш мекунед ба офтоби нисфирӯзӣ дар ҷое, ки зиндагӣ мекунед, нигоҳ кунед. Ба он нигоҳ кардан қариб ғайриимкон аст, то он даме ки абр онро напӯшонад. Ҷалоли Худо аз равшании офтоб маротиб зиёдтар аст.

Юил ва Ишаъё таъкид мекарданд, ки дар рӯзҳои охир, вақте ки ҷалоли Худованд зоҳир мешавад, офтоб дар муқоиса бо он торик хоҳад шуд.

ҶАЛОЛИ ХУДОВАНД

Инак рӯзи Худованд меояд... Зеро ки ситорагони осмон ва сайёраҳои он аз худ рӯшноӣ нахоҳанд дод; офтоб дар вақти тулӯи худ хира хоҳад шуд, ва моҳ бо рӯшноии худ нахоҳад дурахшид (Ишаъё 13:9, 10).

Вақте ки мо дар шаби беабр ба осмон нигоҳ мекунем, чӣ мебинем? Ситораҳои бисёр. Аммо чӣ мешавад, вақте ки субҳ офтоб мебарояд? Ситораҳо дигар дида намешаванд!

Оё онҳо нопадид мешаванд? Не. Онҳо ҳамоно ҳастанд. Фақат равшании офтоб аз онҳо хеле пурқувваттар аст. Ҳамин тавр, вақте ки Исо ба замин бармегардад, ҷалоли Ӯ нури офтобро низ пӯшонид, онро ноаён мегардонад, гарчанде ки офтоб ҳамоно хоҳад дурахшид! Ҳалелуёҳ!

Ҷалоли Худованд аз ҳар нури дигар бузургтар аст. Ин нури комил ва фарогир аст.

Аз ҳамин сабаб ҳангоми бозгашти дуҷуми Ӯ дар тамоми замин мардум ба мағораҳои кӯҳпораҳо ва ба сӯрохҳои хок дохил хоҳанд шуд, аз сабаби тарси Худованд ва аз шавкати кибриёи Ӯ (Ишаъё 2:19).

ҲАМА ЧИЗЕ, КИ ХУДОРО ХУДО МЕГАРДОНАД

Ҷалоли Худо чист? Барои ҷавоб додан ба ин савол, биёед ба дархости Мӯсо ба Худо назар кунем, ки аз Ӯ хоҳиш кард ҷалоли Худо нишон диҳад: «Ва ӯ гуфт: “Лутфан, ҷалоли Худо ба ман бинамой”» (Хуруҷ 33:18).

Дар забони ибронӣ калимаи «ҷалол» бо калимаи *кавôд* ифода мешавад. Дар луғати библиявии Стронг он ҳамчун «вазн, аҳамият, бузургӣ» тавсиф мешавад. Ба ин маъно инчунин *шукӯҳ*, *фаровонӣ* ва *шараф* дохил мешаванд. Мӯсо гӯё мегуфт: «Худо ба ман дар тамоми бузургии Худо

нишон деҳ». Ҷавоби Худоро бодикқат хонед: «Ва Ў гуфт: “Ман тамоми ҷалолати (дар англисӣ «некӣ». – *Эзоҳи тарҷ.*) Худро аз пеши ту мегузаронам, ва исми Худовандро пеши ту мехонам”» (Хуруҷ 33:19).

Пас аз он ки Мӯсо аз Худо хоҳиш кард тамоми ҷалоли Худро нишон диҳад, Худованд гуфт, ки Ў «тамоми некии Худро» нишон медиҳад. Дар ибронӣ «некӣ» бо калимаи *тов* ифода мешавад, ки маънои «некӣ ва хайр дар маънои васеъ»-ро дорад. Яъне Худо чизеро пинҳон намекунад.

Худо инчунин гуфт: «Ман номи Худовандро эълон хоҳам кард». Пеш аз он ки подшоҳ ба толори тахт ворид шавад, ҷорчӣ номи ӯро эълон мекунад. Аввал карнайҳо садо медиҳанд, пас подшоҳ бо тамоми шукӯҳу ҷалол ворид мешавад. Дар он лаҳза ҳама медонанд, ки ҳоким кист. Аммо агар ҳамон подшоҳ либоси оддӣ пӯшад ва бидуни мулозимони худ дар кӯчаҳои шаҳр роҳ равад, одамон метавонанд аз назди ӯ гузаранд ва ӯро нашиносанд. Ҳамин чизро Худо барои Мӯсо кард. Гӯё гуфт: «Ман номи Худро эълон мекунам ва назди ту бо тамоми бузургии Худ мегузарам».

Ҷалоли Худованд дар шахси Исои Масеҳ ошкор шудааст (2 Қўр. 4:6). Бисёриҳо мегӯянд, ки онҳо Исоро дидаанд. Шояд чунин бошад. Аммо Ў дар тамоми ҷалоли Худ зоҳир нашудааст. Павлус мегӯяд: «Зеро ки мо ҳоло дар оина, ба таври муаммо мебинем, лекин он вақт рӯ ба рӯ хоҳем дид» (1 Қўр. 13:12). Гӯё Ў ҳоло аз мо бо пардаи тира пинҳон аст, зеро ҳеҷ инсон наметавонад ҷалоли пурраи Ўро бинад ва зинда монад.

Шогирдон баъд аз эҳё шудани Исо ба рӯи Ў нигоҳ мекарданд, аммо Ў ба онҳо дар тамоми ҷалоли Худ зоҳир нашуд. Ҳатто дар замони Аҳди Қадим баъзе одамон Худоро дида буданд, аммо Ў дар тамоми бузургии Худ зоҳир

намешуд. Худованд ба Иброҳим дар булутзори Мамре зоҳир шуд, аммо на дар тамоми ҷалоли Худ (Ҳас. 18:1, 2).

Яъқуб бо Худо мубориза бурд, аммо Ӯ дар тамоми бузургии Худ зоҳир нашуд (Ҳас. 32:24–30).

Еҳушаъ ибни Нун пеш аз гирифтани Ерихӯ ба Худованд рӯ ба рӯ шуд (Еҳушаъ 5:13–15). Худованд ба ӯ ҳамчун ҷанговар зоҳир шуд. Аввал Еҳушаъ нафаҳмид, ки дар назди ӯ кист ва пурсид: «Тӯ аз мост ё аз душманони мо?» Худо ҷавоб дод, ки Ӯ сарвари лашкари Худованд аст. Ба Еҳушаъ гуфта шуд, ки пойафзоли худро кашад, зеро замин, ки бар он меистад, муқаддас аст. Мисоли подшоҳро ба ёд оред, ки бе ҷалоли подшоҳии худ, мисли як одами оддӣ дар кӯча роҳ меравад. Одамон метавонанд аз назди ӯ гузаранд ва ӯро нашиносанд. Ин мисоли вохӯрии Еҳушаъ бо Худовандро хуб нишон медиҳад.

Ҳамин чиз баъд аз эҳёи Исо низ рӯй дод. Маряма Маҷдалия аввалин касе буд, ки бо Ӯ сухан гуфт, аммо ӯ фикр кард, ки бо боғбон сӯхбат мекунад (Юҳан. 20:15, 16). Ҳаввориён бо Ӯ дар соҳили баҳр моҳӣ хӯрданд (Юҳан. 21:9–13). Ду шогирд бо Ӯ ба Эммаус мерафтанд, «лекин чашмони онҳо баста буд» (Луқ. 24:16). Ҳамаи ин одамон тавонистанд дар ҳузури Ӯ бошанд, зеро Ӯ тамоми ҷалоли Худро ошкор намекард.

Баръакс, Юҳаннои ҳавворӣ Худовандро дар рӯҳ дид ва таҷрибаи тамоман дигар гирифт.

Ӯ Худовандро дар тамоми ҷалоли Худ дид ва чунин тавсиф кард:

Ман рӯҷӯ намудам, то овозеро, ки ба ман сухан мегуфт, бубинам; ва чун рӯҷӯ намудам, ҳафт чароғдони тилло дидам, ва дар миёни ҳафт чароғдон касеро монанди Писари Одам, ки камзӯли дарозе дар бар дошт ва бар синааш камарбанди тилло баста буд; сари Ӯ ва мӯи Ӯ

ДИЛИ ОТАШИН

мисли пашм ё барф сафед буд; ва чашмони Ў мисли шўълаи оташ; ва пойҳои Ў монанди мисе, ки дар кӯра сурх шуда бошад; ва овози Ў мисли шувваси обҳои бисёр... ва рӯи Ў мисли офтобе буд, ки дар қувваташ мекурашад. Ва ҳангоме ки Ўро дидам, бар пойҳояш мисли мурда афтодам... (Ваҳй 1:12–17).

Рӯи Ў мисли офтобе буд, ки дар қувваташ мекурашад. Чӣ гуна Юҳанно метавонист ба Ў нигоҳ кунад? Зеро ӯ дар рӯҳ буд.

Ҷалоли Худованд — ин ҳама чизе, ки Худоро Худо мегардонад. Сифатҳои Ў — қудрат, тавоноӣ ва ҳикмат — бузургии беандозаи Худоро ташкил медиҳанд. Ҳеҷ чиз пинҳон нест ва чизе маҳдуд карда нашудааст! Ин ҳамагон Худоест, ки дар рӯзи сеюм ба кӯҳи Сино фуруд омад.

Оё Исроил омода буд? Одамон ба ҷалоли Ў чӣ гуна ҷавоб доданд? Оё мо омодаем? Мо ба ҷалоли ояндаи Ў чӣ гуна ҷавоб хоҳем дод?

БОБИ 5

РОҶ БА СӢИ КӢҲ

Худо моро ба кӢҲи Худ даъват мекунад, то ки мо Ӣро аз наздик бишносем. Роҳ ба сӢи ин кӢҲ — муқаддасӣ, ки аз диле ба вучуд меояд, ки аз Худованд метарсад.

Бисёре аз фарзандони Исроил шояд гумон мекарданд, ки онҳо ба субҳи рӯзи сеюм пурра омодаанд. Пеш аз ин онҳо борҳо шоҳиди он буданд, ки Худо барои халқ мӯъҷизаҳои бузурги наҷотро ба амал меовард. Аммо онҳо ҳанӯз зӯҳури ҷалоли Ӣро надида буданд. Оё халқ масъулияти худро дуруст дарк мекард?

Ва чун тамоми қавм раъдҳо, ва забонаҳои оташ, ва садои шох, ва кӢҲи пур аз дудро диданд ва шуниданд, паснокӣ рафтанд, ва аз дур истоданд. Ва ба Мусо гуфтанд: “Ту бо мо сӯхан бигӯ, ва мо хоҳем шунид, вале Худо бо мо сӯхан нагӯяд, мабодо бимирем” (Хуруҷ 20:18, 19).

Мардум тарсиданд ва ақиб рафтанд. Онҳо намехостанд

овози Худоро, ки дар олами ҷисмонӣ садо меод, бишнаванд ва намехостанд дар ҳузури Ё, ки пур аз ҷалол буд, қарор гиранд. Писарони Исроил шоҳиди мӯъҷизаҳои бузург шуданд, ки то он вақт дигар халқҳо онҳоро надида буданд. Оё шумо воизонеро медонед, ки қодиранд ҳатто як кӯлро бикушоянд, дар бораи баҳри бузург ҳоло нагуфта? Чанд нафар хизматгузoron дуо мекунанд, ва баъд аз осмон он қадар нон мефарояд, ки миллионҳо одамро сер кунанд? Мутахассисон ҳисоб кардаанд, ки ҳар рӯз бар Исроил он қадар манн мерехт, ки метавонист ду қатори боркашонро, ки ҳар кадомаш 110 вагон дошт, пур кунанд!

ДУР ШУДАН АЗ ҶАЛОЛИ Ё

Он халқ аз бисёр ҷиҳат аз калисои имрӯза фарқ надорад. Агар дар бораи наҷот суҳан гӯем, онҳо аз Миср берун баромаданд, ки рамзи аз олами боло таваллуд шудан аст. Агар дар бораи озодӣ суҳан гӯем, онҳо аз шиканҷадиҳандагони худ озод шуданд. Дар бораи ҳамин дар Аҳди Ҷадид низ меҳонем: «Ё моро аз салтанати зулмот халосӣ дода, ба Малакути Писари маҳбуи Худ дохил кардааст» (Қўл. 1:13). Дар мавриди мӯъҷизаҳои Худо бошад, онҳо онҳоро ба қадри кофӣ таҷриба карданд, ва ҳамин чизро бисёр масеҳиёни калисои имрӯза низ таҷриба мекунанд.

Ва дар бораи баракатҳои моддӣ чӣ метавон гуфт? Онҳо сарвати гуноҳкоронро гирифтанд, ки Худо онро ба пои одилон гузошт: «Ва онҳоро бо тилло ва нуқра берун овард» (Заб. 104:37).

Оё шифой низ буд? Дар Навиштаҷот гуфта шудааст: «ва дар сибтҳои Ё бемаҷоле набуд» (Заб. 104:37). Мӯсо Мисро бо се миллион одамони қавӣ ва солим тарк кард.

Шумо метавонед тасаввур кунед шахреро, ки се миллион аҳоли дорад ва дар он як нафар ҳам бемор нест ва ҳамаи беморхонаҳо холи мебошанд? Исроилиён чорсад сол дар ғуломӣ зиндагӣ карданд. Тасаввур кунед, ки чӣ гуна мӯъҷизаҳо ва шифоии рӯй медоданд, вақте ки онҳо барраи фисхро меҳӯрданд!

Ин мардум наҷот, шифоӣ, мӯъҷизаҳо ва қувваи озодкунандаи Худоро таҷриба карданд. Ҳар боре ки Худованд барои онҳо қувваи аҷиби Худро нишон медод, онҳо шод мешуданд. Онҳо мерақсиданд ва Худоро ҷалол медоданд, чунон ки имрӯз дар калисо рӯй медиҳад (ниг. Хур. 15:1, 20). Аммо ҷолиб аст, ки онҳо аз мӯъҷизаҳои Худо баҳра мебурданд, вале вақте ҷалоли Худо зоҳир шуд, тарсиданд ва фавран ақиб рафтанд.

Чаро ин мардум, ки дар фазои мӯъҷизаҳо худро бароҳат ҳис мекарданд ва аз онҳо шод мешуданд, вақте ҷалоли Худо зоҳир шуд, худро нороҳат ҳис карданд ва ҳатто ақиб нишастанд? Сабаб оддӣ аст: онҳо метавонистанд гуноҳи худро дар фазои мӯъҷизаҳо пинҳон кунанд.

Бисёр одамон ба Исо хоҳанд гуфт: «“Худовандо! Худовандо! Оё ба исми Ту нубувват накардаем? Оё ба исми Ту девҳоро нарондаем? Оё ба исми Ту мӯъҷизоти зиёде нишон намодаем?” Он гоҳ дар ҷавоби онҳо хоҳам гуфт: “Ман ҳаргиз шуморо наменинохтам; аз Ман дур шавед, эй бадкорон!”» (Мат. 7:22, 23). Мардум бо мӯъҷизот ва аломоти Худо ошно буданд, баъзеҳо ҳатто метавонистанд онҳоро ба амал оваранд. Аммо дар зиндагии худ гуноҳро пинҳон мекарданд. Аммо ҳеҷ гуна гуноҳро дар ҳузури муқаддас ва пурҷалоли Худо пинҳон кардан мумкин нест, зеро нури Худо ҳама чизи пинҳонро ошкор мекунад.

Дар Аҳди Ҷадид Исо ба мо мегӯяд:

Ва Ман ба шумо, эй дӯстонам, мегӯям: аз кушандагони ҷисм, ки қодир нестанд баъд аз он ягон кори дигаре бикунанд, натарсед; лекин ба шумо нишон медиҳам, ки аз кӣ тарсидан лозим аст: аз Ё ҳаросон бошад, ки баъд аз куштан қодир аст ба дӯзах андозад; оре, ба шумо мегӯям, ки аз Ё тарсед (Луқо 12:4, 5).

Чаро Исо чунин мегӯяд? Сабаби чунин сӯханон дар ду ояти пешина аст, ки Ё моро ба тарси Худо даъват мекунад: «Ҳеҷ чизи ниҳоне нест, ки ошкор нагардад, ва ҳеҷ чизи махфие нест, ки маълум нашавад. Бинобар ин, он чи шумо дар торикӣ гуфтаед, дар рӯшноӣ шунида хоҳад шуд» (Луқ. 12:2, 3).

Мо метавонем дар миёни мӯъҷизаҳои ғайритабиӣ зиндагӣ кунем ва ҳамзамон гуноҳро дар дил пинҳон кунем, аммо гуноҳ дар нури ҷалоли Худо пинҳон шуда наметавонад.

Пас аз шунидани овози Худо, Одаму Ҳавво аз ҷалоли Ё дар боғи Адан пинҳон шуданд. Вақте буд, ки онҳо бо Ё дар вақти насими шомгоҳӣ роҳ мерафтанд (Ҳас. 2, 3). Исо чунин мефаҳмонад: «Зеро ҳар киро кирдор бад бошад, аз рӯшноӣ нафрат дорад ва пеши рӯшноӣ намеояд, то ки аъмолаш ошкор нашавад» (Юҳан. 3:20).

Мӯсо ба қавми худ насиҳат дод: «“Натарсед, зеро ки Худо барои озмудани шумо омадааст, то ки тарси Ё пеши рӯи шумо бошад, ва шумо гуноҳ накунед”. Ва қавм аз дур истоданд, ва Мӯсо сӯи меғ, ки Худо дар он ҷо буд, наздик омад» (Хуруҷ 20:20, 21).

Шояд шумо фикр кунед: *магар Мӯсо ба торикӣ даромад, на ба рӯшноӣ?! Бояд дар хотир дошт, ки Худованд он қадар пурҷалол буд, ки маҷбур шуд Худро дар абри ғафсу торик пинҳон кунад. Мӯсо ба нури Худо наздик шуд, дар ҳоле ки боқии мардум аз он гурехтанд. Дар Китоби Такрори Шариат*

ҷавоби Исроил боз ҳам ҷавитар садо медиҳад: «Инак, Худованд Худои мо ҷалол ва кибриёи Худро ба мо нишон дод, ва овози Ёро мо аз миёни оташ шунидем» (Так. Шариат 5:24). Метавонед тасаввур кунед, ки чӣ мешуд, агар абр он қадар ғафсу торик намебуд? Чеҳраи Ё чунон тарс меовард, ки онҳо Ёро ба оташи сӯзон монанд карданд, гарчанде ки Ё дар абри торик буд!

Мӯсо фавран мардумро рӯҳбаланд кард: «Натарсед!» Ё бисёр меҳост, ки онҳо ба ҳузури Худо ворид шаванд, ки аз он ҷо манбаи ҳақиқии ҳаёт ҷорӣ мешуд. Ё ба онҳо хабар дод, ки Худо барои озмоиш кардани онҳо зоҳир шуд. Пас чаро Ё моро меозмояд? Шояд Ё меҳодад бинад, ки дар дохили дили мо чӣ пинҳон аст? Не, Ё аллакай медонад. Ё моро меозмояд, то ҳуди мо фаҳмем, ки дар дили мо чӣ ҳаст. Писарони Исроил бояд мефаҳмиданд, ки оё онҳо аз Худованд метарсанд ё не. Агар дар онҳо тарси Худо мебуд, онҳо дигар гуноҳ намекарданд. Гуноҳ он вақт пайдо мешавад, вақте ки мо аз Ё дур мешавем.

Мӯсо гуфт: «Натарсед», ва баъд таъкид кард, ки Худо омад, «то тарси Ё пеши рӯи шумо бошад». Ё байни тарсу будан дар ҳузури Худо ва тарси Худованд фарқи равшан гузошт. Мӯсо аз Худо метарсид, аммо мардум худро бештар дӯст медоштанд.

Тарсидан аз Худо маънои онро дорад, ки Ёро бештар аз ҳама чиз дар ҷаҳон дӯст дорем! Ин маънои онро дорад, ки омода бошем ба Ё итоат кунем, ҳатто вақте ки вазъиятҳо мегӯянд, ки беҳтар аст созиш кунем ё ба Каломи Ё итоат накунем. Касе ки худро дӯст медорад, тарси Худоро надорад. Аз ин рӯ ҳақиқат чунин аст: агар мо аз Худо наҳаросем, пас вақте Ё ҷалоли Худро нишон медиҳад, мо метарсем ва аз Ё мегурезем. Ба ёд оред, ки он мардум аз ҳузури ҷалоли Ё

гурехтанд, аммо Мӯсо, баръакс, ба Ё наздик шуд.

Китоби Такрори Шариат солҳои зиёд баъд аз Хуруҷ навишта шуд ва ба насли набе равона шуда буд, ки омодаи дохил шудан ба замини ваъдашуда буданд. Аз ин рӯ воқеаҳои маълуми гузашта дар ин китоб бо назари дигар тасвир шудаанд. Мӯсо ба мардум хотиррасон кард, ки чӣ рӯй дода буд, вақте ҷалоли Худо дар абри торик зоҳир шуд. Он гоҳ онҳо ба Мӯсо фарёд заданд: «Ту наздик шуда, ҳар он чи Худованд Худои мо бигӯяд, бишнав, ва ту ҳар он чиро, ки Худованд Худои мо ба ту бигӯяд, ба мо баён намо, ва мо шунида, ба амал хоҷем овард» (Так. Шариат 5:27).

Онҳо мехостанд, ки Мӯсо ба ҷои онҳо Худоро гӯш кунанд ва ваъда доданд, ки ҳар чизеро, ки Худо фармояд, иҷро мекунанд. Агар дар дили онҳо гуноҳ ва торикӣ намебуд, метавонистанд мустақиман бо Ё муошират кунанд. Ниятҳои хуб ҳамеша ба натиҷаҳои дуруст намеоранд. Писарони Исроил тақрибан якуним ҳазор сол ҳамин тавр амал мекарданд, аммо ин ба онҳо роҳҳои Худоро ёд надод.

Чанд нафар масеҳиён имрӯз ба онҳо монанданд? Оё мо Каломи Худовандро аз дигарон қабул мекунем, аммо ҳудамон аз кӯҳи Худо дур мешавем? Оё мо аз шунидани овози Ё, ки тамоми асрори дили моро фош мекунанд, метарсем? Оё мо метарсем, ки агар хеле наздик шавем, чизҳои ошкор мешаванд, ки мехоҷем онҳоро махфӣ нигоҳдорем? Агар чизе пинҳон монад, мо эҳсос намекунем, ки бояд бо он мубориза барем. Мо намехоҷем бо он чизе мубориза барем, ки ба мо писанд аст.

РӯЗИ СИЁХТАРИНИ ОНҲО

Мӯсо аз ҷавоби Исроил ноумед шуд. Ё намефаҳмид, ки чаро дар мардум ташнагии ҳузури Худо нест. Чӣ гуна

онҳо метавонистанд ин қадар нодон бошанд? Чӣ гуна метавонистанд ин қадар кӯр бошанд? Чаро ҳама аз рӯ ба рӯ шудан бо Худои зинда даст кашиданд?

Мӯсо ҳамаи ташвишҳои худро ба назди Худованд овард, ба умеди он ки вазъиятро ислоҳ кунад. Аммо бубинед, ки байни ӯ ва Худо чӣ рӯй дод, вақте ин корро кард: «Ва Худованд суҳанони шуморо, ки ба ман гуфтед, шунид, ва Худованд ба ман гуфт: “Суҳанони ин қавмро, ки ба ту гуфтанд, шунидам; ҳар он чи онҳо гуфтанд, дуруст аст” (Так. Шариат 5:28).

Эҳтимол Мӯсо аз ҷавоби Худо ҳайрон шуд. Шояд ӯ фикр кард: «*Чӣ, онҳо ҳақ ҳастанд? Ҳадди ақал як бор ҳақ ҳастанд!*» Шояд дар дилаш ба Худо нидо кард: «Чаро онҳо наметавонанд ба ҳузури Ту дохил шаванд? Охир Худи Ту ҳаминро меҳостӣ!» Аммо Худованд ба ӯ ҷавоб дод, ва дар суҳанони ӯ андӯҳ эҳсос мешуд: «Кошки дили онҳо чунин мебуд, ки аз Ман тарсида, тамоми аҳкоми Маро тамоми айём риоя мекарданд, то ки барои онҳо ва барои писарони онҳо ба сурати абадӣ некӯ бошад!» (Так. Шариат 5:29).

Худо меҳост, ки онҳо ба кӯҳи муқаддаси ӯ бароянд ва ӯро бинанд. ӯ меҳост Худро ба онҳо ошкор кунад. Аммо ба онҳо чизе намерасид, ки ба онҳо имкон медод ҳузури ӯро таҳаммул кунанд — тарси муқаддаси Худо. Ва баъд мо дар суҳанони ӯ ба Мӯсо андӯҳи амиқро ҳис мекунем: «Рафта, ба онҳо бигӯ: ба хаймаҳои худ баргардед» (Так. Шариат 5:30).

Чӣ ноумедии бузург! Ин рӯзи сиёҳтарини онҳо буд. Бисёриҳо фикр мекунанд, ки рӯзи сиёҳтарини писарони Исроил он вақт буд, ки онҳо ба сабаби шикоят ба замини ваъдашуда ворид шуда натавонистанд, ё вақте ки гӯсолаи тиллоиро сохтанд. Не, дӯстони ман, рӯзи сиёҳи онҳо маҳз дар он ҷо, назди кӯҳ буд. Агар онҳо дар ҳамон рӯз дилҳои

худо тақдис мекарданд, метавонистанд ба ҳузури пурҷалоли Ё дохил шаванд. Он гоҳ на ғӯсолаи тиллоӣ мешуд, на шикоят дар ўрдугоҳ, ки барои ворид шудан ба замини ваъдашуда монёӣ шуд.

Имрӯз ҳам ҳамин чиз рӯй медиҳад. Рӯзи сиёҳтарини ҳаёти инсон он вақт нест, ки ё бо зани бегона дар бистар бошад ё аз сардораш пул дуздад. Ин он вақт аст, ки ё даъвати Худоро рад мекунад — даъвате, ки ўро ба тарк кардани хоҳишҳои дунявӣ ва ворид шудан ба қасри Подшоҳ барои муошират бо Ё меҳонад. Агар инсон ин даъватро қабул кунад, чунин рӯзҳои сиёҳ дигар ҳеҷ гоҳ дар ҳаёти ё нахоҳанд буд.

Рӯзи ҳалкунандаи ҷавон ҳам он вақт нест, ки ё маст шавад, наҷаманд шавад ё барои дуздӣ боздошт гардад. Он вақт аст, ки ҷавон, барои хушнуд кардани дӯстонаш, даъвати Подшоҳро рад мекунад, ки ўро ба назди Худ даъват мекунад. Аз берун шояд ҳама чиз он қадар торик ба назар нарасад, аммо осмон андӯҳгин мешавад, вақте ки даъвати Худо ба осонӣ рад карда мешавад.

Худо ба писарони Исроил фармуд, ки ба хаймаҳои худ баргарданд, аммо ба он касе ки аз Ё метарсид, гуфт: «Ва ту дар ин ҷо назди Ман бимон, ва Ман тамоми аҳком ва фароиз ва дастуротро...ба ту хоҳам гуфт» (Так. Шариат 5:31).

Мӯсо метавонист дар назди Худо истад ва суханони Ёро бишнавад, зеро тарси Худо дар дили ё зиндагӣ мекард. Дигарон низ метавонистанд бо ё бошанд, агар бо тарси Худованд худро аз ифлосии Миср пок мекарданд. Баъдтар Мӯсо ба онҳо гуфт: «Худованд бо шумо дар кӯҳ рӯ ба рӯ, аз миёни оташ сӯхан ронд, — дар сурате ки ман дар он вақт дар миёни Худованд ва шумо истода будам, то ки каломи Худовандро ба шумо баён намоям, зеро ки шумо аз оташ

тарсида, ба болои кӢҲ набаромадед» (Так. Шариат 5:4, 5).

Писарони Исроил фикр мекарданд, ки наметавонанд дилҳои худро дар нури ҷалоли Худованд ошкор кунанд, бинобар ин онҳо ба ҷое баргаштанд, ки худро бехатар ҳис мекарданд. Нури Худо онҳоро аз ҳар нопокие пок мекард, агар онҳо дилҳои худро мекушоданд, аммо онҳо мехостанд дар ҳамон ҳолате бимонанд, ки буданд, ва тағйиротро намехостанд.

Биёед каме ба қафо назар андозем ва тамоми воқеаро аз нигоҳи Худо тасаввур кунем. Барои он ки қавми Худо аз ғулумӣ озод кунад, Худованд кори азимеро анҷом дод, ки бо аломатҳо ва мӯъҷизаҳои ҳайратангез ҳамроҳ буд. Навиштаҷот шаҳодат медиҳад, ки Ў дасти пурқудрати Худо дароз кард. Ў қавми Худо бодикқат роҳнамоӣ ва омода мекард, то онҳоро ба ҳадафи ниҳии Худ — овардан назди Худ — бирасонад. Худо ба тамоми банӣ-Исроил гуфт, ки онҳо коҳинони Ў хоҳанд буд ва Ў дар миёни онҳо сокин шуда, Худои онҳо мегардад, ва онҳо қавми Ў мешаванд. Чӣ қадар муҳаббати бузургеро Худованд барои онҳо омода карда буд! Аммо вақте ки Ў онҳоро назди Худ овард, ҳама гурехтанд!

Оё Худо танҳо вақте Падар шуд, ки Исо таваллуд гардид? Не! Дар Ў ҳамеша дили Падар метавонед тасаввур кунед, ки дили Ў чӣ эҳсос мекард, вақте ки Худованд бо ғамхорӣ мардумро назди Худ овард, то Худо ба онҳо ошкор созад, аммо онҳо гурехтанд? Онҳо дили Ўро шикастанд.

ДУРАХШИ ҶАЛОЛ

Акнун, вақте ки аз Китоби Такрори Шариат фаҳмидем, ки чаро мардум аз кӢҲ дур шуданд, биёед ба ҳамон ҷой баргардем, ки Худо бар кӢҲ нозил шуд. Вақте мардум қарор доданд, ки аз Худованд дур истанд, Ў асоси коҳиниро

гузошт. Лозим буд аз миёни онҳо шахсеро интиҳоб кунед, ки аз номи тамоми қавм ба ҳузури пурҷалоли Ё дохил шавад. Ё Ҳорунро интиҳоб кард: «Ва Худованд ба ӯ гуфт: “Бирав, фӯрӯд ой, ва баъд баро, ва Ҳорун ҳамроҳи ту бошад” (Хуруҷ 19:24). Аммо Ҳорун ҷуръат накард ба ҳузури Худо ворид шавад ва ҳамроҳи дигарон ақиб нишаст (ниг. Хуруҷ 20:21).

Худо боз ба Мӯсо гуфт: «Сӯи Худованд боло баро, ту ва Ҳорун, Нодоб ва Абиҳу, ва ҳафтод нафар аз пирони Исроил, ва аз дур сачда баред; ва бигзор Мӯсо танҳо ба Худованд наздик ояд, ва онҳо наздик наоянд; ва қавм бо ӯ боло набароянд» (Хуруҷ 24:1, 2).

Худо Ҳорун, писарони ӯ ва пирони Исроилро интиҳоб кард, ки дар байни онҳо Ғушаъ ибни Нун низ буд. Аммо Худованд Ҳорунро ба қўллаи кўҳ даъват накард; ӯ бояд танҳо то ҷое болотар аз ӯрдугоҳ мебаромад. Азбаски дар ӯ тарси Худо набуд, ӯ пештар як бор аз Худованд гурехта буд ва акнун метавонист танҳо аз дур ба Ё сачда кунед. Имрӯз ҳам бисёр одамон аз дур ба Худо сачда мекунанд, зеро ин беҳатартар аст. Онҳо ниёзи дохилии худро ба парастии Худо қонеъ мекунанд, аммо аз муқаддас кардани дилҳои худ канорагирӣ менамоянд.

Мардум ҷалоли Худои Исроилро аз ҷои сачдаи худ дар нишеби кўҳ диданд: «Ва зеро поҳи Ё чизе монанди хиштҳои ёқути кабӯд, ва мисли асли осмон зўлол буд» (Хуруҷ 24:10). Дар тафсири Мэттью Генри, ба фикри ман, шарҳи дақиқи он чӣ дар он ҷо рӯй дод, дода шудааст:

Онҳо Худои Исроилро диданд (ояти 10), аммо дар асл онҳо танҳо дурахши ҷалоли Ёро дар нур ва оташ диданд. Яъне онҳо на Худоро, балки ҷоеро диданд, ки Ё меистод. Ин чизе буд, ки ба Худо наздик буд, аммо Худи Худо набуд. Бо

вучуди ин, онҳо қаноатманд буданд, ки Худованд воқеан бо онҳо буд.

Мардум танҳо дурахшero мeдиданд, аммо роҳ ба ҳузури пурҷалоли Ӯ барои онҳо баста буд. Калиди муносибати наздик бо Худованд тарси Худо буд, ки дар Мӯсо зиндагӣ мекард. Худо ӯро назди Худ даъват намуда гуфт: «Назди Ман ба кӯҳ баро ва дар он ҷо бош» (Хурӯҷ 24:12).

Чӣ қадар ба ман писанд аст, ки Худо ба Мӯсо чӣ мегӯяд! Кӯҳ — ин ҷои махфӣ, ки дар он Худованд фикрҳои пинҳонии Худро ошкор месозад ва роҳҳои Худро нишон медиҳад. Маҳз дар он ҷо метавон ганҷҳои Ӯро ёфт. Ишаёе ба мо эълон мекунад:

Худованд олишон аст, зеро ки сокини афроз аст... Ва айёми ту бо ганҷи наҷот, ҳикмат ва дониш устувор хоҳад шуд; тарси Худованд махзани он хоҳад буд. (Ишаёе 33:5, 6)

Тарси Худованд мисли калидест, ки ганҷи шинохти Худоро мекушояд. Дар ҷои дигар меҳонем: «Тариқҳои Худро ба Мӯсо маълум кард, корҳои Худро ба бани-Исроил» (Заб. 102:7). Мӯсо тариқҳои Худоро медонист, зеро онҳоро дар кӯҳ фаҳмид. Дигарон бошанд, Худоро танҳо аз рӯи мӯъҷизаҳои, ки Ӯ дар ҳаёти онҳо мекард, мешинохтанд.

Чанд нафар имондорон имрӯз Худовандро танҳо аз рӯи мӯъҷизаҳои мешиносанд, ки Ӯ дар ҳаёти онҳо мекунад? Онҳо метавонанд шифои ҷисмонӣ гиранд, эҳтиёҷоти гуногун таъмин шаванд, пешрафтҳои молиявӣ ба даст оранд, ва ба масъалаҳои дигар ҷавоб гиранд. Аммо бо вучуди ин, онҳо то ҳол ба кӯҳ набаромадаанд, то тариқҳои Ӯро бишиносанд, зеро хоҳишҳои онҳо асосан ба чизҳои ҷаҳонӣ равона шудаанд. Дар онҳо тарси Худованд нест.

Худо моро даъват мекунад, ки ба кӯҳ бароем, то бо Ӯ аз

ДИЛИ ОТАШИН

наздик муошират кунем. Роҳ ба сӯи ин кӯҳ — муқаддасӣ, ки аз диле бармеояд, ки аз Худованд метарсад. Ё равшан мегӯяд: «Сирри Худованд бо тарсгорони Ёст, ва аҳди Худро ба онҳо маълум мекунад» (Заб. 24:14).

БОБИ 6

ХУДОИ ИТОАТКОР

*Агар ту ба кӯҳ бароӣ, ту тағйир меёбӣ. Агар ту
мисли Ҳорун дар домани кӯҳ бимонӣ, тасаввури ту
дар бораи Худо тағйир меёбад.*

Чӣ рӯй медиҳад, вақте ки халқе, ки Худо онҳоро аз ин ҷаҳон озод кардааст, ба зиндагии худкифоёна берун аз ҳузури Ё шурӯъ мекунад? Дар ин боб мо хоҳем дид, ки чунин ҳолат ба чӣ натиҷаи фоҷиабор меорад.

ДАР ИН ҶО БА МО МУНТАЗИР ИСТЕД, ТО ВАҚТЕ КИ НАЗДИ ШУМО БАРГАРДЕМ

Худо халқро ба хаймаҳои худ дар домани кӯҳ баргардонд. Мӯсо, Ҳорун ва ҳафтод нафар аз пирони қавм ба баландии муайян баромаданд, то Худоро аз дур сачда кунанд. Пас аз муддате, вақте ки онҳо дар ибодат буданд, Худо танҳо ба Мӯсо муроҷиат карда, ба ӯ фармуд, ки ба қулла барояд ва ба ҳузури Ё дарояд. Мӯсо Еҳушаъ ибни Нунро аз дигарон

чудо кард, то ки ӯ каме рохро бо ӯ ба боло барояд. Ба Ҳорун ва дигарон бошад чунин фармон дод: «...дар ин ҷо ба мо мунтазир истед, то вақте ки назди шумо баргардем» (Хуруҷ 24:14). Пас Мӯсо ба қўллаи кўҳ баромад ва ба абри зич даромад. Ӯ дар он ҷо чил рӯз ва чил шаб буд. Дар тамоми ин муддат Еҳушаъ дар ҷое байни пирон ва қўллаи кўҳ, ки Мӯсо буд, қарор дошт. Қисми боқимондаи халқ дар поён, дар ўрдугоҳи домани кўҳ монданд.

Тавре ки пештар дидем, аввал Ҳорун даъват шуда буд, ки бо Мӯсо ба қўлла барояд. Пас чаро ӯ нарафт? Оддӣ — ӯ худро дар миёни мардум бароҳаттар ҳис мекард, назар ба он ки дар ҳузури Худо бошад. Ман аз кучо инро медонам? Дар ин бора гурезҳои тақрории ӯ аз ҷалоли Худованд шаҳодат медиҳанд. Баъд гуфта мешавад, ки дар давоми он чил рӯз, ки Мӯсо дар кўҳ буд, Ҳорун ба ўрдугоҳ баргашт. Дигар пирон низ аз паси ӯ баргаштанд.

Ин ўрдугоҳ ба ман чизеро ёдрас мекунад. Онро метавон ба калисое монанд кард, ки аз Миср (яъне ҷаҳон) озод шудааст ва дар домани кўҳи Худованд қарор дорад, аммо аз ҳузури Ӯ хеле дур аст ва дили он аз Ӯ пинҳон мебошад. Ман мегӯям «ёдрас мекунад», зеро ин танҳо ҳодисаи гузашта нест. Ин имрӯз ҳам дар миёни мо рӯй медиҳад, вақте ки дар калисо ҳамаи шаклҳои хизматгузорӣ ва фаъолияти яққоя бо Худо ҳастанд, аммо дар асл одамон аз дили Ӯ дур мондаанд. Ҳорун ба ақиб баргашт. Чанд нафар аз мо имрӯз ҳам ҳамин тавр рафтор мекунанд?

ТАБДИЛИ СУРАТИ ХУДО

Дар мисоли Ҳорун мо мебинем, ки бо касе, ки бо қуввати Худо аз асорати дунё озод шудааст, вале аз ҳузури Ӯ дур шуданро интиҳоб мекунад, чӣ рӯй медиҳад. Биёед бубинем,

ки ин воқеаҳои фоҷиабор чӣ гуна инкишоф ёфтанд.

Ва қавм чун диданд, ки Мӯсо дар фурумадан аз кӯҳ даранг мекунад, қавм назди Ҳорун ҷамъ шуда, ба ӯ гуфтанд:

«Бархоста, барои мо худоёне бисоз, ки пешопеши мо равона бошанд, зеро ин шахс, яъне Мӯсо, ки моро аз замини Миср берун овард, намедонем, ки ба вай чӣ ҳодиса рӯй додааст» (Ҳуруҷ 32:1).

Аллакай чанд рӯз Мӯсо дар кӯҳ буд. Дар поён ҳеҷ чиз рӯй намедод ва мардум ба он коре шурӯъ карданд, ки одамони диндор одатан ҳангоми набудани ғаъолияти ошкорои Худо мекунад: онҳо ҷамъомад ташкил медиҳанд. Гарчанде чунин ҷамъомадҳо ба номи Худованд баргузор мешаванд, онҳо метавонанд меваҳое оваранд, ки ба дили Худо писанд нестанд — чунон ки мо баъдтар дар ин китоб хоҳем дид.

Мардум гирди Ҳорун ҷамъ шуданд. Ӯ шахсе буд, ки дар аввал барои баромадан ба қулла бо Мӯсо интиҳоб шуда буд, аммо ин корро накард. Баъд ба ӯ фармон дода шуд, ки то сатҳи муайяне ба кӯҳ барояд ва дар он ҷо Мӯсоро интизор шавад, аммо ӯ инро ҳам иҷро накард. Пас чаро мардум ба ӯ рӯ оварданд? Зеро ӯ метавонист ба онҳо чизеро диҳад, ки онҳо мехостанд.

Ҳорун дорои истеъдоди роҳбарӣ буд. Роҳбарӣ атои Худост (ниг. Рум. 12:8). Одаме, ки чунин ато дорад, дорои баъзе сифатҳост, ки яке аз онҳо қобилияти ҷалб кардани дигарон мебошад — мисли оҳанрабо. Одамон ба чунин шахс ҷалб мешаванд, новобаста аз он ки ӯ дар қулла аст ё не. Ин мефаҳмонад, ки чӣ гуна кас метавонад калисои панҷазорнафарино бунёд кунад, ҳатто агар дар он ҳузури Худо ошкор набошад. Чунин шахс метавонад атоҳои Худоро

барои иҷрои хоҳишҳои инсонӣ истифода барад, на барои иҷрои иродаи Худо. Ё ба қулла баромада, иродаи Худовандро нашонид, аммо ба шарофати истеъдоди худ пайравони зиёде пайдо кард. Фикри ҳушдордиҳанда аст, ҳамин тавр не?

Мардум аз Ҳорун талаб карданд: «Бархез ва барои мо ҳудое бисоз, ки пешопеши мо равад; зеро бо ин одам — Мӯсо, ки моро аз замини Миср берун овард, намедонем чӣ рӯй додааст». Онҳо нагуфтанд: «Дар бораи Худо намедонем чӣ рӯй додааст». Онҳо мехостанд Мӯсоро безътибор созанд ва ӯро аз роҳ бардоранд.

Вақте ки ман дидам, ки ин суҳанон дар матни аслии чӣ гуна садо медиҳанд, фикр кардам, ки шояд тарҷумонҳо дар интиқоли маъно каме иштибоҳ кардаанд ва калимаи *худоёнро* (бо ҳарфи хурд) истифода бурдаанд. Дар забони қадимаи ибронӣ калимаи мо *худоён* бо калимаи *элоҳим* ифода мешавад. Дар Аҳди Қадим ин калима тақрибан 2250 маротиба истифода шудааст. Тақрибан дар 2000 маврид он ба Худои Қодири Мутлақ ишора мекунад, ки мо ба Ӯ хизмат мекунем. Дар боби аввали Китоби Ҳастӣ он 32 маротиба истифода шудааст. Масалан, дар ояи аввал гуфта мешавад: «Дар ибтидо Худо (*элоҳим*) осмон ва заминро офарид» (1:1). Дар ин ҷо калимаи *элоҳим* ҳамчун Худо тарҷума шудааст. Дар дигар ҷойҳои ҳамин боб низ, ки дар тарҷума калимаи *Худо* омадааст, дар асл ҳамон калимаи *элоҳим* истифода шудааст.

Тақрибан дар 250 маврид дар Аҳди Қадим калимаи *элоҳим* барои ишора ба худоёни бардурӯғ истифода шудааст. Аз ин рӯ, барои дуруст фаҳмидани маънои он бояд онро дар контекст бихонем.

Ҳорун ба хоҳишкунандагон ҷавоб дод: «Ҳалқаҳои тиллоеро, ки дар гӯшҳои занон, писарон ва духтарони шумост, кашида, назди ман биёред» (Хуруҷ 32:2). Тамоми мардум гӯшворҳои тиллоии ҳудро кашида, назди Ҳорун

оварданд. «Ва онҳоро аз дасташон гирифта, бо қалами ҳаққоӣ ба шакле даровард, ва ӯсолаи рехтае аз он сохт ...» (Хуруҷ 32:4). Дар ин ҷо барои калимаҳои *ба шакле даровард* дар матни асли калимаи *ятсар* истифода шудааст, ки маънояш «дар қолаб рехтан» мебошад (Луғати Стронг).

Вақте ки ӯсолаи тиллоиро сохтанд, мардум ҷамъ шуда нидо карданд: «Ин аст ҳудои ту, эй Исроил, ки тӯро аз замини Миср берун овард!» (Хуруҷ 32:4). Боз ҳам дар ҷое, ки калимаи *худо* омадааст, дар асл калимаи *элоҳим* истифода шудааст. Шояд шумо аллакай фаҳмида истодаед, ки чӣ рӯй дода истодааст.

«Ва Ҳорун инро дида, қурбонгоҳе пеши он бино кард, ва Ҳорун эълон намуда, гуфт: “Фардо ид аст барои Худованд!”» (Хуруҷ 32:5). Дар ин оят барои калимаи *Худованд* калимаи дигар — *Яҳве* (*Яҳова*) истифода шудааст. Ин муқаддастарин ном дар Аҳди Қадим аст — номи шахсии Худои ягонаи ҳақиқӣ. Он ҳеҷ гоҳ барои худоёни бардурӯғ истифода намешуд ва ҷунон муқаддас буд, ки китобнависони яҳудӣ ҳеҷ гоҳ онро пурра наменавиштанд, балки аз он ҳамаи садонокҳоро хориҷ мекарданд. Дар алифбои лотинӣ ин ҷунин навишта мешавад: YHWH. Онро ҳамчунин тетраграмматони муқаддас меноманд — чор ҳарфи талаффузнашаванда. Ин номро танҳо ба забон овардан мумкин набуд, дар ҳаёти Исроил он дар муқаддасият нигоҳ дошта мешуд ва аз ҳар гуна куфр муҳофизат мегардид.

Дар асл, Ҳорун ва писарони Исроил ӯсолаи тиллоиро рехтанд, ба он ишора карда эълон намуданд: «Инак Яҳве, Худои ягонаи ҳақиқӣ, ки моро аз замини Миср берун овард!»

Онҳо нагуфтанд: «Инак Баал, ки моро аз Миср берун овард». Ба ҳеҷ ҳудои дурӯғини дигар онҳо озодии ҳудро нисбат надоданд. Онҳо ин ӯсоларо бо номи Худованд

номиданд ва ҷалоли Ёро то дараҷаи як пораи тилло паст карданд. Онҳо эътироф карданд, ки Яҳве онҳоро наҷот дод ва аз асорати мисрӣ озод намуд, ва қудрати шифобахши Ёро инкор накарданд, аммо ҷалоли Ёро кам карданд!

ИН ГҶСОЛА ХУД БАРОМАД!

Дар тамоми ин вақт Мӯсо дар кӯҳ буд ва намедонист, ки мардум дар поён чӣ кор мекунанд. Худо ба ӯ фармуд: «... шитоб намуда фӯрӯд ой, зеро қавми ту, ки аз замини Миср берун овардай, фосид шудаанд» (Хуруҷ 32:7). Худо хеле саҳт ба онҳо ҳашмгин шуд. Ё онҳоро «қавми ту» номид, на «қавми Ман».

Худо гуфт, ки онҳо «фосид шудаанд». Ҳамчун синоними ин калима метавон феъли дигарро овард — пӯсидаанд. Вақте ки мо дар калисо дар домани кӯҳи Худованд «бозӣ» карданро сар мекунем, мо пӯсида мешавем, зеро ҳар чизе, ки аз дили Ё дур мешавад, ба вайроншавӣ гирифта мегардад.

Баъдтар Худо дар бораи Исроил мегӯяд:

Зеро ки қавми Ман ду кори бад карданд: Маро, ки чашмаи оби ҳаёт ҳастам, тарк карда, барои худ сардобаҳо канданд, сардобаҳои кафидае, ки наметавонад обро нигоҳ дорад (Ирмиё 2:13).

Ё сарчашмаи ҳаёт аст. Агар мо кӯшиш кунем, ки танҳо ба он чизе, ки Ё дар гузашта ба мо додааст, такя намоем ва ҳамзамон дар калисо бозӣ кунем, дар ҳоле ки аз дили Ё дур ҳастем, ҳатман рӯ ба сӯқут меорем. Аз ҳамин сабаб Исо таъкид мекунад: «...агар касе хоҳад аз ақиби Ман биёяд, бояд ҳештанро инкор кунад ва салиби худро бардошта, Маро пайравӣ намояд» (Луқ. 9:23). Мо бояд ҳар рӯз ба кӯҳи Ё боло равам!

Мӯсо аз кӯҳ фаромада, ба ӯрдугоҳ омад. Вақте гӯсолаи тиллоиро дид, аз хашми одилона аланга зад. Ӯ аз Ҳорун пурсид: «Ин қавм ба ту чӣ карда буданд, ки бар онҳо гуноҳи азиме овардӣ?»

Ҳорун ба сафед кардани худ оғоз кард: «...Бигзор хашми оғоям аланга назанад; ту ин қавмро мешиноӣ, ки ба бадкорӣ омӯхта шудаанд. Ва онҳо ба ман гуфтанд: “Барои мо худое (*элоҳим*) бисоз, то ки пешопеши мо равона шавад, зеро ки ин шахс, яъне Мӯсо, ки моро аз замини Миср берун овард, намедонем, ки ба вай чӣ ҳодиса рӯй додааст”. Ӯ суханони онҳоро дақиқ расонда, баъд илова кард: «Ва ман ба онҳо гуфтам: “Ҳар кӣ тилло дорад, бикашад”. Ва ба ман доданд, ва онро дар оташ андохтам, ва ин гӯсола баромад» (Ҳуруҷ 32:21–24).

«Ва ин гӯсола баромад». Оё шумо метавонед ба чунин суханон бовар кунед? Зеро мо қаблан хонда будем, ки худӣ ӯ онро бо асбоби кандакорӣ сохта буд! Акнун бошад, ӯ дурӯғ мегуфт. Як чиз аст, ки инсон ҳангоми набудани ғазоби Худо фиреб диҳад, вале тамоман чизи дигар аст, ки ин корро дар ҳузури ғазоби шадиди Ӯ анҷом диҳад.

Ман дар бораи фаҳмиши ин ҷойи Навиштаҷот дуо мекардам: «Худовандо, гумон наkun, ки ман ташнаи хуни ин одам ҳастам ё нисбат ба ӯ душманӣ дорам. Ман танҳо намефаҳмам, ки чӣ гуна чунин дурӯғи рӯиристӣ бешармона беҷазо монд, ва чӣ гуна замин шикфти нашуду ӯро фӯрӯ набурд? Ба назар мерасад, ки Ту ин дурӯғро нодида гирифтӣ».

Ҷавоби Худованд ба таври ҳайратангез ба зиндагии ман таъсир расонд ва дар дили ман хоҳиши навиштани ин китобро ба вуҷуд овард. Худо ба ман фаҳмиши тамоман навино дар бораи он чизе, ки имрӯз дар калисо рух медиҳад, ато кард. Ин суханони Ӯ буданд: «Ҷон, Ҳорун бар

қулла набуд. Ў ба Ман мисли Мӯсо наздик набуд. Аз ин рӯ, тасаввури шахсии ӯ дар бораи Ман аз ҷомеае шакл гирифта буд, ки дар он ба воя расида буд. Аз ҳамин сабаб, маҳз ҳамон чиз аз ӯ баромад».

То он вақт Ҳорун тамоми умрашро (тақрибан 80 сол) дар Миср гузаронида буд. Дар он ҷо ӯ ба воя расид, падару модараш низ дар он ҷо таваллуд шуда буданд ва дар ҳамон ҷо вафот карданд. Ўро фарҳанги мисрӣ ихота мекард, ки дар он бисёр объектҳои парастии вучуд доштанд. Азбаски Ҳорун ба кӯҳ набаромад, бо Худо муошират накард ва мисли Мӯсо дар ҳузури Ў қарор нагирифт, тасаввури ӯ дар бораи симои Яҳве зери таъсири ҷомеае ташаккул ёфт, ки дар он калон шуда буд. Ҳорун ба Худованд аз дур менигарист ва танҳо поёни пойҳои Ўро медид. Аммо ҳеҷ гоҳ ба ҳузури Ў ворид нашуд, чунон ки Мӯсо мекард.

Исо дар бораи имконияти дидани Малакут ва дохил шудан ба Малакут сухан мегӯяд (Юҳан. 3:3,5). Барои дидани Малакут, мо бояд аз олами боло таваллуд шавем ва аз дунёи ин ҷаҳон дар зиндагии худ озод гардем. Аммо ин ҳанӯз ҳама чиз нест — моро даъват мекунанд, ки ба он дохил шавем. Павлус ба мардон ва занони аллакай наҷотёфта, ки дар Лустра, Иқуния ва Антиёхия зиндагӣ мекарданд, таълим медод: «... мо бояд бо мусибатҳои бисёр дохили Малакути Худо дохил гардем» (Аъм. 14:22). Худо одамони наҷотёфтаре барои он омода мекунанд, ки аз чизҳои гузаранд, ки барои дохил шудан ба Малакути Ў заруранд.

Ҳорун аз Миср озод шуда буд, ки рамзи таваллуд аз олами боло мебошад, аммо ӯ Худоро аз наздик нашинохт. Ў дар калисои домани кӯҳ «бозӣ» мекард, ва дар натиҷа тасаввури ӯ дар бораи Худованд то тасаввуроти бутпарастии ҷомеае, ки дар он ба воя расида буд, паст шуд.

ИСОИ ДИГАР?

Дар Аҳди Ҷадид Павлус дар ин бора чунин менависад:

Зеро ки моҳияти нонамоёни Ё, яъне қуввати ҷовидонӣ ва Илоҳияти Ё, аз хилқати олам ба воситаи дидани офаридаҳояш ба назар намоён аст, бинобар ин онҳо ҳеҷ узре надоранд. Агарчи онҳо Худоро шинохта бошанд, Ёро чун Худо ситоиш накарданд ва шукр нагуфтанд (Румиён 1:20, 21)

Онҳо Ёро ҳамчун Худо ҷалол намедиҳанд. Ба ибораи дигар, онҳо Худовандро мешиносанд, аммо ба Ё чандин маротиба камтар эҳтиром медиҳанд, аз он чи Ё сазовор аст. Писарони Исроил Яҳверо ҳамчун Раҳокунанда эътироф карданд, аммо ба Ё он эҳтиром, ситоиш ва ҷалолеро, ки Ё сазовор буд, надоданд. Аз ҳамон вақт бисёр чиз тағйир наёфтааст. Павлус суханашро дар бораи одамоне, ки дар замони Аҳди Ҷадид зиндагӣ мекунанд, идома медиҳад:

Ҷалоли Худои бефаноро ба сурате табдил доданд, ки ба одами фони, ба мурғон, чорпоён ва хазандагон монанд аст (Румиён 1:23).

Сурати пурҷалоли Худои ягонаи ҳақиқиро онҳо ба суратҳои ҳашарот, паррандагон, ҳайвонот ва инсони миранда табдил доданд. Оё ҷомеаи муосири ғарбӣ ба паррандагон, чорпоён ё хазандагон парастии мекунанд? Албатта не. Агар мо як гӯсолаи тиллоӣ рехта, онро дар майдони пеши хона мегузоштем, одамон аввал хуб механдиданд ва баъд мегуфтанд: «Беҳтараш онро гудохта, аз он зеварҳо созад ва фурӯшед!»

Пас ҷомеаи мо ба чӣ сачда мекунанд? Ҷавоб оддӣ аст — ба

худ, ё дақиқтар — ба инсони миранда. Исроил дар муҳити фарҳангие зиндагӣ мекард, ки дар он мардум ба ҳайкалҳои тиллоии ҳайвонот ва ҳашарот саҷда мекарданд. Калисои муосир бошад дар ҷомеае зиндагӣ мекунад, ки ба худ — яъне ба инсони миранда — саҷда мекунад. Вақте ки Ҳорун ва пирон аз ҳузури пурҷалоли Худо дар кӯҳ дур шуданд, онҳо тасаввури худро дар бораи Худо сохтанд, ки зери таъсири ҷомеаи мисрӣ буд, ки дар он ба суратҳои ҳайвонот саҷда мекарданд. Имрӯз, вақте ки имондорон аз кӯҳи Худо дур мешаванд, тасаввури онҳо дар бораи Худои ҷовидон зери таъсири он чизе ташаккул меёбад, ки ҷомеаи муосир ба он саҷда мекунад — инсони миранда.

Аллакай чанд сол аст, ки як фикр маро ором намегузорад, ки дар рӯҳ ба вучуд омадааст. Мазмуни он чунин аст: мо ба Исои воқеӣ хизмат намекунем, балки ба сурате, ки худ сохтаем. Мо Ёро Худованд меномем ва қудрати наҷотбахш, шифобахш ва озодкунандаи Ёро эътироф мекунем. Аммо оё ин ҳамон Исоест, ки дар осмон ба тарафи рости Падар ништааст, ё ин Исое аст, ки мо мувофиқи сурат ва шабоҳати худ сохта, Ёро Худованд номидем?

ХУДОИ ИТОАТКОР

Бутпарастӣ — шакли хеле қулайи парастииш. Бут ба офарандагони худ он чизро медиҳад, ки онҳо мехоҳанд — хоҳишҳои дилҳои худро, зеро ҳуди онҳо онро ихтироъ кардаанд. Дар айни замон он хоҳиши модарзодии инсонро барои парастидани чизи болотар қонеъ мекунад. Агар офарандагони бут аз шахват пур бошанд, он ба онҳо фармонҳое медиҳад, ки ба хоҳишҳои онҳо мувофиқ аст. Худованд дар ин бора тавассути пайғамбар Ишаъё равшан мегӯяд: «Касе ки худое сохтааст ва санаме рехтааст, вай чӣ

фоидае ба ӯ мебахшад?» (Иш. 44:10).

Биёед ба он ҷо баргардем, ки Ҳорун гӯсолаи тиллоиро рехт, ва ин масъаларо дар мисоли Исроил дида мебароем. Ҳорун ва тамоми халқ гӯсолаи тиллоиро ҳамчун симои Яҳве қабул карданд, ки онҳоро аз Миср берун овард. «Ва фардои он бармаҳал бархоста, қурбонии сӯхтанӣ тақдим намуданд, ва қурбониҳои саломатӣ забҳ карданд; ва қавм барои хӯрдан ва нӯшидан нишастанд, ва барои рақсу бозӣ бархостанд» (Хуруҷ 32:6).

Рӯзи дигар онҳо ба ҷамъомад дар калисои худ дар домани кӯҳи Худо рафтанд. Онҳо дар бораи муҳаббат ва бузургии Яҳве сухан мегуфтанд. Қурбонӣ меоварданд, суруд мехонданд ва мавъиза мекарданд. Яҳве ба онҳо паёме дод, ки ба дили онҳо писанд омад, зеро он ба хоҳишҳои онҳо мувофиқ буд. Пас аз он онҳо нишастанд, то бихӯранд ва бинӯшанд, ва баъд бархоста рақсу бозӣ карданд. Рақсу бозии онҳо дар қонеъ кардани ҳавасҳои ҷисмонии худ буд. То вақте ки Мӯсо назди онҳо фуруд омад, онҳо тамоман аз худ рафта буданд (Хуруҷ 32:25).

Ин манзара ба мо имкон медиҳад, ки ба решаи бутпарастӣ назар кунем. Он исён аст, ва Каломи Худо инро тасдиқ мекунад: «...ва муқобилият – мисли бутпарастӣ» (1 Под. 15:23).

Мисриён гӯсоларо месохтанд, ба он ном медоданд, ва он хоҳишҳои онҳоро иҷро мекард, ки, чунон ки онҳо дар умқи дили худ медонистанд, ба иродаи Офаридгор муҳолиф буданд. (Ҳама одамон иродаи Ӯро аз аввал медонанд. Павлус менависад: «Зеро ки ғзаби Худо аз осмон зоҳир мешавад ба ҳар гуна маъсият ва шарорати одамоне, ки ростиро бо шарорат поймол мекунанд. Зеро ки он чи дар бораи Худо доништан мумкин аст, ба онҳо маълум аст, чунки Худо ба онҳо маълум кардааст» (Рум. 1:18, 19)).

Исроилиёне, ки аз Миср баромада буданд, аз бутпарастон чандон фарқ надоштанд, аммо мо бояд як тавзеҳ диҳем. Писарони Исроил номи Яхверо шинохта буданд ва аллакай таъсири қуввати Ёро таҷриба карда буданд. Агар онҳо намехостанд роҳҳои худ ва хоҳишҳои худро тарк карда, роҳҳои Худовандро қабул кунанд, пас роҳи беҳтарини ором кардани вичдони худ ва қонеъ кардани шаҳвати худ — сохтани тасвири Яхве буд, ки хоҳишҳои онҳоро дастгирӣ кунад. Ин гуна манипулятсияҳо чунон нозук ва моҳирона анҷом дода шуданд, ки одамоне, ки онҳоро анҷом медоданд, ҳатто дарк намекарданд, ки чӣ кор мекунанд.

Павлус калисои Қўринтўсро огоҳ мекунанд:

Аммо тарси онро дорам, ки чи тавре ки мор бо макри худ Ҳавворо фирефта намуд, ҳамон тавр афкори шумо низ фосид шуда, аз самимияте, ки дар Масеҳ аст, рӯ хоҳад тофт. Зеро, агар касе омада, Исои дигареро мавъиза намояд, ғайр аз Он, ки мо Ёро мавъиза кардем, ё шумо рӯҳи дигаре гиред, ғайр аз он ки гирифтед, ё башорати дигаре, ғайр аз он чи қабул кардед, — шумо онро ба хубӣ таҳаммул менамояд (2 Қўринтиён 11:3, 4).

Ба ман тафсири ояти чорум дар тарҷумаи Contemporary English Version (Версияи муносири англисӣ) писанд аст: «Мо ба шумо дар бораи Исо гуфтем, ва шумо Рӯҳулқудсро қабул кардед ва таълимоти моро пазируфтед. Аммо шумо ба баъзеҳо иҷозат додед, ки дар бораи Исои дигар мавъиза кунанд. Акнун шумо омода ҳастед рӯҳи дигарро қабул кунед ва таълимоти дигарро эътироф кунед».

Агар мо хоҳем ба ин ҷаҳон, ки ба ҳокимияти Худо муқобил аст, пайравӣ кунем, пас мо хавф дорем, ки худ беҳабар «Исои худро» созем, ки иродаи ӯ ҳамаи хоҳишҳо

ва ҳавасҳои моро дастгирӣ кунад. Бе он ки худ дарк кунем, мо хавф дорем, ки ҳудои итоаткор эҷод кунем! Дар ин ҷо на дурӯғи ошкори дағал, балки фиреби хеле нозук пинҳон аст.

Дар гӯмроҳӣ зиндагӣ карда, мо ҳудро бо чунин суҳанон ором мекунем: «Исо дӯсти ман аст» ё «Худо дили маро медонад». Ин ҳақиқат аст, ки Худо дилҳои моро ҳатто аз ҳуди мо беҳтар медонад. Аммо аксар вақт мо ин суҳанҳоро барои сафед кардани амалҳои мегӯем, ки ба аҳди ӯ муҳолифанд. Дар асл ин маънои онро дорад, ки мо исён мекунем. Даҳони мо ҳанӯз ӯро эҳтиром мекунад, аммо тарси мо аз Худованд аз аҳкоми инсонӣ сарчашма мегирад. «Ва Худованд гуфт: “Азбаски ин қавм бо даҳони худ ба Ман наздик мешаванд ва бо лабҳои худ Маро ҷалолат медиҳанд, вале дили ҳудро аз Ман дур кардаанд, ва тарси онҳо аз Ман натиҷаи омӯхтани аҳкоми инсонист”» (Иш. 29:13).

Мо Каломи Худо ва фармонҳои ӯро аз филтри тафаккури худ мегузаронем, ки аз фарҳанги ҷаҳонӣ шакл гирифтааст. Тасавури мо дар бораи ҷалоли Худо аз дарки маҳдуди инсонӣ ба вуҷуд меояд, на аз ҳақиқате, ки дар кӯҳ тавассути Каломи зиндаи ӯ ошкор шудааст.

ФАРҚИ ШАДИД БАЙНИ ДУ ГУРҶИ ОДАМОН ДАР КАЛИСО

Бигзор чанд мисол оварам. Боре зане ба ман занг зад ва иқрор шуд, ки бо марде аз калисои худ робитаи ошиқона дорад. Шавҳари вай масеҳӣ набуд ва ҳамеша вайро барои имонаш таҳқир мекард. Ба ибораи дигар, ӯ вайро таъқиб мекард.

Барои муддате ин зан ва он мард муносибатҳои ҷисмонии ҳудро қатъ карданд. «Дӯстони масеҳӣ»-и ӯ ба вай маслиҳат доданд, ки аз шавҳараш ҷудо шавад ва бо он

«масеҳии хуб», ки ӯро дӯст медорад, издивоҷ кунад, зеро «Худованд ӯро ба ҷаҳон даъват кардааст».

Саволи ман чунин аст: дӯстони ӯ ба кадом «Исо» хизмат мекунанд? Албатта на ба Он Исо, ки дар тарафи рости Падар нишастааст. Тасаввури онҳо дар бораи Худо аз ҷониби ҷомеае шакл гирифтааст, ки дар он талоқ маъмул аст. Аксари одамони талоқшуда аз аввал нияти ҷудо шудан надоштанд. Онҳо зиндагии хушбахтона меҳостанд, ки ба манфиатҳои худ асос ёфта бошад. Аҳде, ки онҳо бо ҳамсарони худ баста буданд, барои онҳо танҳо вақте қувват дорад, ки ба хушбахтии шахсии онҳо халал нарасонад.

Ин зан аз ман маслиҳат пурсид. Дар асл ӯ танҳо меҳост аз як роҳбар иҷозат бигирад, то он чизеро анҷом диҳад, ки аллакай дар дил қарор дода буд. Аз ҷиҳати ахлоқӣ шавҳари ӯ хиёнаткор набуд. Ман ба ӯ гуфтам, ки Худо талоқро бад мебинад, зеро он рӯҳи одамонро вайрон мекунад ва зиндагии онҳоро бо зӯроварӣ пур мекунад (Мал. 2:16). Мувофиқи Аҳди Ҷадид, Худованд ба зан амр медиҳад, ки аз шавҳараш ҷудо нашавад; ва агар ҷудо шавад, бояд бе шавҳар монад (1 Қўр. 7:10, 11). Зан маро бодикҷат гӯш кард, аммо баъдтар фаҳмидам, ки ӯ аз шавҳараш ҷудо шуд ва бо марди дигар издивоҷ кард. Шояд ӯ худро хушбахт ҳис кунад, аммо ҳамин тавр одамоне ҳам худро хушбахт ҳис мекарданд, ки дар домани кӯҳ буданд, то вақте ки Мӯсо ба назди онҳо фуруд омад!

Ман мисолҳои зиёдеро медонам, вақте ки занони худотарс бо шавҳарони беимони худ дар никоҳ монданд, зеро онҳо дили Худоро доштанд. Онҳо танҳо лаззатҳои зиндагиро наметҷустанд, балки меҳостанд хизмат кунанд. Дар натиҷа, ба занҳои худ нигоҳ карда, бисёр шавҳарон тавба карданд ва ба назди Худованд омаданд. Ман метавонам илова кунам, ки баъзеҳо танҳо ба шарофати он

начот ёфтанд, ки занонашон солҳои зиёд барои онҳо дуо мекарданд ва барои онҳо намунаи порсой буданд.

Ҳолати тамоман дигар дар зиндагии як зани дигар ба вучуд омад, ки дилаш барои Худо кушода буд. Пас аз чанд соли зиндагии оилавӣ, ӯ фаҳмид, ки шавҳараш ҳамчинсгаро аст. Пас аз ин, даҳ соли зиндагии ӯ ба даҳшат табдил ёфт. Баъдтар шавҳари ӯро барои озори ҷинсӣ нисбати як корманди полис, ки зери ниқоб кор мекард, дастгир карданд. Писари калонии онҳо тавассути телефон фаҳмид, ки падараш боздошт шудааст.

Зан пайваста барои шавҳараш дуо мекард. Вақте вазъият тамоман тоқатнопазир шуд, ӯ аз Худо пурсид, ки оё бояд ҷудо шавад ё не. Худованд ҷавоб дод: «Ту ҳамаи асосҳои библиявиро барои ҷудо шудан дорӣ, ва агар ин корро кунӣ, Ман туро баракат медиҳам. Аммо агар бимонӣ ва барои ӯ дар дуо мубориза барӣ, Ман ӯро озод хоҳам кард ва ту баракати дучанд хоӣ гирифт». (Худо на ҳамеша дар ҳолати хиёрати издивоҷ чунин мегӯяд.) Ӯ интиҳоб кард, ки бимонад ва мубориза барад, ки вақт талаб кард. Дар натиҷа шавҳараш ба таври мӯъҷизавӣ озод шуд ва то имрӯз, аллакай понздаҳ сол аст, ки дар ин озодӣ зиндагӣ мекунад. Ҳоло ӯ пастори калон аст, пур аз муҳаббат ва ҳамдардӣ ба одамон. Ман дар калисои ӯ мавъиза кардаам ва бояд бигӯям, ки занаш яке аз хизматгузори тадҳиншудаи Худо аст, ки ман дар тамоми ҳаётам дидаам.

Кадоме аз ин ду зан дар кӯҳ буд ва тағйир ёфт? Оне ки аз шавҳараш ҷудо шуд, зеро бовар накард, ки Исо метавонад ба ӯ осоиштагӣ диҳад, дар ҳоле ки Навиштаҷот равшан дар бораи иродаи Худо мегӯяд — аз шавҳар ҷудо нашав. Дигаре асоси библиявӣ барои талоқ дошт, аммо ӯ интиҳоб кард, ки аз ҳуқуқи худ истифода набарад ва барои ҳаёти шавҳараш

мубориза барад. Исо ҳамаи ҳуқуқҳои Худро тарк кард, то ба замин ояд ва барои мо бимирад! Кадоме аз ин ду зан ба Худо наздиктар буд? Чаро? Дуввумӣ бевосита дар кӯҳи Худо буд!

Дар зиндагии имондор ду чиз метавонад рӯй диҳад: ё зиндагии худро мувофиқи симои Исо месозад ва иҷозат медиҳад, ки Каломи Худо, ки дар ҳузури Худованд гуфта шудааст, ёро тағйир диҳад; ё ӯ Исоро ба хоҳишҳои худ мутобиқ мекунад. Агар ту ба кӯҳ барой — ту тағйир меёбӣ. Агар мисли Ҳорун дар домани кӯҳ бимонӣ — тасаввури ту дар бораи Худо тағйир меёбад.

Вақте ки Мӯсо баъд аз чиҳил рӯзи ҳамсӯҳбатӣ бо Худо аз кӯҳ поён фаромад, ӯ дигар инсон шуда буд, чеҳрааш нур мепошид. «Ва ҳангоме ки Мӯсо аз кӯҳи Сино фурӯд меомад, — ва ду лавҳи шаҳодат дар дасти Мӯсо буд, вақте ки ӯ аз кӯҳ фурӯд меомад, — Мӯсо надонист, ки пӯсти чеҳрааш, ба сабаби гуфтугӯи Худо бо ӯ, мекурахшид» (Хуруҷ 34:29).

Он зане, ки барои шавҳараш мубориза мебарад, худ намедонад, ки то чӣ андоза дар назди Худованд пок аст. Ҳар боре ки ман бо ӯ сӯҳбат мекунам, мебинам, ки чӣ гуна Худо ёро бештару бештар дигаргун месозад. Ё ҳатто гумон намекунад, ки аз вучӯдаш нур метобад. Ин ҳолат ба ҳамаи онҳое дахл дорад, ки воқеан дар муқаддасӣ зиндагӣ мекунанд. Чунон ки Навиштаҷот мегӯяд: «Сӯи Ё нигоҳ карданд ва мунаввар гардиданд» (Заб. 33:6). Касе ки метавонад нигоҳашро ба Ё равона созад, ҳамон шахсест, ки аз хоҳишҳои қалб, ки аз Миср ба мерос гирифта шудаанд, озод гардидааст. Барои чунин инсон танҳо як орзу вучӯд дорад — шинохтани Худои ҷалол.

Пас, мо бояд ба худ як саволи муҳим диҳем: оё мо ба ҳамон Исое хизмат мекунем, ки дар осмон ба дасти ростии Падар нишастааст, ё ба дигаре, ки симои ӯ аз роҳи хоҳишҳои шакл гирифтааст, ки ҷомеаи мо онҳоро ба вучӯд овардааст?

НИЯТ Ё ХОҶИШ?

*Мо бояд ҳамаи хоҳишҳои худро ба
Салиб итоат кунем.*

Хама чизе, ки мо то имрӯз муҳокима кардем, танҳо муқаддимаи дарозе ба калимаи *ҳамшакл шудан* аст. Луғати Уэбстер чунин таъриф медиҳад: «ба даст овардани шабоҳат дар рафтор, андеша ё сифатҳои ахлоқӣ». Каломи Худо мегӯяд: «Худро ба ин дунё ҷамшакл насозед, балки ба воситаи таҷдиди ақлатон шакли тозае ба худ бигиред» (Рум. 12:2).

Барои беҳтар фаҳмидани он чизе, ки Рӯҳулқудс мехоҳад ба мо бигӯяд, ба матни асли муроҷиат мекунем. Барои калимаи *ҳамшакл шавед* дар ин оят дар забони юнонӣ калимаи пурмаънотар — *сускематизо* истифода шудааст. Луғати Стронг онро чунин шарҳ медиҳад: «ҳамон гуна рафторҳоро қабул кардан, ба ибораи дигар, ба як қолаб мутобиқ шудан». Луғати Вайн чунин таъриф медиҳад: «шакл ё намуди чизеро мувофиқи чизи дигар гардондан». Дар ҳар ду луғат таъкид мешавад, ки сухан дар бораи шакл додани

чизе мувофиқи чизи дигар меравад.

Ҳорун тиллоеро, ки ба назди ӯ оварданд, «шакл дод» ва онро ба сурати гӯсола табдил дод. Амалҳои зоҳирӣ танҳо инъикоси ҳолати ботинии ӯ буданд. Ӯ зери таъсири Миср шакл гирифта буд ва ӯ то ҳол аз он халос нашуда буд. Он чизе, ки дар дохили ӯ буд, дар ниҳоят берун баромад. Ӯ ба Миср ҳамшакл шуда буд ва, тавре ки дар боби гузашта фаҳмидем, комилан равшан буд, ки ӯ намерхост тағйир ёбад ва ба ҳузури аҷиби Худо, мисли Мӯсо, наздик шавад. Ва мардум ба намунаи Ҳорун пайравӣ карданд. Худо дар бораи онҳо гуфт:

Вале (Исроил) аз зинокории худ, ки бо мисриён дошт, даст накашид, зеро ки онҳо бо ӯ дар айёми ҷавонии ӯ ҳуфтӯхоб доштанд, ва пистонҳои бакораташро мефишурданд, ва шаҳавоти худро бар ӯ фурӯ мерехтанд (Ҳизқиёл 23:8).

Тибқи луғатҳо, калимаи *шаҳват* маънои хоҳиши оддиро дорад. Тарҷумаи васеи англисии Китоби Муқаддас ин маъниро таъкид мекунад: «онҳо хоҳиши гуноҳкоронаи худро бар ӯ рехтанд». Хоҳиш — қувваи ҳаракатдиҳандаи тамоми инсоният. Мо ҳамеша аз он пайравӣ хоҷем кард.

ХОҲИШ ВА НИЯТ ЯК ЧИЗ НЕСТАНД

Хоҳиш ва ният чизҳои тамоман гуногунанд, гарчанде бисёриҳо фикр мекунанд, ки онҳо як маъно доранд. Шояд шумо ниятҳои хеле хуб ва илоҳӣ дошта бошед, аммо онҳо метавонанд ба хоҳишҳои ҳақиқии шумо мувофиқат наkunанд. Баъзе одамон ба ман мегуфтанд, ки мехоҳанд аз таъсири ин ҷаҳон берун оянд ва пурра ба Худо рӯ оваранд, аммо то имрӯз ин корро накардаанд. Танҳо ниятҳои онҳо ба хоҳишҳои воқеии онҳо мувофиқат намекунад. Чунон

ки Яъқуб мегӯяд: «Ҳар кас саргарм ва фирефтаи ҳаваси худ гардида, ба озмоиш дучор мешавад» (Яъқ. 1:14). Хоҳиш роҳест, ки инсон интиҳоб мекунад, новобаста аз он ки ниятҳои ӯ то чӣ андоза хуб бошанд. Аз ҳамин сабаб Яъқуб идома медиҳад: «Эй бародарони маҳбуби ман, фирефта нашавед» (Яъқ. 1:16). (Албатта, калимаи *хоҳиш* метавонад маъноҳои мусбат ҳам дошта бошад, аммо дар ин ҷо мо танҳо маъноҳои манфиро баррасӣ мекунем.)

Танҳо ҳақвнигор метавонад бигӯяд: «Шайтон маро маҷбур кард, ки ин корро кунам». Шайтон наметавонад имондорро маҷбур кунад, ки чизе анҷом диҳад. Ӯ танҳо метавонад васваса кунад, аммо инсон ба чизе васваса намешавад, агар онро нахоҳад. Агар ба имондорон кокаин ё ЛСД пешниҳод кунанд, онҳо бе дудилагӣ рад мекунанд, зеро ин чизҳо ба онҳо лозим нестанд. Пас дар ин соҳа онҳо ба васваса дучор намешаванд. Бо вучуди ин, бисёре аз имондорон, мисли Исроил, хоҳишхоеро, ки системаи ҷаҳонӣ дар онҳо ҷой додааст, тарк накардаанд. Аз ҳамин сабаб онҳо дар ин соҳаҳо ба осонӣ ба васваса меафтанд.

Мо бояд хоҳишҳои худро ба Салиб итоат кунем. «Лекин онҳое ки ба Масеҳ тааллуқ доранд, ҷисмро бо ҳирсҳо ва ҳавасҳояш маслӯб кардаанд» (Ғал. 5:24). Худо ба ҷои мо кор намекунад, мо бояд худамон амал кунем. Бе файзи Ӯ мо наметавонем, аммо масъулият бар дӯши мост. Агар хоҳишҳои нодуруст ба Салиб супурда нашаванд, мо метавонем ба осонӣ ба ҷаҳон баргардем, мисли Исроил. Аз ҳамин сабаб Павлус мегӯяд: «Ва ман, ҳошо ва калло, ки фахр намоям, магар ин ки фақат бо салиби Худованди мо Исои Масеҳ, ки ба воситаи он ҷаҳон барои ман маслӯб шудааст, ва ман – барои ҷаҳон» (Ғал. 6:14).

Боре пас аз мавъизаи ман дар бораи тавба дар як калисо

дар Калифорния, пастор маро ба хӯроки нисфирӯзӣ даъват кард ва шаҳодати шахсии ҳудро нақл намуд. Пас аз наҷот ёфтаниш, ӯ аз бисёр гуноҳхое, ки қаблан ӯро баста буданд, даст кашид. Аммо ӯ натавонист одати кашидани ду қуттӣ сигор дар як рӯзро тарк кунад. Ӯ гуфт: «Ҷон, ман кӯшиш кардам ҳама чизро мувофиқи Навиштаҷот иҷро кунам, то аз тамокукашӣ халос шавам. Ман дуо мекардам, рӯза медоштам, Каломи Худоро эътироф мекардам ва аз дигарон хоҳиш мекардам барои ман дуо кунанд. Ман ҳамеша ғангоми даъвати дуо назди саҳна мебаромадам. Ман ба гуноҳи худ иқрор мешудам ва аз онҳо хоҳиш мекардам, ки барои озолии ман дуо кунанд. Ин ҳолат ду сол идома ёфт».

Боре, баъд аз ду соли мубориза, дар яке аз ҷамъомадҳои башоратдиҳӣ ӯ як дӯсташро бо худ овард. Дӯсташ наҷот наёфта буд ва ҷамчунин сигоркаши саҳт буд. Он шаб ӯ ба даъвати тавба ҷавоб дод ва вақте воиз барои ӯ дуо кард, ӯ наҷоти аҷиб гирифт ва дар ҳамон лаҳза аз вобастагӣ ба сигор озод шуд.

Пастор идома дод: «Ҷон, ман аз дӯстам шод будам, аммо ҷамзамон ғамгин ҳам шудам. Ман ӯро то хонааш ҳамроҳӣ кардам ва шодии ҳудро аз наҷоти ӯ баён кардам. Баъд ба хона баргаштам ва ба Худо гуфтам, ки чӣ қадар ғамгин ҳастам. Ман дар утоқи худ нишаста, диламро назди Ӯ ҳолӣ кардам ва гуфтам: “Худовандо, ман дуо кардам, рӯза доштам, дар назди тамоми калисо ва назди ҳар як хизматгоре, ки ба назди мо меомад, ҳудро фурӯтан кардам, аммо Ту маро озод накардӣ. Имрӯз ман дӯстамро овардам ва Ту ӯро дарҳол аз сигор наҷот додӣ. Чаро то ҳол маро озод накардӣ?”»

Сипас ӯ чунин гуфт: «Ҷон, вақте ман инро гуфтам, Худо ба ман ҷавоб дод ва ман медонистам, ки ин овози Ӯст. Ман намедонам онро бо гӯшҳои ботинӣ ё берунӣ шунидам, аммо

НИЯТ Ё ХОҶИШ?

боварӣ дорам, ки ин Ё буд. Вақте ман нидо кардам: “Худое, чаро маро аз сигор озод накардӣ?”, ман шунидам, ки Ё қатъӣ гуфт: “Зеро ту то ҳол онро дӯст медорӣ!”»

Пастор қиссаашро чунин ба анҷом расонд: «Ман ба сигоре, ки дар даст доштам, нигаристам ва онро канор гузоштам. Аз ҳамон вақт дигар ба он даст наметанам».

Дар тӯли зиёда аз ду сол пастор ба худ ва дигарон мегуфт, ки чӣ қадар меҳонад аз ин одат халос шавад, аммо ин хоҳиши ҳақиқии ӯ набуд — ин танҳо ният буд. Барои ҳамин ӯ ҳамеша ба чизе кашида мешуд, ки гӯё наметанаст. Худо хоҳишҳои ҳақиқии ӯро ошкор кард.

Ё аз онҳо тавба кард ва одати худро назди пой Салиб гузошт. Файзи Худо ӯро пур кард ва озод сохт. Озодии ӯ дар натиҷаи ҳамкориҳои байни ӯ ва Худо ба амал омад.

Ин мисол ҳам ба Исроил ва ҳам ба ҳамаи ҷаҳонбинӣ ва одатҳои дунявие дахл дорад, ки имрӯз дар калисо вучуд доранд. Дар хотир доред: Исроил намунаи пешакии Калисо аст. Худо гуфт, ки вай (Исроил) аз зинокорӣ бо мисриён даст накашид, «зеро ки онҳо бо ӯ дар айёми ҷавонии ӯ хуфтӯхоб доштанд, ва пистонҳои бакораташро мефишурданд, ва шаҳавоти худро бар ӯ фурӯ мерехтанд». Одамон метавонистанд ҳама чизи кӯҳнаро тарк кунанд, аммо нахостанд ин корро кунанд.

ХОҶИШИ ИН ҶАҶОН

Аз ҳамаи онҳое ки аз Миср берун омаданд, Мӯсо ягона шахсе буд, ки зиндагии ӯ бо ҳаёти ҷамъиятӣ ва сиёсии ин кишвар зич алоқаманд буд. Ё дар хонаи фиръавн калон шуд ва ҳикмати мисриёноро омӯхт; ҳамаи дӯстонаш мисриён буданд. Дигар ҳамқаवмонаш, гарчанде дар Миср зиндагӣ мекарданд, бештар дар ҷомеаи худ, дар диаспораи худ,

ҷудогона зиндагӣ мекарданд. Ҷомеаи мисрӣ онҳоро саҳт фишор меод, дар ҳоле ки Мӯсо аз сарват ва ҳикмати он баҳра мебард. Онҳо ҳуқуқ ва имтиёзҳои надостанд, ки Мӯсо дошт. Аз ин рӯ, агар касе мегуфт, ки аз Миср ҷудо шудан барояш душвор аст, аввалин чунин шахс бояд Мӯсо мебуд. Бо вуҷуди ин, ҳатто як бор ҳам эҳсоси ночизи ҳасрат ё дилбастагӣ ба Миср ба дили ӯ наомад, дар ҳоле ки дигар писарони Исроил пайваста ба Миср кашида мешуданд.

Имрӯз мо кӯшиш мекунем паёми Салибро барои онҳое, ки аз Ҳолливуд, варзиши касбӣ, сиёсат ё дигар соҳаҳои вобаста ба системаи дунявӣ омадаанд, каме нармавӣ кунем. Барои онҳо мо гузашт мекунем ва барои одатҳои дунявӣ ё роҳҳои зиндагии ҷаҳон баҳона меебем. Он чизе, ки мо мекунем, танҳо муваққатан кӯмак мекунад, аммо дар асл ғайрибағавос аст. Вақте мо барои баъзе одамон Инҷили «нармавӣ» мавъиза мекунем, мо ба ин васила роҳи онҳоро ба кӯҳи Худованд мебарем. Онҳо ҳаёти масеҳиро бо шавқ ҳаваси зиёд оғоз мекунанд, аммо аксаран бо бозгашт ба зиндагии пешина анҷом медиҳанд. Ҳатто агар онҳо пурра ба ҷаҳон барнагарданд ҳам, барои худ «Исое» месозанд, ки бо Он Касе, ки дар тарафи рости Падар аст, ҳеҷ умумият надорад. Одамон метавонанд наҷотро эътироф кунанд ва хоҳиши шинохтани Худо роҳи изҳор наоянд, аммо ҳамаи ин метавонад ба анғезаҳои ботинии онҳо муҳолиф бошад, зеро ин анғезаҳо онҳоро боз ба ҷаҳон мекашанд. Онҳо ба имондорони диндор табдил меебанд, ки бо ин ҷаҳон ҳамшакл мешаванд.

Исроил хоҳиши шинохтани Худо ва бо Ӯ роҳ рафтани эътироф мекард. Тавре ки аз бобҳои гузашта дар хотир доред, пеш аз он ки Худованд ҷалоли Худо ба мардум дар кӯҳи нишон диҳад, Ӯ ба Мӯсо фармуд, ки ба мардум бигӯяд:

НИЯТ Ё ХОҶИШ?

агар онҳо овози Ёро бишнаvand ва аҳди Ёро нигоҳ доранд, Ё онҳоро қаҳонати шоҳона хоҳад гардонд. Мӯсо аз кӯҳ фаромад ва шартҳои Худоро ба мардум эълон кард. Ҷавоби онҳо чунин буд:

Ва Мусо омада, пирони қавмро даъват намуд, ва ҳамаи ин суҳанонро, ки Худованд ба ӯ фармуда буд, ба онҳо пешниҳод кард. Ва тамоми қавм якҷоя ҷавоб гардонид, гуфтанд: “Ҳар он чи Худованд гуфтааст, ба ҷо хоҳем овард”. Ва Мусо суҳанони қавмро ба Худованд хабар дод (Хуруҷ 19:7, 8).

Ҷавоби онҳо самимӣ буд, аммо мо медонем, ки баъд чӣ рӯй дод. Онҳо ақиб гаштанд, ва ҷалоли Худо дар дилҳо ва ақлҳои онҳо дигаргун нашуд. Онҳо танҳо ниятҳои худро баён карданд, на хоҳишҳои ҳақиқии худро. Хоҳишҳои онҳо ҳамон тавр боқӣ монданд ва Миср дар онҳо ҷои аввалро ишғол мекард. Ҳамин хоҳишҳо ба онҳо халал мерасонданд, ки ба Худованд наздик шаванд.

НАМУНАИ ДУ НАВЪИ ИМОНДОРОН ДАР КАЛИСО

Чаро писарони Исроил, ки ба ҷомеаи мисрӣ мисли Мӯсо он қадар вобаста набуданд, боз ҳам ба Миср баргаштан мехостанд, дар ҳоле ки ҳудӣ ӯ ҳеҷ хоҳише наdoшт бо он чизе умумият дошта бошад? Чаро он касе ки бештар бо ин ҷаҳон вобаста буд, камтар аз он вобаста гардид?

Барои фаҳмидани ин фарқият, мо ду мисолро баррасӣ мекунем. Мо мебинем, ки калисои имрӯза аз ду гурӯҳ иборат аст: якум — онҳое ки ба Мӯсо монанданд; дуюм — онҳое ки ба писарони Исроил монанданд. Мо мефаҳмем, ки чаро бисёре аз имондорон имрӯз боз ба

чаҳон бармегарданд, дар ҳоле ки дигарон, гарчанде бо системаи он бештар алоқаманд буданд, дигар намехоҳанд баргарданд.

Дар тӯли асрҳо Исроил дуо мекард ва аз зулми мисриён озодӣ мехост. Онҳо замини ваъдашударо орзу мекарданд. Ва ниҳоят Худо ба онҳо раҳокунанда фиристод — Мӯсо. Худованд гуфт: «Ва фурӯд омадам, то ки онҳоро аз дасти мисриён раҳо кунам, ва онҳоро аз он замин ба замини некӯ ва фарох барорам, ба заmine ки шир ва асал дар он ҷорист» (Хуруҷ 3:8). Баъд Худо ба Мӯсо суҳанон ва аломот дод, то фиръавно бовар кунонад, ки халқи Худоро раҳо кунад.

Бори аввал пас аз чиҳил соли ғарибӣ Мӯсо ба Миср баргашт, то суҳанони Худоро ба фиръавн расонад. Аммо аввал ӯ ба назди ҳамқавамонаш рафт ва ба онҳо нақшаи Худоро дар бораи озодӣ хабар дод. Навиштаҷот нақл мекунад, ки онҳо ин хабарро чӣ гуна қабул карданд: «Ва қавм имон оварданд; ва чун фаҳмиданд, ки Худованд банӣ-Исроилро тафаққуд намуда, маззалати онҳоро дидааст, онҳо сар хам карда, сачда бурданд» (Хуруҷ 4:31).

Метавонед тасаввур кунед, ки он вақт онҳоро чӣ эҳсос фаро гирифта буд? Тамоми ҳаёти онҳо ғуломӣ буд. Падарон, бобоён ва бобокалонҳои онҳо низ ғулом буданд. Ваъдаи озодӣ ва замини худӣ аз насл ба насл қариб чорсад сол мегузашт. (Барои муқоиса: Иёлоти Муттаҳида камтар аз дусаду панҷоҳ сол вучуд дорад.) Ва акнун онҳо раҳокунандаи худро мебинанд.

Шодии онҳо хеле бузург буд. Мардум мӯъҷизаҳое, ки Мӯсо мекард, медиданд, ва аз ин рӯ ба суҳанони ӯ бо хоҳиш бовар мекарданд. Ман тасаввур мекунам, ки онҳо гиря мекарданд, нидо мезаданд ва мегуфтанд: «Чӣ хабари аҷоиб! Ниҳоят ин рӯй дод! Худо омад, то моро озод кунад!»

Онҳо Худоро ситоиш карданд ва дар ниҳоят назди Ё сар ҳам карда, саҷда карданд.

Мӯсо аз байни қавми худ баромада, назди фиръавн рафт ва ҳамон паёмеро, ки аз Худованд гирифта буд, ба ӯ эълон кард. Ё аз номи Худо фармуд: «Қавми Маро раҳо кун». Аммо фиръавн фишори худро бар халқи Худо боз ҳам зиёд кард. Ё фармуд, ки дигар ба онҳо коҳ барои сохтани хишт дода нашавад, гарчанде онҳо бояд ҳамон миқдори хиштро истеҳсол мекарданд. Акнун онҳо рӯзона кор мекарданд ва шабона коҳ ҷамъ мекарданд. Миқдори хишт кам нашуд, аммо коҳро дигар намедоданд. Ҳамин тавр, сухани Худо дар бораи озодӣ ба назар чунин менамуд, ки ранҷу азоби онҳоро бештар мекунад.

Муносибати писарони Исроил тадричан тағйир ёфт. Онҳо ба Мӯсо норозигӣ баён карданд: «Моро ба ҳоламон гузор ва дигар назди фиръавн нарав, ту танҳо ҳолати моро бадтар мекунӣ». Ин ҳамон одамоне буданд, ки ҳамагӣ чанд рӯз пеш, вақте Мӯсо аввалин бор ба онҳо хабари озодиро овард, ба Худо саҷда карда буданд.

Вақте Худо онҳоро аз Миср берун овард, дили фиръавн боз саҳт шуд. Ё сарбозон ва беҳтарин аробаҳои ҷангии худро аз паси Исроил фиристод. Вақте онҳо диданд, ки тамоми лашкар ба онҳо мерасад ва ҷое барои гурехтан нест (дар пеш баҳри Сурх буд), онҳо боз шикоят карданд: «Ин, охир, ҳамон чизест, ки мо ба ту дар Миср сухан ронда, гуфта будем: “Моро бимон, то ки барои мисриён меҳнат кунем”. Зеро меҳнати мисриён барои мо беҳтар аст аз он ки дар биёбон бимирем» (Хуруҷ 14:12).

«Барои мо беҳтар аст». Дар асл онҳо чунин мегуфтанд: «Чаро мо бояд он чиро, ки ту мегӯӣ Худо фармудааст, иҷро кунем, агар аз ин ҳолати мо танҳо бадтар шавад? Вазъияти мо

душвортар шуд, на беҳтар». Онҳо хеле зуд зиндагии пешинаи худро бо зиндагии ҳозира муқоиса карданд. Ҳамин ки душворӣ пайдо мешуд, онҳо фавран меҳостанд баргарданд.

Манфиатҳои шахсии онҳо аз хоҳиши иҷро кардани иродаи Худо болотар меистод. Чӣ гуна дар зиндагии пур аз манфиатҳои шахсии худ онҳо ташнагии Худоро надоштанд!

Худо баҳрро кушод ва писарони Исроил аз рӯи қаъри он мисли хушкӣ гузаштанд ва диданд, ки таъқибкунандагони онҳо ғарқ шуданд. Онҳо боз ба Ё имон оварданд ва ба ситоиши марҳамати Худо бо рақс ва ҳамду сано оғоз карданд. «Ва Марями набия, хоҳари Ҳорун, дафро ба дасти худ гирифт, ва ҳамаи занон аз қафои вай дафзанон ва рақскунон берун омаданд» (Хуруҷ 15:20). Оё метавонед тасаввур кунед як миллион занеро, ки рақс мекунанд ва даф мезананд? Ин аст ситоиши ҳақиқӣ!

Исроилиён саҳт бовар карданд, ва ҳеҷ чиз наметавонист онҳоро аз роҳи ҳақ дур кунад. Онҳо боварӣ доштанд, ки дигар ҳеҷ гоҳ ба марҳамати Ё шубҳа намекунанд. Аммо онҳо дили худро наmeshинохтанд: ниятҳоро — ҳа, медонистанд, хоҳишҳои ҳақиқиро — не. Сипас озмоиши нав фаро расид, ва исроилиён боз шикоят карданд ва бевафоии худро нишон доданд. Танҳо баъд аз се рӯз онҳо аз он шикоят карданд, ки оби чашма талх аст, на ширин (ниг. Хуруҷ 15:22–25). Фикрҳои онҳо боз ба он чизе баргаштанд, ки дар Миср доштанд ва он чизе ки ҳоло дар биёбони Худо надоштанд.

Баъд аз чанд рӯзи дигар Исроил аз норасоии ғизо шикоят кард: «Кошки аз дасти Худованд дар замини Миср мемурдем» (ниг. Хуруҷ 16:1–4). Онҳо номи Худовандро дар шикоятҳои худ бар зидди иродаи Ё ба забон меоварданд. Чӣ қадар ин ба диндорӣ монанд аст! Оё риёкории онҳоро мебинед?

Онҳо ҳамин тавр рафтор карданро идома доданд, то

шикоятҳои онҳо ба авҷи худ расид. Худованд онҳоро ба биёбони Форон овард ва ба Мӯсо фармуд, ки аз ҳар қабила як нафар, яъне дувоздаҳ роҳбарро фириштад, то заминеро, ки Ё ваъда дода буд, бубинанд. Онҳо чиҳил рӯз дар замини Канъон буданд, ва даҳ нафар аз онҳо хабари бад оварданд: «Ба он қавм наметавонем муқобил бароем, зеро ки онҳо аз мо пурзӯртаранд» (Адад. 13:31).

Бо вуҷуди ин, яке аз он дувоздаҳ нафар — Колеб — қатъиян ба дигарон муқобил баромад (Еҳушаъ низ ба ӯ ҳамроҳ шуд). Аммо ҳамаи ҷамъомад ба хабари бад часпиданд ва тамоми шаб гиря ва шикоят карданд: «Ва чаро Худованд моро ба ин замин мебарад, то ки ба дами шамшер биафтем, ва занону кӯдакони мо ба асири бурда шаванд? Оё барои мо беҳтар нест, ки ба Миср баргардем» (Адад. 14:1–3). Онҳо ҳар боре ки бо вазъиятҳои рӯ ба рӯ мешуданд, ки ба дилашон писанд набуд, шикоят мекарданд. Ҳамин ки ҳама чиз хуб мешуд, онҳо ба Каломи Худо итоат мекарданд ва вонамуд мекарданд, ки Ёро мехоҳанд. Аммо вақте ки итоаткорӣ талаб мекард корҳои кунанд, ки ба ҷисми онҳо мувофиқ нест, Исроил боз шикоят мекард. «Оё барои мо беҳтар нест...» — ин суханон ҳолати ҳақиқии дилҳои онҳоро нишон медиҳанд, «зеро ки забон аз пурии дил сухан мегӯяд» (Мат. 12:34). Мақсади зиндагии онҳо аз рафтор ва суханонашон, махсусан дар вақти фишор, равшан дида мешуд. Онҳо барои худ зиндагӣ мекарданд ва тамоми диққати онҳо ба худ равона шуда буд, на ба дили Худо.

ДИҚҚАТИ ДИГАР

Мӯсо аз қавми худ фарқ мекард. Гарчанде ки дар давлат мақоми баланд дошт, ӯ ба ҷои тамоми неъматҳои Миср азобҳоро бо халқи Худо интиҳоб кард. Писарони Исроил

душвориҳоро интиҳоб накарданд. Аммо Мӯсо, баръакс, ҳама чизеро, ки инсон дар ин ҷаҳон орзу карда метавонад, дошт, вале аз он даст кашид. «Ва хории Масеҳро сарвати бузургтар аз ганҷҳои Миср ҳисоб кард; зеро ки ба мукофот назар медӯхт» (Ибр. 11:26).

Мардум ба зудӣ шиканҷаҳоро фаромӯш карданд ва мехостанд ба Миср (яъне ба ҷаҳон) баргарданд. Онҳо танҳо лаззатҳое, ки дар он ҷо доштанд ва дар биёбон, дар вақти озмоишҳои Худо, надоштанд, ба ёд меоварданд. Мӯсо бошад, баръакс, барои худ душвориҳоро интиҳоб кард, зеро «ба мукофот менигарист».

Мукофот дар чӣ буд? Дар ваъдаи Худо. Худованд бояд ваъдаеро, ки ба писарони Исроил чаҳорсад сол пеш дода буд, иҷро мекард. Ӯ ният дошт ба онҳо замини ваъдашударо диҳад. (Ин пеш аз он рӯй дод, ки дувоздаҳ ҷосус аз қабилаҳои Исроил барои дидани замин фиристода шуданд. Мардум то ҳол бо ҷиддият ин заминро меҷустанд.)

Худованд ба Мӯсо гуфт:

Роҳсипор шуда, аз ин ҷо баро, — ту ва ин қавме, ки аз замини Миср баровардай, сӯи заmine, ки Ман дар бораи он ба Иброҳим, Исҳоқ ва Яъқуб қасам хӯрда, гуфтаам: “Онро ба насли ту хоҳам дод”, — ва фариштае пешопеши ту хоҳам фиристод, ва канъониён, амӯриён, ҳиттиён, фариззиён, ҳиввиён ва ябусиёнро бадар хоҳам ронд (Хуруҷ 33:1, 2).

Иҷрои ваъда аллакай пеши онҳо буд. Пас аз чаҳорсад соли ғуломӣ дар замини бегона, ба роҳбари онҳо пешниҳод карданд, ки ниҳоят ба ин замини пур аз фаровонӣ ворид шавад.

Аммо дар ин пешниҳод боз як чиз буд. Худо идома дод: «(Ва ӯ шуморо мебарад) сӯи заmine ки шир ва асал дар он

чорист, зеро ки Ман дар миёни шумо нахоҳам рафт, чунки шумо қавми гарданкаш ҳастед, мабодо шуморо дар аснои роҳ маҳв кунам» (Хуруҷ 33:3).

Худо ба Мӯсо гуфт, ки халқи Исроилро ба замине барад, ки ӯ ба онҳо ваъда дода буд ва мардум садҳо сол интизораш буданд. Ӯ ҳатто ваъда дод, ки фариштае онҳоро роҳнамоӣ хоҳад кард, аммо Худаш қарор дод бо онҳо наравад.

Мӯсо ҷавоб дод: «Агар Худат наоӣ, моро аз ин ҷо набар» (Хуруҷ 33:15). Дар ҷавоби ӯ ҳатто як қатра шубҳа ё дудилагӣ набуд. Ӯ бе андеша дар биёбони хушк, ки пур аз душвориҳо буд, мемонд, танҳо барои он ки дар ҳузури Худо бошад. Барои ӯ будан дар замин, ки пур аз тоқзорҳо, чашмаҳо ва хонаҳои зебо буд, аммо бе ҳузури Худо, ҳеҷ арзише надошт.

Ман шодам, ки ба Исроил имконият дода нашуд, ки бе Худо ба замини ваъдашуда ворид шавад. Онҳо пайваста аз душвориҳои, ки дар роҳ пеш меомаданд, шикоят мекарданд ва таҳдид мекарданд, ки ба Миср бармегарданд. Агар ба онҳо имконият дода мешуд, ки Мисрро бе Худо интиҳоб кунанд, эҳтимол бо хурсандӣ розӣ мешуданд, ки замини фаровонро ҳамроҳ бо фаришта қабул кунанд. Мукофот барои онҳо он чизе буд, ки бештар ба ҷисми онҳо писанд меомад. (Ин ҳамон чизест, ки ҷаҳон имрӯз бо он зиндагӣ мекунад — «Чӣ барои ман беҳтар аст?»)

Барои Мӯсо ваъдае, ки бе ҳузури Худо буд, ҳеҷ арзише надошт. Гарчанде ки чунин пешниҳод метавонист зиндагии хеле осонтарро ваъда диҳад, ӯ онро рад кард, зеро дар он чизе набуд, ки дили ӯро ҷалб кунад. Бештар аз ҳама Мӯсо мехост Худоро бишиносад: «Ва алҳол, агар ман манзури назари Ту шуда бошам, лутфан, роҳҳои Худо ба ман маълум намо, то ки Тӯро бишносам» (Хуруҷ 33:13).

Ў замин, сарват, эҳтиром ё дигар арзишҳои заминиро талаб накард. Ў ҳамаи инро дар Миср дошт ва фаҳмид, ки онҳо қаноатмандии ҳақиқӣ намедиханд. Баъд аз он ки Мӯсо замини ваъдашударо бе ҳузури Худо рад кард, дили ӯ нидо кард: «Лутфан, ҷалоли Худо ба ман бинамой» (Хуруҷ 33:18).

Мӯсо қарори қатъӣ қабул кард. Ў ба ягона мукофоти ҳақиқӣ — шинохтани Худо — талош мекард. Аз ҳама неъматҳои ҷаҳон даст кашидан барои ӯ ҳеҷ арзише надошт, агар онро бо мукофоти ҷалоли Худо муқоиса мекард. Аз ҳамин сабаб, ки Мӯсо қарор дод аз ҳамаи неъматҳои ин ҷаҳон даст кашад, ӯ тавонист дар кӯҳ ба Худо наздик шавад. Дигарон ин корро карда натавонианд, зеро хоҳишҳои Миср ҳанӯз дар дохили онҳо буданд. Дар дилҳои худ онҳо худро аз ҷаҳон ҷудо накарданд, ва дар натиҷа натавонианд чизҳои Худоро аз чизҳои дунявӣ ҷудо кунанд.

Агар ту ҳамзамон ҳам ҷаҳонро ва ҳам шинохтани наздики Худоро хоҳӣ, тасаввури ту дар бораи Ў таҳриф мешавад. Ту дигар Худоро намениносӣ, балки «Исо»-и дигареро мениносӣ. Писарони Исроил озодии Худоро мехостанд, аммо ҳамзамон неъматҳои он заминро ҳам мехостанд, ки аз он ҷо берун омада буданд. Аз ҳамин сабаб онҳо «зинокории худро, ки дар Миср оғоз ёфта буд, тарк накарданд». Исроилиён ба ин ҷаҳон тааллуқ доштанд; хоҳишҳои Миср дар дохили онҳо пайдо шуда буданд. Гарчанде ки Худо онҳоро бо дасти пурқудрати Худ аз он ҷо берун овард, онҳо қарор накарданд, ки Мисрро аз дили худ хориҷ кунанд.

МАҚСАДИ ЗИНДАГӢ

Ҳавасмандии ботинӣ, мақсади зиндагӣ — ҳамин чиз фарқи байни Мӯсо ва халқи Исроил гардид. Мӯсо ба Худо талош мекард ва омода буд ҳар гуна нархро пардозад, то

Ўро бишиносад. Писарони Исроил бошад, беҳтарин чизро барои худ меҷустанд. Агар бартариҳои роҳ рафтан бо роҳҳои Худо равшан мебуданд, онҳо бо хурсандӣ онҳоро интиҳоб мекарданд. Аммо азбаски чунин набуд, онҳо он чизро интиҳоб мекарданд, ки ба назари онҳо ғоидаовартар менамуд. Шинохтани Худо ҳамеша моро ба неъматӣ беҳтаре мебарад, аз он ҷӣ мо худ барои худ интиҳоб карда метавонистем, зеро Худо — Муҳаббати комил. Аммо ин дониш на ҳамеша барои ақли ҷисмонӣ мо равшан аст.

Мӯсо Худоро барои он дӯст медошт, ки Ў Худо аст. Аммо Исроил Худоро барои он дӯст медошт, ки Ў метавонад ба онҳо чизе диҳад. Агар он чизе, ки Ў мекард, ба хоҳишҳои онҳо мувофиқат намекард, онҳо ба он чизе рӯ меоварданд, ки барои худ ғоидаовартар мешумориданд. Нигоҳҳои Исроил аз нигоҳҳои ҷаҳон чандон фарқ намекарданд. Юҳанно навиштааст: «Зеро ҳар ҷи дар ҷаҳон аст: шаҳвати (хоҳиши) ҷисм, ҳаваси (хоҳиши) чашмон ва ғурури зиндагонӣ — аз Падар нест, балки аз ин ҷаҳон аст» (1 Юҳан. 2:16).

Онҳое, ки ба ҷаҳон тааллуқ доранд, чизро меҷӯянд, ки эҳсосоти онҳоро қонеъ кунад ё мавқеи онҳоро мустақкам намояд. Ҳамин тавр Исроил зиндагӣ мекард. Ҳамин ки итоат ба Худо ғоидаи фаврӣ меовард, онҳо бо хурсандӣ ба Ў итоат мекарданд.

Мӯсо ва Исроил ду гурӯҳи одамонеро нишон медиҳанд, ки имрӯз дар калисо ҳастанд. Фарқи бузург байни онҳо хатти ҷудокунандаро дар калисо ба вуҷуд меорад: аз як тараф

онҳое ҳастанд, ки парастандагони ҳақиқии Худо мебошанд; аз тарафи дигар — онҳое, ки Исоро Худованд меноманд, аммо дар асл дар зиндагии худ ҷои аввалро ба худ медиҳанд.

Акнун мо метавонем равшантар фаҳмем, ки Исо дар Аҳди Ҷадид ҷӣ гуфтааст:

Пас мардумро бо шогирдонаш назди Худ хонда, гуфт: “Ҳар кӣ хоҳад аз ақиби Ман биёяд, бояд хештанро инкор карда ва салиби худро бардошта, Маро пайравӣ намояд; зеро ҳар кӣ ҷони худро раҳонидан хоҳад, онро барбод медиҳад, ва ҳар кӣ ҷони худро дар роҳи Ман ва Инҷил барбод диҳад, онро мераҳонад” (Марқӯс 8:34, 35).

Салиб марги ниҳони хоҳишҳо ва орзуҳои моро нишон медиҳад. Онҳое, ки салибро мегиранд, бовар доранд, ки Худо — Офаридгори содиқ, одил ва меҳрубон. Онҳо медонанд, ки тамоми ҳаёт аз Ӯ меояд, ва ҳар чизе, ки дар Ӯ нест, ҳаёти ҳақиқӣ надорад.

Мӯсо ин тасвири бузургро медид, аммо Исроил танҳо худро медид. Мӯсо фаҳмид, ки Худо муқаддас аст ва наздик шудан ба Ӯ рад кардани пурраи ҷаҳонро дар ҳар шакли он талаб мекунад. Ӯ дарк кард, ки танҳо бо рад кардани «ман»-и худ инсон метавонад Худоро бишиносад. Павлус низ ҳамин ҳақиқатро медид. Мо мебинем, ки ӯ мақсади зиндагии худро дар суҳанонаш ба калисоҳо чунин баён мекунад:

Ва ман, ҳошо ва калло, ки фаҳр намоям, магар ин ки фақат бо салиби Худованди мо Исои Масеҳ, ки ба воситаи он ҷаҳон барои ман маслӯб шудааст, ва ман — барои ҷаҳон (Ғалотиён 6:14).

Лекин он чи барои ман бартарӣ буд, ба хоҳири Масеҳ нуқсон донистам. Ва ҳанӯз ҳамаашро ба хоҳири афзалияти дониши Худованди ман Исои Масеҳ нуқсон медонам, ки барои Ӯ ман аз ҳамааш даст кашидам ва ҳамаашро ахлот медонам, то ки Масеҳро пайдо кунам (Филиппиён 3:7, 8).

Ва Павлус фирефта нашуд. Ӯ ин ҷаҳонро намехост, ва

НИЯТ Ё ХОҶИШ?

нархе, ки барои даст кашидан аз лаззатҳо ва манфиатҳои он пардохт, дар муқоиса бо шинохтани Масеҳ ва дар ҳузури Ӯ будан, ҳеҷ арзише надошт — Ӯст, ки ҳуди Ҳаёт аст.

ЗИДДИФАРҲАНГ Ё ЗЕРФАРҲАНГ?

*Мо набояд аз урфу одатҳои ин ҷаҳон пайравӣ кунем
ё мисли одамони ин ҷаҳон рафтор намоем.*

Мардум натавонистанд истодагӣ кунанд, вақте ки Худованд Худро дар кӯҳ зоҳир кард. Пеш аз ин онҳо мегуфтанд, ки меҳоҳанд ба Ё наздик бошанд, аммо дар асл маълум шуд, ки ин тавр нест. Дар дилҳои худ онҳо ҳанӯз аз Миср ҷудо нашуда буданд ва хоҳиши пайравӣ аз роҳҳои онро тарк накарда буданд. Аммо вақте ба онҳо ҳудое пешниҳод шуд, ки шаклаш ба урфу одатҳои мисрӣ монанд буд, онҳо қарор карданд, ки ин хеле хуб аст, зеро акнун онҳо ҳам ҳудо доранд ва ҳам орзуи ҳақиқии худ — Миср. Акнун онҳо метавонистанд аз гузашташон ҷудо нашаванд ва ҳамзамон ҳудро зери ҷимояи Яҳве ҳис кунанд.

Метавон бисёр намунаҳои урфу одат ва тасаввуроте ёфт, ки аз рӯи ин ҷаҳон ба вуҷуд омадаанд. (Шайтонро «мири

ҳаво» меноманд (Эфс. 2:2), инчунин «худои ин дунё» низ мегӯянд (2 Қўр. 4:4)). Агар мо нахоҳем, ки онҳоро тарк кунем, то ба ҳузури Худо наздик шавем, дер ё зуд боз зери таъсири рӯҳе меафтем, ки дар ин ҷаҳон ҳукмронӣ мекунад. Худо фармудааст: «Мисли аъмоли замини Миср, ки дар он сокин будед, амал накунад... ва бар тибқи фароизи онҳо рафтор нанамоед» (Ибод. 18:3).

Мо набояд аз урфу одатҳои ин ҷаҳон пайравӣ кунем ё мисли одамони ин ҷаҳон рафтор намоем. Павлус инро чунин таъкид мекунад: «Худро ба ин дунё ҳамшакл насозед, балки ба воситаи таҷдиди ақлатон шакли тозае ба худ бигиред» (Рум. 12:2).

Роҳҳои Подшоҳии Худо ва роҳҳои ин ҷаҳон тамоман ба ҳам муқобиланд. Худи Исо мегӯяд, ки байни онҳо ҳамоҳангӣ вуҷуд дошта наметавонад: «Агар ҷаҳон аз шумо нафрат кунад, бидонед, ки пеш аз шумо аз Ман нафрат кардааст. Агар шумо аз ҷаҳон мебудед, ҷаҳон мансубони худро дӯст медошт, лекин азбаски шумо аз ин ҷаҳон нестед, балки Ман шуморо аз ҷаҳон баргузидаам, аз ин сабаб ҷаҳон аз шумо нафрат мекунад» (Юҳан. 15:18, 19).

Исо моро интиҳоб кард ва аз ҷаҳон ҷудо намуд, ва ӯ мефаҳмонад, ки маҳз барои ҳамин ҷаҳон моро бад мебинанд. Оё ин ҳақиқат аст? Баъзан чунин ба назар мерасад, ки калисо дар бист соли охир кӯшиш кардааст исбот кунад, ки дар суҳанони Масеҳ гӯё иштибоҳе ҳаст. Мо ҳама кори мумкинро кардем, то ба ҷаҳон мувофиқ шавем. Мо ноогоҳона бовар кардем, ки метавонем на танҳо барои худ, балки барои Исо низ таҳсини ҷаҳонро ба даст орем! Аммо Худованд равшан мегӯяд, ки ҷаҳон моро танҳо дар он сурат дӯст медорад, агар мо ба он тааллуқ дошта бошем. Пас, оё мо кӯшиш накардем ба он касе монанд шавем, ки умуман набояд ба ӯ монанд шавем?

КАЛИСОИ АВВАЛ ДАР МУҚОИСА БО КАЛИСОИ МУОСИР

Вақте ки ман дар бораи Калисои аввал, асосан дар асрҳои дуюм ва сеюм хондам, барои худ фарқи бузургеро байни он ва замони имрӯза кашф кардам. Фарқи асосии масеҳиёни он вақт дар он буд, ки онҳо зиндагии аз ин ҷаҳон ҷудошударо пеш мебурданд. Дар байни онҳо ҳеҷ кас наметавонист урфу одат, усул ё роҳеро пайдо кунад, ки аз ҷониби ҷаҳон ба онҳо таҳмил шуда бошад. Онҳо аз ҷомеаи атроф комилан фарқ мекарданд, зеро ба принципҳо ва арзишҳои тамоман дигар пайравӣ мекарданд. Каломии Худо воқеан ҳаёти онҳоро шакл меод.

Беимонон дар бораи масеҳиён мегуфтанд, ки онҳо дар ҷомеаи худ мисли мусофирони муваққатӣ зиндагӣ мекунанд. Гарчанде ки онҳо дар ҷисм зиндагӣ мекарданд, ба хоҳишҳои ҷисм пайравӣ намекарданд. Онҳо ба қонунҳои муқарраршуда итоат мекарданд, вале бо зиндагии шахсии худ аз ин қонунҳо болотар меистоданд. Онҳоро вақтхушиҳои машхур, мусобиқаҳои бузурги варзишӣ ва дигар чорабиниҳои фароғатии ҷомеа кам ҷалб мекарданд. Имонорон ҳамаи одамонро дӯст медоштанд, вале аз ҷониби ҳама таъқиб мешуданд. Онҳоро таҳқир мекарданд, вале дар таҳқири худ онҳо шараф меёфтанд. Ва онҳое, ки онҳоро бад медиданд, наметавонианд сабаби нафрати худро фаҳмонанд.

Имрӯз бошад, ба онҳое, ки моро бад мебинанд, дигар лозим нест сабабҳои осмонӣ ҷӯянд. Суханоне, ки дар бораи Калисои аввал гуфта шуданд, танҳо ба қисми хурди масеҳиёни имрӯза дахл доранд. Мо шоҳиди ҷанҷолҳои зиёде дар ҳамаи сатҳҳои хизматгузорӣ ҳастем. Ин воқеаҳои ғамангез аз сабаби хоҳишҳои ҷисмонии мо ба амал меоянд. На танҳо роҳбарон, балки имондорони оддӣ

низ бо манфиатҳои ин ҷаҳон зиндагӣ мекунанд ва дар ҷустуҷӯи сарват ва лаззатҳои онанд. Мо барои худ комилан муқаррарӣ мешуморем, ки дар навбат барои чиптаҳои ҳамон филмҳо, вақтхушиҳо ва дилхушиҳое биистем, ки ин ҷаҳон ҷустуҷӯ мекунад.

Киприан як румии хеле сарватманд буд, ки дар синни чиҳилсолагӣ ҳаёти худро ба Исо бахшид. Ё аз он, ки Масеҳро ёфт, он қадар хурсанд шуд, ки тамоми дорой ва пули худро ба ниёзмандон тақсим кард. Баъдтар ӯ нозири калисо шуд. Ё чунин навиштааст:

Ягона оромии бозътимод ва ягона ҳимояи устувор ва тағйирнопазир танҳо ба он кас меояд, ки метавонад худро пурра аз ҷаҳон ҷудо кунад, лангари худро ба замини мустаҳками наҷот партояд ва нигоҳи худро аз замин ба осмон (ба кӯҳи Худо) бардорад... Касе, ки бештар аз ин ҷаҳон аст, наметавонад он чизеро ҷӯяд ё орзу кунад, ки аз ин ҷаҳон бармеояд. (Аз номаи Киприан ба Донат, қисми 14)

Масеҳиёни аввал бовар доштанд, ки ин ҷаҳон ва ҷаҳоне, ки онҳо дар он зиндагӣ мекунанд, ба ҳамдигар душмананд, бинобар ин наметавон ҳамзамон дӯсти ҳарду буд. Яъқуб хеле қатъӣ мегӯяд: «Эй зинокорон! Оё намедонед, ки дӯстӣ бо дунё душманӣ бо Худост? Пас, касе ки мехоҳад дӯсти дунё бошад, душмани Худо мегардад» (Яъқ. 4:4).

Чаро ӯ имондоронеро, ки лаззатҳои ин ҷаҳонро меҷӯянд, зинокорон меномад? Зинокор бо як кас аҳд мебандад, аммо бо дигаре муносибат мекунад. Мо, ҳамчун имондорон, бо Худо аҳд баста будем. Пас чаро мо мехоҳем аз қонунҳо, урфу одат ва роҳҳои ин ҷаҳон пайравӣ кунем? Оё чунин шуда метавонад, ки мо ба Исроили қадим монанд шавем,

ки нахост хоҳишҳои мисриро тарк кунад, то имтиёзи наздик шудан ба Худовандро ба даст орад?

ЗИДДИФАРҲАНГ МУҚОБИЛИ ЗЕРФАРҲАНГ

Калисои аввал як зиддифарҳанг буд. Имрӯз қисми зиёди калисо ба зерфарҳанг табдил ёфтааст. Фарқ дар чист? *Зиддифарҳанг* — гурӯҳи одамоне, ки тарзи зиндагии онҳо арзишҳо ва меъёрҳои асосии ҷомеаро рад мекунад ё ба онҳо муқобил меистад. Ҳаёти онҳо бо принципҳои тамоман дигар идора мешавад. Калисои аввал намунаи равшани ин буд. Петрус ба навимондорон муроҷиат карда мегӯяд: «худо аз ин насли қачрав раҳо кунед» (Аъм. 2:40). Дар тарҷумаи “Паём” суҳанони ӯ боз ҳам қавитар садо медиҳанд: «Бо тамоми қувват бигүрезед, аз ин фарҳанги бемор ва аблаҳ бигүрезед!»

Зерфарҳанг, баръакс, — гурӯҳи муайяни одамоне, ки ҳанӯз қисми фарҳанги умумии мавҷуда мебошанд. Гарчанде онҳо баъзе хусусиятҳои фарқкунанда дошта бошанд ҳам, бо ҷомеаи умумӣ зич алоқаманданд. Калисои имрӯза аксаран ба ҳамин таъриф мувофиқ меояд. Мо ба худ тамғаҳо мегузorem: «аз олами боло таваллудшуда», «наҷотёфта». Мо ба гурӯҳҳо ё ҷараёнҳо ҳамроҳ мешавем: башоратдиҳӣ, Инҷили пурра, харизматикӣ, деноминатсионӣ ва ғайра. Аммо мо ҳамоно бо ҷомеаи дунявӣ хеле зич пайваста ҳастем.

Ҷомеаи мо одамони дорои манфиатҳои тамоман гуногунро дар бар мегирад. Агар графике кашем, ки дар он манфиатҳо ва тарзи зиндагии амрикоӣҳо нишон дода шудааст, дар як канори он либералҳои шадид ҷой мегиранд ва дар канори дигар — консерваторон, ва байни онҳо навъҳои зиёди гуногун вучуд доранд. Дар он ҷое, ки либералҳои шадиданд, мо ситораҳои рок, шахсони машҳур ва

дигар одамонеро мебинем, ки либосҳои ҷасуруна мепӯшанд ва ҳатто баъзан либоси ҷинси муқобилро ба бар мекунанд. Ин одамон зиндагии ғайримуқаррарӣ доранд ва корҳои ношоиста мекунанд — пинҳонӣ ё ошкоро. Баъзеҳо мӯи худро сиёҳ мекунанд ва пӯсти худро сафед мекунанд. Дигарон бошанд, дар фасод ва беҳаёгӣ зиндагӣ мекунанд. Мо онҳоро қисми ифротии ҷомеа мешуморем ва аксари имондорон ҳатто фикр намеkunанд, ки ба онҳо тақлид кунанд.

Дар канори дигар амрикоӣҳои консерватор қарор доранд. Ин мардон ва занон, метавон гуфт, тарзи зиндагии муқаррарӣ доранд. Аммо, новобаста аз он ки ин қисми ҷомеа хеле «баодоб» менамояд, онҳо ҳамоно қисми фарҳанги умумӣ мебошанд, ки зери таъсири «мири ин ҷаҳон» қарор дорад. Баъзан чунин «баодобӣ» душмани ҷиддии Худо мешавад. Ба ёд оред, ки Ҳавво чизеро интиҳоб кард, ки ба назараш хуб менамуд, вале дар асл он бар зидди роҳҳои Худо буд.

Ба ҷои он ки мисли имондорони ҳақиқӣ зиндагӣ кунем — имондороне, ки зиндагии онҳо аз ин ҷаҳон ҷудо аст ва маркази он Подшоҳии Худост, — бисёре аз мо мисли одамони беимони консерватор зиндагӣ мекунем. Мо мегӯем, ки аз ин ҷаҳон нестем, аммо барои бисёри мо ин танҳо назария аст, на воқеият. Аз сабаби чунин пайвастагӣ бо ҷаҳон мо тадриҷан ба ҳаракат дар ҳудуди арзишҳои он оғоз мекунем.

Каломи Худо ба имондорон таълим медиҳад: «Аз ҳар гуна бадӣ худдорӣ кунед» (1 Тас. 5:22) ва ҳушдор медиҳад: «Ва дар аъмоли бесамари зулмот иштирок наkunед, балки онҳоро фош намоед. Зеро дар бораи корҳое, ки онҳо пинҳонӣ мекунанд, сухан рондан ҳам нанговар аст» (Эфс. 5:11, 12). Аммо оё мо ба ин ҳушдориҳо аҳамият медиҳем?

Имрӯз саноати кино рейтингҳои филмҳоро муайян мекунад. Ва азбаски бисёр имондорон мисли консерваторони оддӣ фикр мекунанд, онҳо дар тамошои филмҳои дорои нишони PG-13 (яъне барои кӯдакони то 13-сола тавсия намешавад) ҳеҷ чизи бад намебинанд, агар дар он куфр ё саҳнаҳои ошкорои ҷинсӣ набошад. Аммо аксари ҷунин филмҳо, ҳатто агар дар онҳо ин чизҳо кам бошад ҳам, пур аз беэҳтиромӣ, хашм, нафрат, зӯрварӣ ва ишораҳои муносибатҳои ғайриникиҳои мебошанд. Ва бисёр имондорон бидуни фикр кардан ҷунин намунаҳои рафтори ҷаҳониरो тамошо мекунанд.

Акнун тасаввур кунед, ки ҳамин филми PG-13-ро ба тамошобинони солҳои 1940 нишон диҳем. Ақсуламали онҳо чӣ гуна мешавад? Бисёриҳо аз дидаашон ба ҳайрат меоянд. Чӣ рӯй дод? Ҳудудҳои иҷозатшуда барои як консерватори миёна тағйир ёфтанд ва ҳамзамон бо онҳо ҳудудҳои калисо низ тағйир ёфтанд. Он чизе, ки дар солҳои 40-ум ҳатто беимонро ҳайрон мекард, имрӯз барои бисёре аз имондорон муқаррарӣ ҳисобида мешавад. Оё мо дар ҳақиқат роҳҳои Подшоҳии Худоро пайравӣ мекунем ё зери таъсири хоҳишҳои Миср қарор гирифтаем?

Роҳҳо ва стандартҳои Подшоҳии Худо тағйирнопазиранд, зеро Худо тағйир намеёбад. Навиштаҷот мегӯяд, ки дар Ё на сояи тағйир ҳаст ва на дигаргунӣ. Агар Худованд ба мо фармояд, ки аз ҳар гуна бадӣ дурӣ ҷӯем ва ҳатто аз сояи он канорагирӣ кунем, пас чаро мо дар навбат меистем, обуна мешавем ва пул медиҳем, то муносибатҳо, қонунҳо ва урфу одатҳои ҳамин насли фосидро тамошо кунем? Як дӯстам ба ман гуфт, ки боре саҳт дуо мекард ва шунид, ки Худованд бо ғазаб пурсид: «Чаро қавми Ман худро бо чизҳое дилхуш мекунад, ки меҳоро ба дастҳои Ман заданд?»

Оё саноати фароғат дорои бахшоиши фарқ кардани рӯҳхост? Оё роҳбарон ва масъулон медонанд, ки Худо аз халқи Худ чӣ меваҳоро интизор аст? Пас чаро мо ба рейтингҳои саноати фароғат така мекунем, на ба бахшоиши фарқ кардани рӯҳҳо? Оё Худо дар бист соли охир тағйир ёфтааст, то ба завқи ин насл мутобиқ шавад? Албатта, не. Агар стандартҳои Худо тағйир наёфта бошанд, пас чаро стандартҳои масеҳии миёна тағйир ёфтаанд? Зеро тарзи зиндагии мо ба фарҳанги оммавӣ пайваست шудааст, на ба Подшоҳии Худо. Мо ҳанӯз хоҳишҳои Мисрро тарк накардаем. Ин дар ҳама соҳаҳои ҳаёт дида мешавад: дар либос, дар мӯй, дар муносибати мо ба пул ва тиҷорат, дар назарҳои сиёсӣ ва бисёр чизҳои дигар.

Масеҳиёни Калисои аввал метавонистанд муносибатҳои бутпарастӣ, одатҳо ва вақтхушиҳои фарҳанги худро рад кунанд, зеро онҳо роҳҳои Подшоҳии Худоро пайравӣ мекарданд. Онҳо калисои ташна буданд. Ба ҷои роҳат ва лаззат онҳо ташнагии шинохтани Наҷотдиҳандаи худро интиҳоб мекарданд. Васвасаҳои фарҳанги атроф ба аксари онҳо таъсир надоштанд, зеро дар дилҳои онҳо танҳо як оташи қавӣ месӯхт — муҳаббат ба Худо. Рад кардани ҳама чиз барои онҳо нархи ночизе буд дар муқоиса бо шарафи шинохтани Наҷотдиҳанда. Онҳо на танҳо инро эътироф мекарданд, балки бо ҳамин зиндагӣ мекарданд. Тарзи зиндагии онҳо дар байни онҳо интизоми солим ба вуҷуд меовард.

Бар хилофи баъзе деноминатсияҳо ё гурӯҳҳое, ки баъдтар пайдо шуданд, имондорони Калисои аввал кӯшиш намекарданд муқаддасиро бо қоидаҳо, дастурҳо ё низомномаҳо қонунӣ кунанд. Онҳо ба таълими зинда, роҳнамоии Рӯҳ, намунаи одилон ва иродаи устувори хизмат кардан така мекарданд. Калисоҳое, ки муқаддасияти

ЗИДДИФАРҲАНГ Ё ЗЕРФАРҲАНГ?

худо танҳо ба риояи қоидаҳои беруна мебарданд, одатан қонунпарастии динӣ ба вуҷуд меоранд. Калисои аввал бошад, ба аҳамияти дили дигаргуншуда таъкид мекард, ки манбаи ҳаёти росткорона мегардад. Ҷиҳатҳои зоҳирии хизматгузори бефоида ҳисоб мешуданд, агар онҳо аз ботини инсон барнахезанд.

НАХОД КИ МО РАШКИ ХУДОВАНДРО МЕОВАРЕМ?

Имрӯз мо ҷаҳонро ба хонаҳои худ тавассути телевизион, видео, маҷаллаҳо, рӯзномаҳо ва ғайра ворид мекунем. Ман ҳар дафъа ғамгин мешавам, вақте дар утоқҳои кӯдакон аксҳои варзишгарон ё ситораҳои киноиро мебинам, ё маҷаллаҳо бо ҳунармандони Ҳолливуд ва дигар бутҳои дунявиро дар хонаҳои имондорон мебинам. Чаро мо мардон ва занонро боло мебардорем, ки барои ҷомеаи муосир бут шудаанд?

Дар бораи бутҳо Павлус ҳушдор медиҳад: «Шумо наметавонед ҳам косаи Худовандро бинӯшед, ҳам косаи девҳоро; наметавонед ҳам дар суфраи Худованд иштирок кунед, ҳам дар суфраи девҳо». Чаро мо мехоҳем аз он чизе ғизо гирием, ки ин ҷаҳон ғизо мегирад? Ҳаввори илова мекунад: «Наход ки мо Худовандро ба хашм меоварем?» (1 Қўр. 10:21, 22). Чаро мо ин қадар зинда ба он чизҳо шавқдорем, ки ҷаҳон ба онҳо шавқ дорад?

Солҳои зиёд аст, ки оилаи ман бо як паҳлавони машҳури реслинг дӯстӣ дорад. Худо ба оилаи ӯ аз бисёр ҷиҳат таъсир расонд. Зани ӯ, фарзандонаш ва ҳатто яке аз хешовандонаш аллакай наҷот ёфтаанд. Худи паҳлавон низ аз мо хушхабари Инҷилро шунидааст ва медонад, ки барои пайравӣ аз Исо бояд нарх пардохт. Аммо ӯ ҳанӯз омода нест, ки ҳама

чизро ба пойҳои Ё гузорад. Аз як тараф, ман ёро барои ростқавлиаш эҳтиром мекунам, зеро бисёр одамон дар калисо мегӯянд, ки барои Исо ҳама чизро тарк мекунанд, аммо сӯханони худро иҷро намеkunанд.

Баъзан, вақте ки ман дар конфронсҳои масеҳӣ ва дар калисоҳои кишвар дар бораи қувваи рӯҳонӣ мавъиза мекунам, образи ҳамин паҳлавонро ҳамчун як рамзи истифода мебарам. Дилам дард мекунад, вақте мебинам, ки баъд аз мавъиза одамон бо шавқу ҳавас назди ман меоянд ва меҳоҳанд фаҳманд, ки ин шахс кист. Ман меҳоҳам фарёд занам: «Чаро шумо ба ин чизҳо таваҷҷӯҳ мекунед? Чаро шумо реслингӣ касбиро тамошо мекунед?» Аммо аз тарси он ки қонунпараст ба назар нарасам, ин саволҳоро намедихам. Шояд ман бояд медодам. Ман он паҳлавонро хеле дӯст медорам, аммо наметавонам барномаи ёро, ки дар телевизион нишон дода мешавад, тамошо кунам, зеро он пурра бо рӯҳи торикӣ фаро гирифта шудааст. Ман бисёр вақт фикр мекунам: *чӣ гуна имондорон метавонанд инро оромона тамошо кунанд? Қувват рашики онҳо барои ҳузури Худо?*

ДАЪВАТ БА БЕДОРӢ

Чанде пеш ман даъвате гирифтам, ки бедор шавам. Ин даъват хоҳиши маро барои навиштани ин китоб тақвият дод. Дар як калисо ман дар бораи ҷустуҷӯи Худо мавъиза кардам. Хизматгузори хеле пурқувват буд ва қувваи Худо дар он рӯз ба бисёр одамон таъсир кард.

Рӯзи дигар ман истироҳатро ба нақша гирифта будам. Ман танҳо набудам — бо ҳамсар ва фарзандонам будам, ва баъд аз роҳи дароз ба мо лозим буд каме истироҳат кунем. Пастори он калисо ҳамаи роҳбаронро барои муошират

ба хонааш даъват кард. Мо хӯроки шом хӯрдем ва сӯҳбат кардем, ва қисми зиёди ин сӯҳбат ба хизматгузори рӯзи гузашта ва ба он ки чӣ гуна Худо ба одамон таъсир расонд, баҳшида шуда буд. Баъд аз сӯҳбат мо қарор додем, ки филм тамошо кунем. Касе бо худ навори филме оварда буд, ки хеле машҳур буд. Ман медонистам, ки актёре, ки нақши асосиро бозидааст, хеле боистеъдод аст, ва гарчанде ки филм нишонаи PG-13 дошт, ман хоҳиш кардам онро тамошо кунем.

Филм бо саҳнаи саҳти куштор оғоз шуд. Ин маро ҳушдор дод, аммо ман қарор додам, ки тамошоро идома диҳам. Ва гарчанде дигар саҳнаҳои куштор набуданд, филм пур аз чизҳои дигар буд: ҷангу ҷанҷол, нафрат, ғазаб, талхӣ ва фиреб. Ҳангоми тамошои филм дар дили ман ҳисси изтироб зиёд мешуд. Ман пайваста фикр мекардам, ки пеш аз ин мо дар бораи корҳои Худо хеле хуб сӯҳбат мекардем ва ҳаёт ва нурро эҳсос менамудем, аммо акнун мо худро барои торикӣ мекушодем. Ман фаҳмидам, ки барои ин одамон шаҳодати баде шудам.

Вақте ки дар филм саҳнае нишон дода мешуд, ки қаҳрамони асосӣ кушторро ба ёд меорад, яке аз писаронам ба ҳуҷра даромад. Ё тарсид ва аз ҳуҷра бо чунин изтироб баромад, ки фавран назди бародари калониаш рафт, то аз модараш тасалли ёбад (модараш дар аввал баромада буд). Ё фаҳмида наметавонист, ки чаро падараш чунин филмро тамошо мекунад. Ё пурсид: «Модар, ин филми ҷангӣ аст. Чӣ тавр падарам метавонад онро тамошо кунад?»

Вақте ки филм ба охир расид, ман худро ифлос ҳис мекардам. Ман фаҳмидам, ки кори хеле аблаҳона кардам. Баъд аз ин ман бо роҳбарон хайрбод кардам. Рӯзи дигар мо рафтем. Ин ҷудой барои ман хеле душвор буд. Вақте ҳамсарам ба ман гуфт, ки писарам чӣ гуфтааст, ман аз ӯ узор

пурсидам. Рӯзи дигар аз писаронам ҳам узр пурсидам ва ба онҳо гуфтам, ки ман нодуруст рафтор кардам. Ман дар назди Худо, дар назди онҳо ва дар назди роҳбарон гуноҳ кардам. Онҳо хеле меҳрубон буданд ва маро бахшиданд, аммо ин ҳодисаро зуд фаромӯш накарданд.

Дар шаҳри дигар мо назди як ҷуфти дӯстони қадимии худ мондем. Вақте ки ман дар охири солҳои ҳафтодум аз олами боло таваллуд шудам, онҳо ба ҳаёти ман даромаданд ва муаллимони ман шуданд. Сардори ин оила дар яке аз бузургтарин донишгоҳҳо тадқиқот мебурд. Дар тӯли ҳаёташ ӯ бисёр одамонро ба назди Худо овард ва ба бисёр донишҷӯён кӯмак кард, ки дар Худованд рушд кунанд. Ӯ дӯст медорад дар бораи мӯъҷизаҳои Подшоҳии Худо нақл кунад.

Писари ман ба ин ҷуфт гуфт, ки падараш дар хонаи пастор филм тамошо кардааст. Баъдтар ҳамсарам ба ман дар ин бора нақл кард. Дӯстони қадимии ман муқаддасона зиндагӣ мекунанд, бинобар ин ман аз он шарм кардам ва ғамгин шудам, ки онҳо дар бораи кори ман фаҳмиданд.

Ман фавран ба дуо сар кардам. Худованд бо ман хеле равшан сухан гуфт ва нишон дод, ки барои ман вақти бедорӣ фаро расидааст. Агар ман аз он ғамгин мешудам, ки ин ҷуфт дар бораи ман хабардор шуд, оё ман тасаввур карда метавонам, ки Худо ба он ки ман торикиро ба маъбади Ӯ, яъне ба худам роҳ медиҳам, чӣ гуна муносибат мекунанд? Маро пушаймонию саҳт фаро гирифт. Худоро шукр барои ҷайз, марҳамат ва омуришаш!

ВАҲЌЕ, КИ ФАҲМИШ МЕДИҲАД

Худованд аз ин воқеа истифода бурд, то ба ман ҳақиқати Худо оиди масъулияте, ки ба мо воғузор карда шудааст, нишон диҳад — аз ҷаҳон ҷудо зиндагӣ кардан. Ваҳйи Ӯ,

чунон ки ҳамеша мешавад, фикр ва тарзи зиндагии маро комилан дигар кард. Баъдтар, дар ҳамон ҳафта, барои беҳтар фаҳмондани ин ҳақиқат, Худо мисоли ҳаёти Лут, ҷияни Иброҳимро истифода бурд.

Худо ба Иброҳим фармуд, ки мамлакати худ, хешовандон ва хонаи падари худро тарк кунад ва ваъда дод, ки аз ӯ қавми бузурге ба вучуд меорад ва ӯро баракат медиҳад. Иброҳим ҳамин тавр кард, ва ҷиянаш Лут низ бо ӯ рафт. Баромадани ин ду нафарро аз мамлакати худ метавон ба наҷот монанд кард, мисли баромадани Исроил аз Миср. Иброҳим ба ваҳй итоат карда, хонаашро тарк кард, аммо Лут чунин ваҳй надошт. Ангезаҳои Иброҳим мисли ангезаҳои Мӯсо буданд, аммо Лут бештар ба фарзандони Исроил монанд буд.

Натиҷаи он ки Лут бо Иброҳим рафт, ворид шудани ӯ ба баракати Худо шуд. Иброҳим муваффақ гардид ва аз нуқра, тилло ва чорво хеле бой шуд (Ҳас. 13:2). Ва Лут низ, ки бо Иброҳим мерафт, «гӯсфандон, говон ва хаймаҳо дошт» (Ҳас. 13:5). Агар касе, ки манфиати шахсиро меҷӯяд, дар паҳлӯи касе бошад, ки Худоро меҷӯяд, дар муносибати онҳо ҳатман заминаи ихтилоф пайдо мешавад, зеро ҷисм ҳамеша бо рӯҳ мубориза мебарад. Ва ба зудӣ мо мебинем, ки «дар миёни чӯпонони чорвои Абром ва чӯпонони чорвои Лут низоъ афтод» (Ҳас. 13:7). Чун шахсе, ки дили Худоро меҷуст, Иброҳим ба ҷиянаш гуфт:

Зинҳор, дар миёни ман ва ту, ва дар миёни чӯпонони ман ва чӯпонони ту низое набошад, зеро ки мо ҳешу табор ҳастем. Магар тамоми замин пеши ту нест? Пас, хоҳишмандам, ки аз ман ҷудо шавӣ. Агар ба тарафи чап равӣ, ман ба тарафи рост хоҳам рафт; ва агар ба тарафи рост равӣ, ман ба тарафи чап хоҳам рафт (Ҳастӣ 13:8, 9).

Дили Иброҳим ба Худо равона шуда буд. Манфиати шахсӣ дигар ӯро ба ташвиш намеовард. Тамоми сарватҳои ҷаҳон барои ӯ ҳеҷ арзише надоштанд, зеро «ӯ мунтазири шаҳре буд, ки таҳкурсии мустаҳкаме дорад, ва меъмору бинокори он Худост» (Ибр. 11:10). Нигоҳи ӯ ба абадият равона шуда буд, бинобар ин интиҳоби замини беҳтарин ӯро ба ташвиш намеовард.

Аммо бисёре аз онҳое, ки имрӯз наҷот меёбанд, ташнагии Худоро надоранд. Монанди фарзандони Исроил, онҳо манфиати дунёро меҷӯянд, зеро онро мукофоти худ меҳисобанд. Иброҳим ба Лут имкон дод, ки аввал шуда заминро интиҳоб кунад.

Ва Лут чашм андохта, тамоми водии Ёрдунро дид, ки он, пеш аз он ки Худованд Садӯм ва Амӯроро хароб кунад, сар ба сар то Сӯар, мисли боғи Худованд, мисли замини Миср обшор буд. Ва Лут тамоми водии Ёрдунро барои худ ихтиёр кард; ва Лут ба тарафи шарқ кӯч кард. Ва онҳо аз якдигар ҷудо шуданд. Абром дар замини Канъон сокин шуд; ва Лут дар шаҳрҳои водӣ сокин шуд, ва хаймаҳои худро то Садӯм барафрошт (Ҳастӣ 13:10–12).

Замине, ки Лут интиҳоб кард, хеле ҷолиб менамуд. Ба назари ӯ, дар водӣҳои он ӯро муваффақият ва бароҳатӣ интизор буд. Ин замин барои ӯ шинос буд, зеро қаблан бо Иброҳим аз он гузашта буд (Ҳас. 13:3). Албатта, ӯ медонист, ки «мардуми Садӯм бағоят шарир ва пеши Худованд гунаҳкор буданд» (Ҳас. 13:13). Ин маъно дорад, ки аввал Лут ба ин замин «бо диққат нигарист» (дар тарҷумаи англисии NLT). Ман фикр мекунам, ки дар он вақт ӯ ҳамаи «тарафдор» ва «зид»-и ин заминро дида мебаромад — ҳам баракатҳо ва ҳам лаънатҳои онро. Аммо хоҳиши зиндагии бароҳат дар ӯ хоҳиши ҷустуҷӯи

Худоро, ки дар дили Иброҳим буд, мағлуб кард. Аз ҳамин сабаб Лут ба бадие, ки дар он замин ҳукмрон буд, аҳамият надод. Шояд ӯ фикр мекард, ки он ба ӯ таъсир намерасонад.

Ман гумон мекунам, ки Лут «хаймаҳои худро то Садӯм кашид», зеро меҳост аз ҷомеаи фосид каме дуртар бошад. Ӯ мисли бисёр имондорони имрӯз рафтор мекард. Онҳо чунин фикр мекунанд: *ман метавонам ҷаҳонро ба ҳаёти худ ба миқдори кам роҳ диҳам, аммо ҳамзамон аз тамоми паҳлӯҳои бади он худро нигоҳ медорам, ва ҳамин тавр он ба ман таъсир намекунад*. Дар беҳтарин ҳолат чунин фикрро метавон соддалавҳона номид. Ҷаҳон қуввае дорад, ки онро васваса меноманд. Агар дар шумо ҳатто хоҳиши хурди худхоҳона вуҷуд дошта бошад, ҷаҳон ҳатман шуморо ба худ мекашад — мисли оҳанрабо, ки оҳанро ба худ мекашад, аммо ба дигар металлҳо таъсир намекунад.

Нияти Лут ин буд, ки берун аз деворҳои Садӯм бимонад, ва ин нияти хуб менамуд. Аммо баъдтар ӯ ба худӣ шаҳр кӯчид (ниг. Ҳас. 19:1–3)! Шаҳр ёро ба худ ҷалб кард. Ман бовар дорам, ки Лутро бартариҳои зиндагии шаҳрӣ ҷалб карданд. Аммо дар айнаи замон мо дар Аҳди Ҷадид меҳонем, ки рӯҳи одили ӯ аз корҳои зиште, ки одамони бад мекарданд, азоб мекашид: «Зеро ки он одил (Лут) дар миёни онҳо умр ба сар бурда ва корҳои бади онҳоро дида ва шунида, ҷони одилонаи худро ҳаррӯза меозурд» (2 Пет. 2:8).

Ман ҳаргиз фаромӯш намекунам, ки Худо дар он ҳафта ба ман чӣ нишон дод. Суханони «корҳои бади онҳоро дида ва шунида»-ро аз ёд намебурдам. Лут ҳар рӯз ин корҳои бади онҳоро дида ва шунида, ҷони одилонаи худро меозурд.

Шояд шумо фикр кунед: *«Ман ҳам ҳар рӯз корҳои бадро мебинам ва мешунавам — дар кор, дар мактаб, дар ҷойҳои ҷамъиятӣ. Чӣ гуна рӯҳи ман аз ин азоб накашад?»*

Худованд ба ман ҷавоб дод. Вақте ки шумо ба кор, ба мактаб ё ба ҷои дигаре меравед, ки корҳои ҳаррӯзаи шумо бо он вобастаанд, бояд бидонед, ки шумо ба майдони миссионерии худ меравед. Худо шуморо фиристодааст, то дар торикӣ нур бошед. Шумо ба одамоне шаҳодат медиҳед, ки шояд худ ҳеҷ гоҳ ба хизматгузории масеҳӣ нараванд. Ва дар ин ҳолат корҳои бади онҳо дигар шуморо азоб намедиҳанд.

Лут бошад, барои бароҳатӣ ва манфиати худ дар наздикии одамони шарир зиндагӣ карданро интиҳоб кард. Вақте ки шумо, ҳамчун имондор, видеоеро тамошо мекунед, ки пур аз корҳои гуноҳ аст, ё маҷаллаеро меҳонед, ки бо рӯҳи ин ҷаҳон пур шудааст, ё вақтхушиҳоро дар ҷое меҷӯед, ки гуноҳ ҳукмрон аст, шумо худатон барои рӯҳи одили худ азобро интиҳоб мекунед. Ва аз ин ҳам бадтар — шумо худро аз афзалияти ба кӯҳи Худованд баромадан маҳрум мекунед.

ДАР КУҶО МО БАРОИ ҶОН ОРОМӢ МЕЁБЕМ?

Шояд касе эътироз кунад: «Аммо Исо бо гуноҳкорон хӯрок меҳӯрд». Бале, ин ҳақиқат аст. Ў ба назди онҳо мерафт, то ба онҳо таъсир расонад. Мо низ бояд ҳамин тавр кунем. Аммо Ў ба назди онҳо намерафт, то истироҳат кунад ё вақтхушӣ намояд. Шояд шумо пурсед: «Пас одилон дар куҷо метавонанд истироҳат кунанд?» Исо ба ҷойҳои хилват мерафт (ниг. Марқ. 6:31). Ин маънои онро дорад, ки ба ҷойҳои мерафт, ки аз системаи ин ҷаҳон дур буданд.

Пештар ман истироҳатро дар соҳили баҳр дӯст медоштам. Ҳоло бошад дар он ҷо оромиро ёфтан душвор аст. Аксари соҳилҳо пур аз истироҳаткунандагонанд, ва либосҳои онҳо ҳатто аз либоси тағ ҳам кӯтоҳтар шудаанд. Дилҳои чунин

одамон пур аз рӯҳи шаҳват аст. (Ҷолиб аст, ки агар чунин либосҳои «мини-бикини»-ро дар солҳои 1940 медиданд, одамон чӣ фикр мекарданд? Ҳатто консерваторони беимон эҳтимол дар ҳайрат мемонданд.) Ман намехоҳам қонунпараст ё шахси аз ҳад саҳтгир ба назар расам, аммо барои ман муҳим аст бидонам: то чӣ андоза мо ба ин ҷаҳон ҳамчун зерфарҳанг мутобик шудаем? Ҳоло ба ҷои соҳилҳо ман бештар ба кӯҳҳо, ҷангалҳо ё назди кӯлҳо рафтанро афзал медонам. Дар он ҷо ман метавонам аз ҷаҳон дур шавам ва барои рӯҳам оромии ҳақиқӣ пайдо кунам.

Чаро баъзе имондорон барои вақтхушӣ ба ҷойҳои меваданд, ки урфу одатҳои ин ҷаҳон аз ҳама равшантар дида мешаванд? Мо чиро интиҳоб мекунем — аз Худо дур шудан дар вақти истироҳат, ё оромие, ки дар он метавон ҳузури осоишбахши Ёро эҳсос кард? Шояд мо ҳанӯз нафаҳмидаем, ки ваъдаи ҳузури Ё ба онҳое дода шудааст, ки метавонанд худро аз ҷаҳон ҷудо кунанд ва ба Ё наздик шаванд?¹

1 Баъзе андешаҳои дар ин боб овардашуда таҳти таъсири бобҳои 3 ва 4-уми китоби Дэвид Беркот «*Бигзор бидъаткорони ҳақиқӣ бархезанд*» (Tyler, TX: Scroll Publishing, 1989) ба вуҷуд омадаанд.

ФАЙЗИ НАҶОТБАХШ

*Файз ҳамчун қобилияте тавсиф мешавад, ки
инсонро имкон медиҳад аз ноадолатӣ ва хоҳишҳои
дунё озодона зиндагӣ кунад. Дар он тамоми қувваи
зиндагии муқаддасона неши Худо ҷой дорад.*

Агар як қисми Навиштаҷот Аҳди Қадим номида шавад, ин маънои онро надорад, ки он кӯҳна шудааст. Баръакс, Исо мегӯяд: «Гумон накунад, ки барои вайрон кардани Таврот ё суҳафи анбиё омадаам; наомадаам, ки вайрон кунам, балки ба ҷо оварам» (Мат. 5:17). Чӣ гуна мо метавонем донем, ки Ё аллакай чӣ чизро иҷро кардааст ва чӣ чизро ҳоло иҷро мекунад, агар Навиштаҷотро нафаҳмем? Акнун, вақте ки мо дар бораи таърихи Аҳди Қадим фаҳмидем, ки Худо меҳодад дар миёни одамон сокин шавад, биед ба суҳанони Павлус дар Аҳди Қадид баргардем:

Зери юғи бегона бо якҷоягии беимонон сар ҳам накунад.
Зеро ки адолат бо шарорат чӣ алоқае дорад? Ва нур бо

зулмот чӣ умумияте дорад? Масеҳ бо блиял чӣ созгорӣ дорад? Ё имондор бо беимон чӣ ширкате дорад? Ва маъбади Худо бо бутҳо чӣ мувофиқат дорад? Зеро ки шумо маъбади Худои Ҳай ҳастед, чунон ки Худо гуфтааст: “Андаруни онҳо сокин шуда, дар миёни онҳо роҳ хоҳам рафт; ва Худои онҳо хоҳам буд, ва онҳо қавми Ман хоҳанд буд” (2 Қўринтиён 6:14–16).

Худо се ваъдаи равшан медиҳад. Аввал: Ё дар мо зиндагӣ мекунад ва дар байни мо роҳ меравад. Дуюм: Ё Худои мо хоҳад буд. Сеюм: мо қавми Ё хоҳем буд. Ин ваъдаҳо дар Аҳди Ҷадид навишта шудаанд, аммо онҳо пештар низ дода шуда буданд. Павлус танҳо он чизро такрор мекунад, ки Худо борҳо ба Исроил гуфта буд. Нақшаҳои Ё нисбати мо тағйир намеёбанд. Ба Исроил Ё чунин гуфта буд: «Ва дар миёни шумо қадамгузор хоҳам шуд, ва Худои шумо хоҳам буд, ва шумо қавми Ман хоҳед буд» (Ибод. 26:12). Ё инро аз аввал меҳост.

Тавре ки мо аллакай фаҳмидем, Худо меҳоҳад дар миёни мо дар ҷалоли Худ сокин шавад. Рӯҳулқудс тавассути ҳавворӣ Павлус ҳамин суҳанонро ба имондорони Аҳди Ҷадид мегӯяд. Мисли он ки ба Исроил гуфта шуда буд, дар ин ҷо низ шарт ҳаст:

Бинобар ин аз миёни онҳо берун оед ва ҷудо шавед, мегӯяд Худованд, ва ба чизи нопок нарасед, ва Ман шуморо қабул хоҳам кард; ва Падари шумо хоҳам буд, ва шумо писарон ва духтарони Ман хоҳед буд, мегӯяд Худованди Қодири Мутлақ (2 Қўринтиён 6:17, 18).

Ин шарт аз он чизе, ки ба Мӯсо ва банӣ-Исроил гуфта шуда буд, фарқ надорад. Мо бояд аз системаи ин ҷаҳон ҷудо шавем.

Агар мо ба Худо итоат кунем, Ё моро қабул мекунад ва Худо ба мо ошкор месозад. Дар акси ҳол, ояндаи мо метавонад аз сарнавишти Исроили қадим ҳам фоҷиабортар шавад.

Худо ба Мӯсо фармуд, ки мардумро тақдис кунад. Агар онҳо худро барои Ё ҷудо кунанд, метавонанд дар ҷалоли Ё устувор бимонанд. Ин шарт ба мо низ дахл дорад. Ба ибораи дигар, Худо ба мо мегӯяд: «Ман шуморо аз ин ҷаҳон озод кардам. Акнун ҷаҳонро аз муҳити худ дур кунед». Итоаткорӣ моро барои ҷалоли Ё омода мекунад.

Мӯсо амр гирифт, ки ба Исроил хабар диҳад, то онҳо «либосҳои худро бишӯянд». Онҳо бояд тамоми нопокии Мисро аз худ пок мекарданд. Ҳамин чиз ба мо низ гуфта мешавад:

«Пас, эй маҳбубонам, дар сурате ки чунин ваъдаҳо дорем, худамонро аз ҳар гуна наҷосати ҷисм ва рӯҳ тоза карда, қудсияти худро дар тарси Худо мукаммал намоем» (2 Қўр. 7:1).

Мо бояд муқаддасиро мукаммал намоем ва худро аз ифлосии ҷисм ва рӯҳ пок кунем. Мисли Исроил, мо низ бояд тамоми нопокии ин ҷаҳонро аз худ дур кунем. Ҳавворӣ Павлус намегӯяд, ки Худо моро мешӯяд ё ки Хуни Исо барои покшавии мо кор мекунад. Маънии суҳанони ӯ равшантар мешавад, агар мо ба забони асли назар кунем. Калимаи *мукаммал намудан* ба калимаи юнонии *эпителио* мувофиқ аст. Луғати юнонии Тэйер онро чунин маъно медиҳад: «ба ӯҳда гирифтани ӯҳдадорӣ то анҷом, иҷро кардан, ба камол расондан». Ин маъно дорад, ки масъулияти оғоз ва анҷоми ҷараёни покшавӣ ба зиммаи мост.

Албатта, мо инро бе файзи Худо карда наметавонем, зеро файз қобилиятест, ки Худо ба мо медиҳад, то

талаботи ҳақиқати Ўро иҷро кунем. Файз ба мо қувват медиҳад, ки ба суҳанони Худо итоат кунем. Аз ҳамин сабаб Павлус чунин мегӯяд:

Мо, ки мададгорони Ў ҳастем, аз шумо илтимос мекунем, ки файзи Худоро бефоида қабул накунад (2 Қўринтиён 6:1).

Безътиной ба чизе маънои онро дорад, ки имконияти онро истифода набарем. Тасаввур кунед, ки ман дар доманаи вулқон зиндагӣ мекунам ва рӯзе мешунавам, ки дар давоми 24 соати наздик вулқон метаркад. Ман мошин надорам, бинобар ин фирор кардан барои ман ғайриимкон аст. Ногаҳон шахси хеле меҳрубон ба дари хонаам меояд, калиди мошини худро медиҳад ва мегӯяд: «Ин мошин аз они туст. Акнун ту наҷот ёфти».

Ман аз наҷотёбии худ хеле шод мешавам. Ман ҳеҷ гоҳ мошин намехаридам, зеро як тин надорам. Ин одам танҳо ба ман мошин дод, ки ҳоло ман метавонам бо он ба бехатарӣ биравам.

Ман ба дӯстонам занг мезанам ва бо ҳаяҷон мегӯям: «Ман наҷот ёфтам! Ман намемирам! Як шахси хеле меҳрубон ба ман мошин дод, ки маро аз ин офат дур мебарад». Баъд ман ҳатто китобҳои кӯҳнаи роҳхоро меёбам ва дастури ронандагиро мехарам, то ронандагиро беҳтар омӯзам.

Аммо дар давоми 24 соати оянда ман дар хона мемонам. Ман ба мошин наменинам ва ба ҷои бехатар намеравам. Вулқон метаркад ва маро бо хона ва мошин нобуд мекунад. Ба ман воситае дода шуда буд, ки маро наҷот диҳад, аммо ман танҳо аз он хурсанд шудам ва ҳеҷ коре накардам. Баъд одамоне, ки дар бораи вазъияти ман медонистанд, мегӯянд: «Ў мошин гирифт, аммо аз он истифода накард».

Ҳамин тавр мо низ ба файзи Худо безътиной мекунем, вақте ки Худо ба мо тавассути муқаддасӣ қувват медиҳад, то аз домҳои ин ҷаҳон озод зиндагӣ кунем.

ФАЙЗИ ҒАЙРИБИБЛИЯВӢ

Дар калисои муосир як иштибоҳе вучуд дорад, ки аз таълимоти якҷониба дар бораи файз пайдо шудааст. Дар бисёр ҳолатҳо файз ҳамчун баҳона ё пӯшиш барои тарзи зиндагии дунёвӣ истифода мешавад. Агар рост гӯем, онро барои сафед кардани тарзи зиндагии худхоҳона ва ҷисмонӣ истифода мебаранд. Бисёр гурӯҳҳои масеҳӣ пайдо шудаанд, ки дар онҳо нақши файзи Худо аз ҳад зиёд таъкид мешавад, аммо муқаддасӣ ва адолати Ӯ нодида гирифта мешаванд. Ин дуршавии ҷиддӣ аз ҳақиқат боис шудааст, ки гурӯҳи алоҳидаи имондорон пайдо шавад, ки файзи Худоро нодуруст мефаҳманд ва бо ҳамин онро безътиной мекунанд.

Файз танҳо як пӯшиш нест. Бале, он мепӯшонад, аммо аз ин ҳам бештар аст: он ба мо қувват ва имконият медиҳад, ки дар итоат зиндагӣ кунем. Дар Мавъизаи Болои Кӯҳ (Мат. 5) Исо чандин бор такрор мекунад: «Шунидаед, ки ба қадимиён гуфта шудааст... Лекин Ман ба шумо мегӯям...» (оятҳои 21, 22). То охири боб Ӯ ин суҳанонро боз чор маротиба такрор мекунад (оятҳои 27, 28, 31, 32, 33, 34, 43, 44). Исо чӣ кор мекунад? Ӯ талаботи шариати Мӯсоро иқтибос меорад: «Шунидаед, ки ба қадимиён гуфта шудааст...». Баъд Ӯ мегӯяд, ки Худо аз имондори Аҳди Ҷадид чӣ интизор аст: «Лекин Ман ба шумо мегӯям...». Исо шариати Мӯсоро бо файз ва ҳақиқат муқоиса мекунад.

Ҳавворӣ Юҳанно мегӯяд: «Зеро ки шарият ба воситаи Мӯсо ато шуд, аммо файз ва ростӣ ба воситаи Исои Масеҳ омад» (Юҳан. 1:17). Исо аҳамияти файзро таъкид мекунад,

ки моро бо қувваи Худо таъмин мекунад ва аз ҳарфи мурдаи шариат озод месозад. Шариат маҳдудиятҳои беруна аст, дар ҳоле ки файз тағйироти дарунӣ мебошад.

Бисёр вақт ман мешунавам, ки имондорони оддӣ ва ҳатто хизматгузoron дар бораи зиндагии онҳое, ки зери қонуни саҳти шариат буданд, бо таассуф суҳан мегӯянд. Баъд бо сабуки мегӯянд, ки чӣ қадар хуб аст дар файз зиндагӣ кардан ва худро бо чунин маҳдудиятҳои саҳт маҳдуд накардан. Хуб, ман ҳам шодам, ки дигар зери шариат нестам. Аммо ман шод нестам, ки гӯё меъёрҳои муқаддасии Худо мулоимтар шудаанд. Баръакс, ман дидам, ки меъёрҳои файзи Ё боз ҳам баландтар ва саҳттар шудаанд!

Биёед муқоисаҳое, ки Исо дар Мавъизаи Болои Кӯх истифода мебарад, бодикқат таҳлил кунем.

Шунидаед, ки ба қадимиён гуфта шудааст: “Қатл нақун; ҳар кӣ қатл кунад, лоиқи ҳукми дорулқазо хоҳад буд”. Лекин Ман ба шумо мегӯям: ҳар кӣ ба бародари худ беҳуда ҳашм гирад, лоиқи ҳукми дорулқазо хоҳад буд; ҳар кӣ бародари худро “реқо” гӯяд, лоиқи ҳукми шӯрои пирон хоҳад буд; ва ҳар кӣ “аҳмақ” гӯяд, лоиқи оташи дӯзах хоҳад буд (Матто 5:21, 22).

Калимаи *реқо* маънои «сарфаҳм нарафта» ё «беақл»-ро дорад. Дар замони Масеҳ ин калима дар байни яҳудиён барои изҳори таҳқир истифода мешуд. Агар ҳашми инсон ба дараҷае мерасид, ки ё бародари худро аҳмақ меномид, мувофиқи суҳанони Исо, чунин шаҳс ба оташи дӯзах маҳкум мешуд. Дар ин ҷо калимаи *аҳмақ* маънои «бе Худо»-ро дорад. «Нокас (ё аҳмақ) дар дили худ гуфт: “Худо нест”» (Заб. 13:1). Чунин калимаро ба бародар гуфтан айбдоркунии

қиддӣ ҳисоб мешуд. Ҳеҷ кас наметавонист чунин суҳанро ба ҳамсоия худ гӯяд, агар ҳашми ӯ ба нафрат табдил наёфта бошад. Калимаҳои «реқо» ё «аҳмақ» метавонанд ба ибораи муносири «ман аз ту нафрат дорам» монанд бошанд, вақте ки инсон воқеан чунин ҳис мекунад.

Дар Аҳди Қадим инсон танҳо вақте дар қатл гунаҳкор ҳисоб мешуд, ки ҳаёти касеро воқеан мегирифт. Аммо дар Аҳди Ҷадид, зери файз, Худо байни куштор ва нафрат ба бародар баробарӣ мегузорад: «Ҳар кӣ аз бародари худ нафрат дорад, қотил аст; ва шумо медонед, ки ҳеҷ як қотил ҳаёти ҷовидоние надорад, ки дар вай сокин бошад» (1 Юҳан. 3:15).

Барои он ки зери шариат дар куштор гунаҳкор ҳисоб шавӣ, ту бояд воқеан касеро бо корд мезадӣ. Аммо зери файз, агар ту бахшиданро рад кунӣ ва ба ҳашм ё нафрат иҷозат диҳӣ, ки дили тӯро идора кунад, ин нишон медиҳад, ки файзи Худо дигар дар ту амал намекунад ё ту онро нодида мегирӣ. Пас Исо файзро ҳамчун як пӯшиши бузург тасвир мекунад ё ҳамчун қуввае, ки ба мо имкон медиҳад дар муқаддасӣ зиндагӣ кунем?

Ин ҷо боз як муқоисаи дигаре ҳаст, ки Худованд овардааст:

Шунидаед, ки ба қадимиён гуфта шудааст: “Зино нақун”. Лекин Ман ба шумо мегӯям: ҳар кӣ ба зане бо чашми шаҳватомез нигоҳ кунад, дар дили худ бо вай зино карда бошад (Матто 5:27, 28).

Дар замони Аҳди Қадим инсон дар зино гунаҳкор ҳисоб мешуд, вақте ки воқеан хиёнати ҷисмонӣ мекард. Аммо дар Аҳди Ҷадид Худо мегӯяд, ки инсон ҳатто вақте зино мекунад, ки танҳо бо хоҳиш ба зан нигоҳ мекунад. Зери

шариат ту бояд ин гуноҳро дар амал содир мекардӣ. Зери аҳди нави файз танҳо хоҳиши дил кифоя аст. Пас оё ин файзест, ки мо имрӯз дар калисо таълим медиҳем? Оё он танҳо пӯшиш аст, ё қуввае, ки Худо медиҳад, то дар муқаддасӣ зиндагӣ кунем?

Агар файз танҳо пӯшиш мебуд, пас мебаромад, ки Исо ба ҳамон файзе, ки барои мавъизаи он омадааст, муҳолифат мекунад. Аммо ин дурӯст нест. Биёед бихонем: «Зеро файзи Худо, ки барои ҳамаи одамон наҷотбахш аст, зоҳир шудааст, ва моро таълим медиҳад, ки маъсият ва шаҳавоти дунёро рад намуда, дар ин дунё бо исмат, адолат ва парҳезгорӣ зиндагӣ кунем» (Тит. 2:11, 12). Файз ҳамчун қобилияти зиндагӣ кардан дар озодӣ аз беимонӣ ва хоҳишҳои дунё тавсиф мешавад. Дар ҳамин қувваи зиндагии муқаддасона пеши Худо аст.

Муаллифи Нома ба Ибриён моро даъват мекунад: «Файзро маҳфуз хоҳем дошт ва бо он Худоро ба таври писандида бо таъзиму тақрим ва тарс ибодат хоҳем кард» (Ибр. 12:28). Боз ҳам *файз* на ҳамчун пӯшиш, балки ҳамчун қуввае тавсиф мешавад, ки ба мо имкон медиҳад ба Худо ба таври писандида хизмат кунем. Вақте инсон файзро нодида мегирад, дили ӯ бетағйир мемонад ва ба нопокии ин ҷаҳон рӯ меорад. Аз ин рӯ, меваҳои муқаддасӣ далели наҷоти мост.

НАҶОТ БО АЪМОЛ?

Баъзеҳо метавонанд эътироз кунанд: «Аммо дар Китоби Муқаддас гуфта шудааст:

“Зеро ки шумо бо файз ба воситаи имон наҷот ёфтаед, ва ин на аз шумост, балки атои Худост”» (Эфс. 2:8, 9).

Бале, ин ҳақиқат аст. Бо қувваи худ зиндагии ба қадри кофӣ

росткорона гузарондан ғайриимкон аст, то Подшоҳии Худоро ба мерос гирем. Мо ҳама гуноҳ кардаем ва аз стандарти адолати Худо дур шудаем. Ҳеч кас наметавонад пеши Худо истода гӯяд, ки корҳои неки ӯ, хайрот ё танҳо ахлоқи хуб ба ӯ ҳақ медиҳад, ки Подшоҳии ӯро ба мерос гирад. Ҳар яки мо гуноҳ кардаем ва дар назди Худо гунаҳкор ҳастем. Ҳамаи мо танҳо як чизро сазоворем — доварию абадӣ.

Аммо ба ҳолати ноумеди мо Худо бо атои наҷот тавассути файзи Худ ҷавоб дод! Ва ин ато ба даст оварда намешавад. Дар Нома ба Румиён (4:4) Павлус мегӯяд: «Барои касе ки амал мекунад, муздаш на аз рӯи эҳсон, балки аз рӯи ӯҳдадорӣ ҳисоб карда мешавад». Шумо наметавонед зиндагии ба қадри кофӣ росткорона дошта бошед, то наҷотро ба даст оред. Шумо метавонед тамоми ҳаёти худро ба қурбонӣ ва корҳои нек бахшед, аммо ба ҳар ҳол ин файзро ба даст оварда наметавонед. Ин ато аст ва онро танҳо тавассути имон ба Исо қабул кардан мумкин аст.

Биёед таълимоти худро то охир ба таври мантиқӣ расонем. Ман мисоли мардери овардам, ки ба ӯ хатари таркиши вулқон таҳдид мекард ва ба ӯ мошин тӯҳфа карданд. Ӯ наметавонист онро бихарад, зеро пул надошт. Аммо вақте ки ӯ ин тӯҳфаро гирифт, бояд аз он истифода мекард. Агар ӯ кӯшиш мекард ба ҷои амн равад, метавонист наҷот ёбад. Ҳамин тавр бо мо низ аст: ҳеч кас наметавонад файзро бихарад. Он ҳамчун тӯҳфа дода мешавад. Аммо мо бояд аз имконияте, ки дар он ҳаст, истифода барем.

Аз ҳамин сабаб Яъқуб бо ҷасорат мегӯяд: «Ҳамчунин имон низ, агар аъмол надошта бошад, ба худии худ мурда аст» (Яъқ. 2:17). Яъқуб ба суҳанони Павлус муҳолифат намекунад. Ӯ танҳо онҳоро пурра мекунад. Ӯ таъкид мекунад, ки чунон ки он мард бе нишастан ба рул

наметавонист наҷот ёбад, ҳамин тавр файз, агар бо амалҳо тасдиқ нашавад, қувват надорад. Дар ин ҳолат файз беҳуда қабул мешавад.

Яъқуб идома медиҳад: «Балки касе хоҳад гуфт: “Ту имон дорӣ, вале ман аъмол дорам, – имони худро бе аъмол ба ман нишон бидеҳ, вале ман ба ту имони худро аз аъмоли худ нишон медиҳам”» (Яъқ. 2:18). Ў таъкид мекунад, ки зиндагӣ дар муқаддасӣ далели он аст, ки инсон тӯҳфаи файзи Худоро тавассути имон қабул кардааст. Ҳамин тавр, файз ба инсон хоҳиш ва қобилияти итоат кардан ба Худоро медиҳад. Аз ҳамин сабаб Павлус менависад: «Дуруст аст ин суҳан, ва ман мехоҳам, ки ту дар он қоим бошӣ, то онҳое ки ба Худо имон овардаанд, саъю кӯшиш намоянд, ки дар аъмоли нек муваффақият ёбанд: ин барои одамон хуб ва фойданок аст» (Тит. 3:8). Имондори диндор, ки ба Каломи Худо саркашона итоат намекунад, дар асл файзи Худовандро қабул накардааст ё онро беҳуда гирифтааст.

Яъқуб таъкид мекунад: «Оё мебинед, ки одамизод ба василаи аъмол сафед мешавад, на фақат ба василаи имон?» (Яъқ. 2:24). Бале, ҳамин тавр аст! Ҷуръат мекунам бигӯям, ки на он қадар воизон ва харизматҳо медонанд, ки чунин оят дар Китоби Муқаддас вучуд дорад.

На чандон пеш ман яке аз мавъизаҳои худро аз хондани ҳамин оят, ҷудо аз контекст, оғоз кардам. Пас аз он ки онро хондам, дар толор хомӯшии амиқ ҳукмфармо шуд. Одамон он қадар ба мавъизаҳое одат кардаанд, ки гӯё ҳама чиз муфт дода мешавад, ки барои дарк кардани маънои ин суҳанон ба онҳо каме вақт лозим шуд. Албатта, баъд ман оятро дар контекст хондам, ва то он вақт дилҳои мардум аллакай кушода шуда буданд ва онҳо бодикқат маро гӯш мекарданд.

Яъқуб ин оятро бо мисоли Иброҳим, падари имон, оғоз мекунад:

Оё падари мо Иброҳим, ки писари худ Исҳоқро ба қурбонгоҳ бароварда буд, бо аъмоли худ сафед нашуд? Оё ту мебинӣ, ки имон ба аъмоли ӯ мадад кард, ва имони ӯ ба василаи аъмол ба камол расид? Ва он Навишта иҷро шуд, ки мегӯяд: “Иброҳим ба Худо имон овард, ва ин барои ӯ адолат ҳисоб карда шуд, ва ӯ дӯсти Худо номида шуд” (Яъқуб 2:21–23).

ИСО ДАР МО ЧӢ МЕЧӢЯД

На чандон пеш дар вақти дуо Худованд ба ман чанд сухан гуфт, ки маро ба ларза оварданд, зеро маънои онҳо ба он чизе муҳолиф буд, ки дар бисёр калисоҳо таълим дода мешавад. Ман ҳатто аз Ӯ пурсидам, ки оё воқеан ин овози Ӯ аст. Аммо он чизе, ки Ӯ ба ман гуфт, дар Навиштаҷот мавҷуд аст.

Пеш аз он ки суханони Ӯро нақл кунам, бояд моҳияти саволро шарҳ диҳам. Дар аввали Китоби Ваҳй Исо ба ҳафт калисо паёмҳои гуногун мефиристад. Таърих мавҷудияти ин калисоҳоро тасдиқ мекунад, аммо Худо ҳаргиз ин паёмҳоро ба Китоби Муқаддас дохил намекард, агар онҳо танҳо барои он вақт мебуданд. Ба ибораи дигар, ин паёмҳо имрӯз низ муҳиманд.

Аввалин чизе ки Худованд дар дуо ба ман гуфт, чунин буд: «Ҷон, оё ту аҳамият додӣ, ки суханони аввалини Ман ба ҳар яке аз ҳафт калисо дар Китоби Ваҳй чунин буданд: “Аъмоли туро медонам”?» Ман ин ҷойро дар Китоби Ваҳй ҷустуҷӯ кардам:

- Калисои аввал: *«Ба фариштаи калисои Эфсӯс бинавис... Аъмоли туро медонам» (Ваҳй 2:1, 2).*

- Калисои дуюм: «*Ва ба фариштаи калисои Исмивно бинавис... Аъмоли туро медонам*» (Ваҳй 2:8, 9).
- Калисои сеюм: «*Ва ба фариштаи калисои Парғомус бинавис... Аъмоли туро медонам*» (Ваҳй 2:12, 13).
- Калисои чорум: «*Ва ба фариштаи калисои Тиётиро бинавис... Аъмоли туро медонам*» (Ваҳй 2:18, 19).
- Калисои панҷум: «*Ва ба фариштаи калисои Сардис бинавис... Аъмоли туро медонам*» (Ваҳй 3:1).
- Калисои шашум: «*Ва ба фариштаи калисои Филоделфия бинавис... Аъмоли туро медонам*» (Ваҳй 3:7, 8).
- Калисои ҳафтум: «*Ва ба фариштаи калисои Лудкия бинавис... Аъмоли туро медонам*» (Ваҳй 3:14, 15).

«Аъмоли туро медонам» — ин аввалин суҳаноне, ки Худо ба ҳамаи ин ҳафт калисо гуфт. Ман фикр кардам: *то чӣ андоза мо аз он чизе дур шудаем, ки Ё ба он аҳамияти махсус медиҳад ва он чиро, ки Ё дар мо меҷӯяд.*

Ҳангоме ки ман дар бораи ин фикр мекардам, Худованд боз ба ман суҳан гуфт. Суҳанони навбатии Ё маро такон доданд: «Ҷон, оё ту аҳамият додӣ, ки Ман ба ҳеҷ яке аз ин калисоҳо нагуфтам: “Ман дилҳои шуморо медонам”?»

Ман фикр кардам, ки чанд маротиба ба назди ман барои машварат масеҳиёни диндор меомаданд, ки зиндагии бетартиби дунёвӣ доштанд ва ҳар яке бо боварии қатъӣ мегуфт: «Худованд дили маро медонад».

Исо на танҳо ба ниятҳо, хоҳишҳо ё дониши мо дар бораи он ки чӣ дуруст аст, нигоҳ мекунад. Ё ба аъмоли мо назар мекунад! Оё мо иҷозат медиҳем, ки файзи Худо муқаддасиро дар зиндагии мо ба вуҷуд оварад, ё онро беҳуда қабул кардаем?

НОДУРУСТ ФАҲМИДАНИ КАЛИМАИ ИМОН

Сабаби он ки мо аз фаҳмиши ҳақиқии файз хеле дур шудаем, дар фаҳмиши нодурусти калимаи *имон* аст. Дар рӯзҳои мо маънои ин калима то ба розигии зеҳнӣ кам шудааст. Ҳазорон одамон дуои тавбаро меҳонанд, зеро бовар доранд, ки Исо вучуд дорад. Онҳо зерӣ таъсири эҳсосоте меафтанд, ки баъди шунидани мавъизаи хуб ба вучуд меояд, ки дар он даъват ба тавба нест. Аммо онҳо тарзи ҳаёти дунёвии худро тарк намеkunанд ва ба он чизе, ки тамоми ҷаҳон меҷӯяд, кӯшиш карданро идома медиҳанд. Онҳо барои худ зиндагӣ мекунанд ва ба наҷоти зеҳнӣ ва эҳсосӣ бовар мекунанд, ки ҳақиқӣ нест.

Дар Навиштаҷот калимаи *имон* на танҳо эътирофи вучуд доштани Масеҳро маъно дорад, балки итоат ба ирода ва Каломи Ёро низ дар бар мегирад. Дар Нома ба Ибриён (5:9) мо меҳонем: «Ва камол ёфта, барои ҳамаи мӯтеони Худ сабабгори наҷоти ҷовидонӣ гардид...» Имон овардан — маънои итоат карданро дорад. Далели имони Иброҳим дар аъмоли итоати ӯ зоҳир шуд. Ӯ ба даъвати муқаддас шудан гӯш дода, оила, дӯстонаш ва кишвари худро тарк кард. Баъдтар ӯ омода шуд, ки гаронбаҳотарин чизеро, ки дошт — писарашро — қурбон кунад. Ҳеҷ чиз, ҳатто писари азизаш, барои Иброҳим аз итоат ба Худо муҳимтар набуд. Ин имони ҳақиқӣ буд. Аз ҳамин сабаб ӯ «падари ҳамаи мо» номида шудааст (Рум. 4:16). Оё мо чунин имонро дар калисои худ мебинем? Чӣ гуна мо метавонем худро ин қадар фиреб диҳем?

Агар ту танҳо бигӯӣ, ки имон дорӣ, ин ҷанӯз маънои онро надорад, ки ту воқеан наҷот ёфтаӣ. Чӣ гуна имоне, ки бо аъмоли итоат ба муқаддасӣ тасдиқ нашудааст, метавонад

ҳақиқӣ бошад? Бори дигар ба суҳанони Яъқуб гӯш диҳед: «Мебинед, ки одамизод ба василаи аъмол сафед мешавад, на фақат ба василаи имон?»

НА ҲАР КАСЕ КИ БА МАН: “ХУДОВАНДО! ХУДОВАНДО!” МЕГҶАД

Мо медонем, ки имондори ҳақиқӣ на аз рӯи суҳанон, балки аз рӯи «самари қудсият» шинохта мешавад (Рум. 6:22). Исо инро чунин шарҳ медиҳад: «Пас, онҳоро аз меваҳшон хоҳед шинохт. На ҳар касе ки ба Ман: “Худовандо! Худовандо!” мегӯяд, ба Малакути Осмон дохил хоҳад шуд, балки он касе ки иродаи Падари Маро, ки дар осмон аст, ба ҷо меоварад» (Мат. 7:20, 21).

Биёед ин суҳанонро ба забони муосиртар чунин баён кунем: «Шумо мефаҳмед, ки кӣ воқеан имон дорад ва кӣ не, на аз рӯи суҳанонаш, балки аз рӯи итоти ӯ ба иродаи Падари Ман. На ҳар касе ки мегӯяд: “Ман масеҳӣ ҳастам, Исо Худованди ман аст”, ба осмон роҳ меёбад, балки танҳо онҳое, ки ба иродаи Падари Ман итот мекунанд».

Баъд Исо мегӯяд: «Бисёр касон дар он рӯз ба Ман хоҳанд гуфт: “Худовандо! Худовандо! Оё ба исми Ту нубувват накардаем? Оё ба исми Ту девҳоро нарондем? Оё ба исми Ту мӯъҷизоти зиёде нишон надодаем?” Он гоҳ дар ҷавоби онҳо хоҳам гуфт: “Ман ҳаргиз шуморо намешинохтам; аз Ман дур шавед, эй бадкорон!”» (Мат. 7:22, 23).

Версияи «муосири» мо чунин садо медиҳад: «Шумораи зиёди одамон Маро Худованд эътироф мекунанд ва дуои тавбаро меҳонанд. Бисёре аз онҳо ҳудро масеҳиёни Инҷили пурра меҳисобанд. Бале, ҳатто онҳое, ки ба номи Ман мӯъҷизаҳо карданд ва девҳоро берун карданд, аз он

чизе, ки дар он рӯз мешунаванд, ҳайрон хоҳанд шуд. Онҳо интизоранд, ки ба Малакути Осмон дохил шаванд, аммо ба ҷои он мешунаванд: “Аз Ман дур шавед, шумо ки ба иродаи Падари Ман итоат накардед”.

Ин фикри шахсии ман нест ва суҳанони ман ҳам нестанд. Дарк кардани он душвор аст, ки бисёре аз онҳое, ки Исоро бо овози баланд Худованд меномиданд, ба Малакути Осмон роҳ намеёбанд. Бале, ҳатто баъзе аз онҳое, ки ба номи Ё девҳоро меронданд ва мӯъҷизаҳо мекарданд!

Баъзе тафсиркунандагони Китоби Муқаддас кӯшиш мекунанд исбот кунанд, ки Исо дар бораи одамоне суҳан мегӯяд, ки Ёро ба дили худ қабул накардаанд. Ин тафсир асосан нодуруст аст, зеро касоне, ки ҳеҷ гоҳ наҷотро тавассути Исо эҳсос накардаанд, наметавонанд ба номи Ё мӯъҷиза кунанд. Дар Китоби Аъмол дар бораи онҳое гуфта мешавад, ки кӯшиш карданд ин корро кунанд. Ҳафт писари Искиво тасмим гирифтанд номи Худованд Исои Масеҳро бар онҳое, ки бо рӯҳҳои бад гирифтор буданд, бихонанд:

«“Шуморо ба Исое, ки Павлус мавъиза менамояд, қасам медиҳем”. Аммо рӯҳи хабис дар ҷавоби онҳо гуфт: “Исоро мешиносам, Павлусро низ медонам, лекин шумо кистед?” Марде, ки рӯҳи хабис дошт, бо ҷунон қуввате ба онҳо дарафтод, ки ҳама мағлӯб шуданд ва дар ҳолате ки бараҳна ва маҷрӯҳ буданд, аз он хона гурехтанд» (Аъм. 19:13–16).

Боре, дар охири солҳои 1980, ҷангоми дуо ман рӯёе гирифтам, ки маро саҳт ҳушёр кард. Ман шумораи беандозаи одамонро дидам, ки қаблан ҳеҷ гоҳ надида будам. Онҳо назди дарвозаҳои осмон ҷамъ шуда буданд ва интизор буданд, ки даъват карда шаванд ва шунаванд:

«Биёед, эй баракатёфтагон аз Падари Ман, Малакутеро, ки аз ибтидои офариниши олам барои шумо муҳайё шудааст, мерос бигиред» (Мат. 25:34). Аммо ба ҷои ин онҳо аз Ё чунин суҳанон шуниданд: «Ман ҳаргиз шуморо намешинохтам; аз Ман дур шавед».

Шояд шумо бипурсед: «Агар Исо ҳаргиз онҳоро намешинохта бошад, пас чӣ тавр онҳо метавонистанд девҳоро берун кунанд ва ба номи Ё мӯъҷиза кунанд?» Ҷавоб дар он аст, ки ин мардон ва занон танҳо барои манфиати наҷот ба Исо рӯ оварда буданд. Гарчанде ки онҳо Ёро ҳамчун Наҷотдиҳанда қабул мекунанд (ҳамон тавре ки банӣ-Исроил мекарданд), онҳо ба дунболи дили Ё намеравад. Онҳо аз Ё то он даме пайравӣ мекунанд, ки аз Ё чизе гирифта метавонанд. Онҳо Ёро барои манфиати шахсии худ меҷӯянд, ва дар маркази хизматгузориашон муҳаббат не, балки манфиатҳои шахсӣ меистанд.

Дар изҳороти Исо «Ман ҳаргиз шуморо намешинохтам» дар матни юнонии аслии калимаи *шинохтан* бо калимаи *гинóско* ифода шудааст. Яке аз маъноҳои он барои нишон додани муносибатҳои наздик байни мард ва зан истифода мешавад (ниг. Мат. 1:25). Дар асл Исо мегӯяд: «Ман ҳеҷ гоҳ шуморо аз наздик намешинохтам». Мӯсо Худоро аз наздик мешинохт, аммо Исроил Ёро танҳо аз рӯи мӯъҷизаҳои мешинохт, ки Ё дар ҳаёти онҳо мекард. Тавре мебинед, байни онҳо ва мо фарқи зиёд нест.

Дар Номаи якум ба Қўринтиён (8:3) меҳонем: «Аммо касе ки ба Худо муҳаббат дорад, вай ба воситаи Худо шинохта шудааст». Дар ин ҷо калимаи «шинохта» боз ҳамон калимаи юнонии *гинóско* мебошад. Худо танҳо онҳоро наздик мешиносад, ки Ёро дӯст медоранд. Онҳо омодаанд барои Ё ҷони худро диҳанд (ниг. Юҳан. 15:13). Танҳо онҳое, ки чунин

мекунанд, метавонанд Каломи Ёро нигоҳ доранд. Исо ба ин ҳақиқат ишора мекунад: «Касе ки Маро дӯст надорад, суханони Маро риоят намекунад» (Юҳан. 14:24).

Шаҳодати ҳақиқи мӯҳаббат ба Исо на суханон, балки аъмол аст — яъне тамоми ҳаёти мо. Юҳанно шарҳ медиҳад:

Аз ин медонем, ки Ёро мешиносем, ки аҳкоми Ёро риоят мекунем. Касе ки гӯяд: “Ман Ёро мешиносам”, аммо аҳкоми Ёро риоят накунад, вай дурӯғгӯ аст, ва дар вай ростӣ нест. Валекин касе ки каломи Ёро риоят мекунад, дар вай ба ростӣ мӯҳаббати Худо ба камол расидааст. Аз ин медонем, ки мо дар Ё ҳастем (1 Юҳанно 2:3–5).

Яҳудо низ аз паси Исо мерафт. Ба назар чунин менамуд, ки вай Ёро дӯст медорад ва ҳама чизро тарк карда буд, то аз паси Ё равад. Аммо вақте таъқибот сахттар шуданд, Яҳудо Исоро тарк накард, чунон ки бисёр шогирдон карданд (ниг. Юҳан. 6:66). Ё низ девҳоро меронд, беморонро шифо медод ва Инҷилро мавъиза мекард. Навишта шудааст, ки Худованд «он дувоздаҳро даъват намуда, бар ҳамаи девҳо, ва барои шифо додани касалиҳо ба онҳо қувват ва қудрат бахшид, ва онҳоро фиристод, то ки Малакути Худоро мавъиза намоянд ва беморонро шифо диҳанд» (Лук. 9:1, 2). Дар ин ҷо гуфта намешавад, ки Исо ёздаҳ шогирдро фиристод, зеро Яҳудо низ дар байни онҳо буд.

Бо вучуди ин, аз ибтидо Яҳудо бо ниятҳои нодуруст ҳаракат мекард. Ё ҳеч гоҳ аз роҳҳои худ тавба накард. Хислати ӯ дар суханонаш зоҳир мешавад: «Ба ман чӣ хоҳед дод, то ки Ёро ба шумо таслим кунам?» (Мат. 26:15). Ё дурӯғ мегуфт, то ғолибона ба даст орад (ниг. Мат. 26:25) ва пулери, ки барои хизматгузори Исо таъин шуда буд, барои мақсадҳои шахсии

худ истифода мебурд (ниг. Юҳан. 12:4–6). Ва ин рӯйхати нангинро метавон идома дод. Бо вучуди он ки зиёда аз се сол бо Ё буд, ӯ ҳеҷ гоҳ Худовандро ҳақиқатан нашинохт!

Чанд нафар имрӯз ба Яҳудо монанданд? Онҳо худро ба хизматгузорӣ мебахшанд, Инҷилро мавъиза мекунанд ва шояд ҳатто аз бахшоишҳои Рӯҳулқудс истифода мебаранд, аммо Худоро аз наздик намешиносанд. Тамоми кори онҳо ба ниятҳои худпарастона асос ёфтааст.

Исо мепурсад: «Чаро Маро “Худовандо! Худовандо!” мегӯед, вале он чиро, ки Ман мегӯям, ба ҷо намеоваред?» (Луқ. 6:46). Дар ин оят калимаи «Худованд» ба калимаи юнони *куриос* мувофиқат мекунад. Дар Луғати юнони Стронг он чунин таъриф шудааст: «Соҳиби ҳокимияти оӣ, сарвар». Исо мефаҳмонад, ки бисёриҳо Ёро Худованд меноманд, аммо дар асл Ё барои онҳо ҳокимияти оӣ нест. Тарзи зиндагии онҳо он чиро, ки мегӯянд, тасдиқ намекунад. Онҳо танҳо вақте иродаи Худоро иҷро мекунанд, ки он бо хоҳишҳои дили онҳо муҳолифат накунад. Агар Худо онҳоро ба роҳе барад, ки ба хоҳишҳои онҳо мувофиқат намекунад, онҳо роҳи худро интиҳоб мекунанд ва пас аз он ҳамоно Исоро «Худованд» меноманд.

Бисёр вақт муваффақияти хизматгузорӣ танҳо бо рақамҳо чен карда мешавад. Чунин муносибат бисёриҳоро водор мекунад, ки ҳар коре кунанд, танҳо барои он ки роҳҳои назди саҳнаро бо «навимондорон» пур кунанд ва худӣ калисоро — бо «аъзои калисо». Барои расидан ба ин мақсад хизматгузoron Исоро ҳамчун Наҷотдиҳанда мавъиза мекунанд, вале на ҳамчун Худованд. Асоси суҳанрониҳои онҳо чунин даъват аст: «Ба назди Исо биёед ва наҷот, осоиштагӣ, муҳаббат, шодӣ, муваффақият, пешрафт,

саломатӣ ва боз ҳам бештарро ба даст оред!» Бале, Худованд ҳамаи ин ваъдаҳоро иҷро мекунад, аммо онҳо ба ҷои аввал баромадаанд ва ҳуди Инҷил ба маҷмӯи ҷавобҳои зуд барои ҳамаи мушкилоти зиндагӣ табдил ёфтааст, ки пас аз онҳо гӯё ояндаи кафолатдодашуда дар осмон меояд.

Чунин мавъизаҳо дар асл чизе ҷуз ҷалб кардани гунаҳкорон нестанд. Онҳо даъвати ҳақиқии тавбаро намешунаванд, ки инсонро ба назди Худо меорад: «Ба Худо имконият диҳед, ва Ё ба шумо муҳаббат, ороиштагӣ ва шодӣ медиҳад!» Барои ҷалб кардани «навимондорон» мо тавбаро канор мегузorem. Чунин навимондорон ба калисо меоянд, аммо онҳо дар асл чӣ гунаанд? Исо ба хизматгузори замони Худ бо ғазаб гуфт: «...баҳр ва хуширо давр мезанед, то якеро ба дини худ гардонед; ва ҳангоме ки ин ба шумо муяссар шавад, вайро ду баробар аз худатон зиёдтар писари дӯзах месозед» (Мат. 23:15). Аз як беимон навимондор сохтан хеле осон аст, аммо оё дили ӯ ба Худо тааллуқ хоҳад дошт ё танҳо ваъдаҳоро ҷустуҷӯ хоҳад кард? Мо аллакай фарқи байни Мӯсо ва писарони Исроилро дида будем.

Исо ба мардум равшан таълим меод: «Ҳар кӣ хоҳад аз ақиби Ман биёяд, бояд хештанро инкор карда ва салиби худро бардошта, Маро пайравӣ намояд: зеро ҳар кӣ ҷони худро раҳонидан хоҳад, онро барбод медиҳад; ва ҳар кӣ ҷони худро дар роҳи Ман ва Инҷил барбод диҳад, онро мераҳонад» (Марқ. 8:34, 35). Агар ту хоҳӣ ҷони худро нигоҳ дорӣ, онро аз даст медиҳӣ. Ва Ё нагуфт: «Ҳар кӣ мехоҳад ҷони худро барои Ман аз даст диҳад». Танҳо хоҳиши аз даст додани ҳаёт кофӣ нест. Исо танҳо ниятҳои хубро наметҷӯяд.

Як ҷавони сарватдор хеле меҳост наҷот ёбад. Ё ба назди

Исо давид, дар пеши Ў зону зад ва дар бораи ҳаёти ҷовидонӣ пурсид. Аммо танҳо эҳсосоти ӯ кофӣ набуданд. Исо ба ӯ гуфт: «Туро як чиз намерасад» (ниг. Марқ. 10:17–22). Вақте ки ҷавон фаҳмид, ки нархи салиб чӣ қадар аст, бо андӯҳ рафт. Бо вучуди ин, ростқавлии ӯ сазовори эҳтиром аст.

Ҳазорон нафаре, ки ба калисо намераванд, бо хурсандӣ ҳамаи баракатҳои наҷотро қабул мекарданд, агар метавонистанд назорати ҳаёти худро нигоҳ доранд. Ба як маъно онҳо он чизро мефаҳманд, ки бисёр имондорон дар калисо нодида мегиранд: барои хизмат ба Худо бояд нарх пардохт. Беимонон нисбат ба Худо ростқавланд — онҳо намехоҳанд ин нархро пардохт кунанд. Аммо аз тарафи дигар одамоне ҳастанд, ки дар фиреб зиндагӣ мекунанд. Онҳо ба калисо мераванд, Исоро «Худованд» меноманд ва итоати худро ба ҳокимияти Ў эълон мекунанд, аммо дар асл ба он итоат намеkunанд.

ДУ ТАЪЛИМОТИ ГУНОГУН

Ман умедворам, ки акнун шумо фарқи байни файзеро, ки Исо мавъиза кардааст, ва файзеро, ки мо ба он бовар мекунем, мебинед. Таълимоти имрӯза дар бораи файз бо чунин даъват анҷом меёбад: «Ба Исо имон оваред, дуои гунаҳкорро бихонед, Ёро Наҷотдиҳандаи худ эътироф кунед, ва шумо ба Малакути Осмон дохил хоҳед шуд». Дар ин мавъизаҳо қариб ҳеҷ гоҳ дар бораи даст кашидан аз худ ва аз ин ҷаҳон гуфта намешавад. Одамоне, ки ба калисо меоянд, қариб ҳеҷ гоҳ дар бораи қуввае намешунаванд, ки файз ба мо медиҳад, то ки мо дар муқаддасӣ зиндагӣ кунем.

Аз ин рӯ ҳайратовар нест, ки пас аз чунин имон овардан

ва чунин таълимот масеҳиён ба он бовар мекунанд, ки зиндагӣ дар гуноҳ ё беитоатӣ пурра бо файзи бахшандаи Худо пӯшонида мешавад. Оё ҳамин сабаби набудани оташи Худо ва қуввати Ё дар калисоҳои мост?

Ман умедворам, ки шумо ин паёмро дар ҳамон рӯҳе қабул мекунед, ки дар он ба вучуд омадааст. Ман халқи Худоро дӯст медорам ва меҳоҳам, ки имондорон ҳамон тавре пеш раванд, ки рӯҳҳои онҳо рушд мекунанд. Аз ҳамин сабаб ман эҳтиёҷро ҳис мекунам, ки ҳақиқати Ёро эълон кунам. Ман медонам, ки таълимот ва ақидаҳо имон ва зиндагии ҳар як инсонро шакл медиҳанд. Аммо дили ман аз дард пора мешавад, вақте мебинам, ки дар калисоҳо одамони зиёде ба ҳолати суст, қариб сард афтодаанд ва оташи Ёро надоранд.

Павлус ба Тимотиюс насиҳат медод: «Ба худат ва ба таълим диққат деҳ, доимо ба ин машғул бош; зеро, агар ҳамин тавр рафтор кунӣ, ҳам худатро наҷот медиҳӣ ва ҳам шунавандагонатро» (1 Тим. 4:16). Мо бояд ба ин огоҳӣ ҷиддӣ муносибат кунем. Ҳақиқати таҳрифшуда метавонад ҳуб ва ҳатто мантиқӣ ба назар расад, аммо дер ё зуд он ба фиреб мебарад.

Ҳақиқати Каломи Худо туро ғизо медиҳад ва қавӣ месозад. Он туро меомӯзонад, ки фикри дурустро аз фикри нодуруст фарқ кунӣ. Ҳақиқати таҳрифшуда метавонад туро аз ҳама чиз маҳрум созад. Аз ҳамин сабаб Худо моро бо қатъият даъват мекунад, ки агар меҳоҳем бо Каломи Ё дуруст муносибат кунем, бояд тамоми диққати худро ба он равона намоем.

Дар ин боб ҳам огоҳӣ ҳаст ва ҳам рӯҳбаландӣ. Огоҳӣ: нагузored, ки таълимоти нодуруст дар бораи файз шуморо

аз ҳама чиз маҳрум созад, зеро мумкин аст шумо файзро беҳуда қабул кунед. Рӯҳбаландӣ: қуввае вучуд дорад, ки ба ту имкон медиҳад бо ёрии файзи Худо бо ҳаёти муқаддас зиндагӣ кунӣ. Ва бигзор файзи Худованди мо Исои Масеҳ бо шумо бошад.

MessengerX

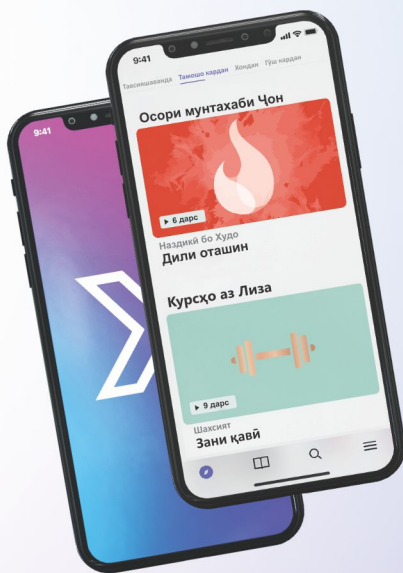
Барномаи шумо барои шогирдсозии ҳаррӯза

Комилан ройгон!

Ба дастгоҳи мобилии худ
зеркашӣ карда, ба истифода
бурдан шурӯъ кунед!
Ё аз веб-версия дар сайти зер
истифода баред:

MessengerX.com

130+ забонҳо, ва ҳанӯз бо ин маҳдуд намешавад

Маводҳоро дар зиёда аз 130 забонҳо
тамошо ва зеркашӣ кунед.

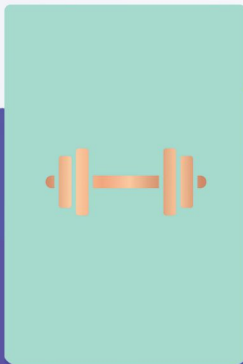
Маводҳоро бо дӯстон мубодила кунед ё гурӯҳи
таълимӣ шурӯъ намоед.

Маводҳои нав пайваста илова карда мешаванд.

Тамошо кунед. Хонед. Шунавед.

Китобхонаи васеи манбаъхоро, ки аз китобҳои электронӣ, китобҳои аудиоӣ, филмҳои кӯтоҳметраж иборат мебошад, ба ғайр аз он чизҳое, ки тамошо карда, хонда ва шунида метавонед, омӯzed.

Рушд дар самтҳои муҳимтарин

Мавзӯҳои оро аз қабилҳои оила, муносибатҳои солим, ҳадафи шумо дар зиндагӣ, озодӣ аз порнография, мустаҳкам кардани имони шумо, шунидани овози Худо, роҳбарӣ дар соҳибкорӣ ва чизҳои дигарро биомӯzed!

Роҳ ба сӯи рушди шумо

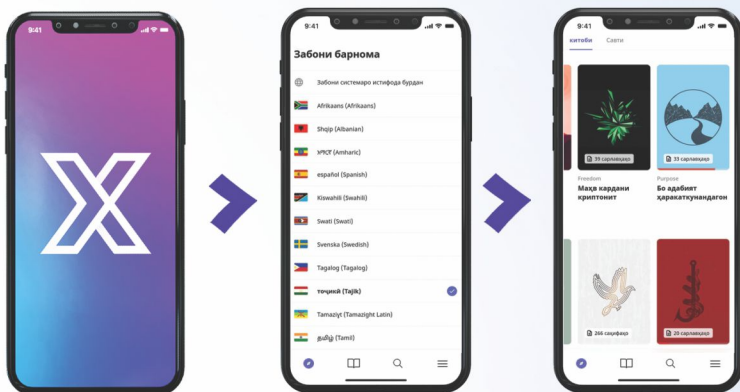
MessengerX мақсад дорад, ки ба шумо барои гузоштани қадами оянда кӯмак кунад. Мо роҳҳои шогирдсозӣ ва асбобҳои тавоноеро таҳия кардаем, ки ба шумо барои равона шудан дар ин роҳ кӯмак мекунанд.

Функсияҳои аҷоиб, ки ба шумо писанд хоҳанд омад!

- Воситаҳои содда ва осоне, ки барои мубодила ва ҳатто шурӯъ кардани гурӯҳҳои таълимӣ ба шумо ёрӣ медиҳанд.
- Chromecast ва Air Play барои тамошо дар телевизорҳои интеллектуалии шумо.
- Пешрафти худро дар тамоми дастгоҳҳои худ захира кунед. Маводҳои писандидаатонро барои зуд дастрас кардан дар китобхонаатон захира кунед.
- Маводҳоро барои бо тариқи офлайн дидан зеркашӣ кунед.
- Ҷустуҷӯи интеллектуалӣ ва филтр барои ёфтани маҳз он чизе, ки ҷустуҷӯ мекунед.
- Ба таври автоматикӣ бобҳои мураттаби аудиокитобҳо, аудиои Китоби Муқаддас ва ҳатто сурудҳои парастииширо дар забони худатон бишнавед!

MessengerX - Осон ҳамчун 1-2-3!

- 1 Барномаи **MessengerX**-ро аз App Store ва Google Play зеркашӣ кунед.
- 2 Аккаунт тартиб диҳед ва барномаеро, ки бо забони шумост, истифода баред.
- 3 Манбаъҳои ба шумо писандро тамошо кунед, хонед, бинед, шунавед ва зеркашӣ кунед ва онҳоро бо дигарон мубодила кунед.

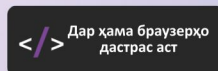
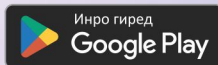
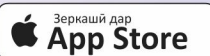
Шогирд шавед, шогирдсозӣ кунед

Шумо, ҳамчун ҳамкори **MessengerX**, ба мо дар расонидани маъхазҳои тарҷумашуда ба одамони тамоми ҷаҳон кӯмак хоҳед кард.

Зеро ҳама сазовори доништан ҳастанд!

MessengerX.com

РӯЗҲОИ ДУШВОР

*Аз муҳаббат ба Ё оташе сар мезанад,
ки иштиёқи онҳоро ғизо медиҳад.
Онҳо аз итоат ба Ё лаззат мебаранд.*

...қудсиятро толиб бошед, ки бе он ҳеҷ кас
Худовандро нахоҳад дид, ва боҳабар бошед,
ки мабодо касе аз файзи Худо маҳрум шавад.

– Ибриён 12:14, 15

Бе қудсият ҳеҷ кас наметавонад Худовандро бубинад. Оё мо воқеан ба ин суханон бовар мекунем, ё онҳо барои мо танҳо ибораҳои зебоне ҳастанд, ки аз Китоби Муқаддас хонда мешаванд? Оё калисо онҳоро ҳамчун фармон қабул мекунад, ё онҳоро танҳо як ибораи рӯҳбаландкунандаи шоирона медонад, ки ба имондорон барои кӯшиш ба зиндагии идеалӣ кӯмак мекунад, зиндагӣ, ки имрӯз барои онҳо дастнорас аст? Муаллифи Ном ба Ибриён чиро дар назар дошт, вақте навишт: «ва боҳабар бошед, ки мабодо

касе аз файзи Худо маҳрум шавад»? Чӣ гуна мумкин аст касе аз файзи Худо, ки дар бисёр калисоҳо дар тӯли бисту панҷ соли охир таълим дода мешавад, дур шавад? Оё шояд Худованд моро танҳо барои эҳтиёт тарсонидааст, то аз нохушиҳои нолозим эмин бошем? Албатта, не!

ИМОНДОРНИ БЕТАҒЙИР

Чунон ки ман дар боби гузашта гуфта будам, барои бисёр имондорон файз ҳамчун пӯшише ба назар мерасад, ки қариб пурра онҳоро аз масъулияти зиндагӣ дар итоат ва муқаддасият озод мекунад. Аммо ояти дар боло овардашуда нишон медиҳад, ки чунин эътиқод бо Каломи Худо мувофиқат намекунад, зеро дур шудан аз файзи Худо маънои онро дорад, ки имкониятҳои онро истифода накардан. Ин маънои онро дорад, ки тӯҳфаи файзи Худоро беҳуда қабул карда, бетағйир мондан.

Павлус пешгӯӣ кард, ки бисёре аз имондорони динӣ дар рӯзҳои охир бетағйир мемонанд. Ў ин рӯзҳоро «рӯзҳои душвор» номид. Ҷолиб аст, ки шахсе, ки ўро бо санг мезаданд, бо ҷӯб мезаданд, ба занҷир меандохтанд, ба зиндон меандохтанд ва барои содиқӣ ба ҳақиқати Инҷил қамчин мезаданд, имрӯзҳои моро, рӯзҳои озодии эътиқодно, рӯзҳои душвор меномад. Павлус мефаҳмонад, ки рӯзҳои мо душвор хоҳанд буд, зеро бисёре аз имондорон ба Худованд Исо муҳаббат дошта бошанд ҳам, бештар худро ва пули худро дӯст хоҳанд дошт ва бо ғайрати бештар лаззатҳои дунёро ҷустуҷӯ мекунанд, на Худоро. Баъзеҳо мағрур мешаванд, баъзеҳо ношукр мегарданд, дигарон бахшиданро бас мекунанд. Дар байни имондорон нофармонӣ ва бепарвоӣ пайдо мешавад. Баъзеҳо худдориро аз даст медиҳанд, дигарон худсар мешаванд.

Павлус мегӯяд, ки чунин одамон танҳо зоҳиран шакли парҳезгории масеҳӣ доранд, «вале қуввати онро инкор мекунанд» (2 Тим. 3:1–5). Чунин одамон қуввати файзро қабул намеkunанд, то аз муҳаббат ба пул ва лаззатҳои дунё халос шуда, муҳаббати худро ба Худо ва ба наздикони худ равона кунанд. Онҳо ҳамоно нопок мемонанд ва файзи Худо барои онҳо беҳуда мегардад.

Сипас Павлус дар бораи чунин «имондорони» бетағйир мегӯяд, ки онҳо «ҳамеша таълим мегиранд, вале ҳаргиз ба дониши ростӣ расида наметавонанд» (ояти 7). Имрӯз танҳо дар Амрико он қадар таълимоти масеҳӣ вуҷуд дорад, ки дар тамоми таърихи башарият дар байни халқҳои дигар набуд. Миллиардҳо доллар барои паҳн кардани Инҷил тавассути китобҳо, аудио ва наворҳои видеоӣ, телевизион ва алоқаи моҳвораӣ сарф мешаванд, дар бораи хизматгузориҳои сершумори калисоӣ ва конфронсҳо бошад, ҷи ҷои гап. Бо вуҷуди ин, мо ба калисои дунявӣ табдил ёфтаем, ки аз хоҳишҳои Миср ҷудо нест. Павлус рӯзҳои душворро на замони таъкиботи ҷисмонӣ, балки замони пайдо шудани калисои дунявӣ меномад!

Дар вақти як зиёфати корӣ ман аз дӯстам, ки миссионер буд, қиссаи сафарашро ба яке аз кишварҳои Африқо шунидам, ки қисми зиёди аҳолии он дини исломро пайравӣ мекарданд. То имрӯз дар он ҷо масеҳиёро шиканҷа медиҳанд ва мекушанд. Ё ба ман дар бораи вохӯриҳояш бо одамоне нақл кард, ки азобхоро аз сар гузаронида буданд, вале дилсард нашуда, баръакс боз ҳам бештар аз оташи мавъизаи Инҷил барои ҳамватанони худ пур шуда буданд. Дар он кишвар дӯстам ҳар рӯз ба онҳо мавъиза мекард ва ҳар рӯз дар роҳ ба назди онҳо аз назди дорхое мегузашт, ки барои масеҳиён сохта шуда буданд. Ё ба ман гуфт: «Ҷон,

чолиб аст, ки чанд амрикоӣ меҳоҳанд ба калисо рафтано
идома диҳанд, агар ҳар рӯз аз назди дорҳое гузаранд,
ки дар онҳо метавонанд барои имонашон овезон карда
шаванд?» Сипас ӯ суҳанони ҳавворӣ Павлусро ба ёд овард:
«Ҷон, дар Амрико мо озодии эътиқод дорем, ки онҳо
надоранд. Аммо онҳо озодии рӯҳонӣ доранд, ки мо дар
Амрико надорем».

Ба гуфтаи Павлус, рӯзҳои душвори охиразамон на аз
сабаби таъқиботи муқаддасон, балки аз он сабаб меоянд, ки
калисо ба корҳои дунявӣ ғарқ мешавад. Оё мумкин аст, ки
ин аз он сабаб рӯй диҳад, ки мо ин ҳама вақт аз озодии худ
нодурӯст истифода бурдаем?

Дар яке аз конфронсҳо, ки ман дар он суҳанронӣ
мекардам, ман дар рӯ ба рӯи хоҳаре нишастам, ки чанде
пеш аз яке аз кишварҳои коммунистии Осиёи Марказӣ
баргашта буд. Таъқиботи масеҳиён дар он ҷо ба дараҷае
расида буд, ки имондорон маҷбур мешуданд пинҳонӣ ҷамъ
шаванд. Пасторе, ки хизматгузориҳоро ташкил мекард, ва
роҳбарони ӯ борҳо боздошт шуда буданд. Аммо дар зиндон
онҳо мавъизаи Инҷилро ба маҳбусон идома медоданд, ва
бисёре аз онҳо наҷот меёфтанд. Мақомот он қадар хашмгин
шуданд, ки роҳбарон ва пасторро ба камераҳои танҳой
андохтанд. Пастор зиёда аз сад маротиба боздошт шуд ва
дар маҷмӯъ беш аз даҳ сол дар зиндон нишаст.

Ҳангоми сафари хоҳари амрикоӣ ба он кишвар, ҳамаи
хизматгузориҳоро оромона гузаштанд, ғайр аз охири. Полис
фаҳмид, ки имондорон дар кӯҷа ҷамъ мешаванд, ва агар
онҳо гумон мекарданд, ки ин ҳақиқат аст, ҳамаи онҳоро
боздошт мекарданд. Пеш аз пароканда шудан онҳо розӣ
шуданд, ки субҳи барвақт, пеш аз рафтани он хоҳар, дар ҷои
пинҳонӣ вохӯранд. Субҳи дигар онҳо ҷамъ шуда, ба дуо оғоз

карданд. Он хоҳар ба ман гуфт: «Чон, ман ҳис мекардам, ки онҳо бояд барои ман дуо кунанд, на ман барои онҳо. Ман медонистам, ки Худо имони онҳоро эҳтиром мекунад». Дар охири он ҷамъомади охири пастор гиря кард. Ман аз ӯ пурсидам, ки чаро гиря мекунад, ва ӯ ҷавоб дод, ки барои одамони худ метарсад. Бо ашк дар чашмонаш ӯ гуфт: «Ман аз озодии мо метарсам».

Он хоҳар хеле ҳайрон шуд. «Чаро шумо аз озодӣ метарсед?» — пурсид ӯ. — «Шуморо таъқиб мекунанд, шуморо боздошт мекунанд, шуморо ба зиндон меандозанд. Тасаввур кунед, ки агар ба шумо озодӣ медоданд, шумо ва одамонатон чӣ кор карда метавонистед!»

Он гоҳ ӯ ҷавоб дод: «Ман метарсам, ки агар ба ин бародарон ва хоҳарон озодӣ дода шавад, онҳо материалист мешаванд, ба диндорони дунявӣ табдил меёбанд ва тамоман аз имон дур мешаванд, мисли баъзе имондорон дар калисоҳои Ғарб».

Оё он хоҳар метавонист бо пастор баҳс кунад, вақте садоқати ҳақиқии ӯро ба Худо ва ба одамонаш медид? Оё чунин худфиребӣ ба онҳое хос буд, ки ӯ дар Ғарб дида буд? Мо чунин мешуморем, ки ин муқаддасон, ки аз таъқиботи саҳт мегузаранд, рӯзҳои душворро аз сар мегузаронанд, аммо кӣ, мувофиқи Навиштаҷот, дар асл ин рӯзҳои душворро аз сар мегузаронад? Павлус менависад, ки рӯзҳои душвор маҳз онҳое аз сар мегузаронанд, ки озодии эътиқод доранд, вале ба калисои дунявӣ табдил ёфтаанд. Ӯ дар бораи ману шумо сухан мегӯяд.

Аммо на худи озодии эътиқод моро ба ин ҷаҳон монанд кард, гарчанде ки он муҳити мӯсоидеро барои парвариши хоҳишхое, ки аллакай дар мо вучуд доранд ва моро ба роҳи дигар мебаранд, фароҳам овард. Мушкилоти ҳақиқии мо,

чунон ки бо Исроили қадим буд, дар он аст, ки дар мо шавқи сӯзон ба ҷалоли Худо вучуд надорад. Мисли Исроил, ин мушкилӣ аз майли мо ба лаззатҳо ва иштиҳои аз ҳад зиёди нафси ҷисмонӣ сарчашма мегирад.

ПАЁМИ МАСЕҲ БА КАЛИСОИ РӯЗҲОИ ОХИР

Дар боби гузашта мо ба таври кӯтоҳ ба ҳафт паёми нубувватӣ ба калисоҳои таърихӣ дар Китоби Ваҳй ишора кардем. Бисёре аз илоҳиётшиносон бар он ақидаанд, ки ин ҳафт калисо тамоми роҳи рушди таърихии Калисои умумиҷаҳониро аз оғози асрҳои аввал то бозгашти Худованд нишон медиҳанд.

Гарчанде ки мо рӯз ва соати омадани Худовандро намедонем, Исо мегӯяд, ки мо вақти онро хоҳем фаҳмид. Бисёре аз донишмандон бовар доранд, ки мо дар давраи бозгашти Ӯ зиндагӣ мекунем. Аз ин рӯ муроҷиат ба калисои охири — калисои Лудкия — барои мо пешгӯист: «Ва ба фариштаи калисои Лудкия бинавис: “Омин, ки шоҳиди амин ва ҳақ, ибтидои хилқати Худост, чунин мегӯяд”» (Ваҳй 3:14).

Исо Худро Шоҳиди амин ва ҳақ меномад. «Амин» маънои онро дорад, ки Ӯ устувор ва доимист. «Ҳақ» маънои онро дорад, ки Ӯ танҳо ҳақиқатро мегӯяд, ҳатто агар он нохуш бошад. «Амин» ва «Ҳақ» якҷо маъно доранд, ки Ӯ ҳамеша ҳақиқатро мегӯяд, новобаста аз аксуламали касе ё фишоре, ки метавонад бошад.

Шоҳиди дурӯғ мегӯяд ва фиреб медиҳад. Ба ҷои он ки ба шумо чизеро бигӯяд, ки воқеан шуниданаш лозим аст, ӯ танҳо он чизеро мегӯяд, ки шумо мехоҳед шунавед. Савдогари беинсоф танҳо ба пули шумо таваҷҷӯҳ дорад, бинобар ин ӯ шуморо таъриф мекунад ва фиреб медиҳад, вале ҳадафи ниҳони ӯ гирифтани чизе аз шумост. Ҳамчун

калисо, мо бо хурсандӣ хизматгузoronерo қабул мекунем, ки танҳо суханони хушоянди моро мегӯянд. Мо мехоҳем танҳо мавъизаҳои зебо ва дилнишинро бишназем ва аз ҳақиқате, ки ба мо воқеан лозим аст, рӯй мегардонем.

Албатта, Исо тасаллӣ медиҳад ва барқарор мекунад, аммо на ба нархи рад кардани ҳақиқат. Ў дӯст медорад ва мебахшад, аммо Ў ҳамчунин ҷазо медиҳад ва ислоҳ мекунад. Ба суханони Ў гӯш диҳед: «Аъмоли туро медонам; ту на сард ҳастӣ, на гарм» (Ваҳй 3:15).

Ў «аъмол» мегӯяд, на «ниятҳо». Роҳ ба сӯи дӯзах бо ниятҳои нек фарш шудааст. Ў ҳолати онҳоро аз кучо медонад? Ҷавоб равшан аст: аз рӯи корҳои онҳо, ё аъмоли онҳо.

Аъмоли онҳое, ки сарданд, нофармони ошкоро ба Худоаст. Онҳо худро касе вонамуд намекунанд, ки нестанд; онҳо гумроҳ шудаанд ва инро медонанд. Онҳо медонанд, ки ба Худо хизмат намекунанд. Онҳо ба худоёни дигар хизмат мекунанд — ба пул, ба тиҷорат, ба худ. Онҳо барои лаззатҳо зиндагӣ мекунанд. Ин зиндагии гунаҳкор ё муртад аст.

Аз тарафи дигар, ҳастанд касоне, ки барои Худо сӯзонанд ва бо Ў пур шудаанд. Чунин одамон худро пок кардаанд ва метавонанд дар ҳузури Ў озодона бошанд. Қудсият — ягона иштиёқи онҳо. Онҳо медонанд, ки бе он Худовандро дида наметавонанд. Исо дил ва тамоми ҳастии онҳоро пур мекунад. Аз муҳаббат ба Ў оташе сар мезанад, ки шавқи онҳоро ғизо медиҳад. Онҳо бо хурсандӣ ба Ў итоат мекунанд ва ҳолати ҳақиқии худро медонанд.

Исо калисои охирино ҳушдор медиҳад, ки ҳолати он на гарм аст ва на сард. Сипас мегӯяд: «О, кошки ту сард ё гарм мебудӣ!» (Ваҳй 3:15).

Маънои ин суханон солҳои зиёд барои ман нофаҳмо буд. Чаро Исо ба калисо мегӯяд: «О, кошки ту сард ё гарм

мебудӣ)? Чаро Ё намегӯяд: «Меҳоҳам, ки ту гарм бошӣ»? Ё ҳеҷ гоҳ дурӯғ намегӯяд ва муболиға намекунад, бинобар ин ҳолати ҳозираи онҳо (миёни сард ва гарм) ҳатто аз сард будан ҳам бадтар аст. Чаро баъзе гунаҳкорони ошкоро метавонанд дар ҳолати беҳтар аз «имондорони калисо» бошанд?

Худованд дар ояти дигар ҷавоб медиҳад: «Лекин азбаски ту ширгарм ҳастӣ, яъне на гарм ва на сард, бинобар ин туро аз даҳони Худ қай хоҳам кард» (Ваҳй 3:16). Ширгарм маънои аз ҳад гарм буданро дорад, то сард бошӣ, ва аз ҳад сард буданро, то гарм бошӣ. Ба чунин имондор гармӣ кофӣ ҳаст, то дар байни гармҳо нодида намонад, ва кофӣ сард аст, то бо сардон яксон шавад. Имондорони ширгарм — онҳое, ки метавонанд ба муҳити атроф мутобиқ шаванд. Дар байни пайравони ҳақиқии Исо онҳо метавонанд бо онҳо омехта шаванд. Онҳо Навиштаҳоро медонанд, суруд мехонанд ва суҳанони дуруст мегӯянд.

Баъзе имондорон, гарчанде ки май наменӯшанд ва тамоку намекашанд, бо вучуди ин фикр ва рафтори онҳо аз ин ҷаҳон фарқе надорад. Онҳо ба Худо итоат мекунанд, вақте ки барояшон қулай аст. Дар асл онҳоро хоҳишҳои шахсӣ роҳнамоӣ мекунанд.

Исо мегӯяд: «Ман туро аз даҳони Худ қай мекунам». Чаро Ё чунин ташбеҳро истифода мебарад? Мо чизеро қай мекунем, ки ҷисми мо қабул карда наметавонад. Боре, чанд сол пеш, писарони миёна ва хурдии ман барои хӯрок гамбургер хӯрданд. Пас аз як соат онҳо ҳамон гамбургерҳоро қай карданд — эҳтимол гӯшти онҳо кӯҳна буд. Ҷисми онҳо чизеро, ки зараровар буд, рад кард. Он гамбургери «бад» аз гамбургерҳои «хуб», ки онҳо пештар мехӯрданд, аз берун фарқе надошт. Дар асл Исо мегӯяд: «Ман аз даҳони Худ қай хоҳам кард касонеро, ки мегӯянд ба

Ман тааллуқ доранд, аммо дар асл чунин нестанд».

На масеҳиёни сард ва на гарм оиди муносибати худ бо Худо гумроҳ нестанд, аммо имондорони ширгарм дар фиреб зиндагӣ мекунанд. Онҳо фикр мекунанд, ки ҳолати онҳо аслан чунин нест, ки дар воқеъ ҳаст. Онҳо бовар доранд, ки ба Исо тааллуқ доранд. Барои ҳамин онҳо дар ҳолати бадтар аз гунаҳкорони ошкоро қарор доранд. Гунаҳкорон медонанд, ки ба Худо хизмат намеkunанд, бинобар ин ба онҳо расидан осонтар аст. Имондорони ширгарм фикр мекунанд, ки ба Худо хизмат мекунанд. Онҳо наҷотро бо ғайз эътироф мекунанд, гарчанде аз ҳамон ғайзи Худо, ки онро эътироф мекунанд, дур шудаанд. Ба онҳо расидан хеле душвортар аст. Агар одамон фикр кунанд, ки наҷот ёфтаанд, онҳо эҳтиёҷи наҷотро намебинанд.

Сипас Исо ҳолати ҳақиқии чунин одамонро тавсиф мекунад: «Зеро ки ту мегӯӣ: “Ман сарватдор ҳастам, сарват ғун кардаам ва ба чизе эҳтиёҷ надорам”; аммо намедонӣ, ки ту бадбахт ва ҳақир ва мискин ва нобино ва бараҳна ҳастӣ» (Ваҳй 3:17).

Одамоне, ки ба онҳо Исо муроҷиат мекунад, аз сарват ва набудани эҳтиёҷ фахр мекарданд. Онҳо худро бо он чизе ором мекарданд, ки онро баракати Худо мешумориданд. Оё мо дар ин тасвир калисои имрӯзаи худро намебинем? Оё мо озодӣ ва сарватро барои рушди хизмат ба Худо истифода мебарем? Ё иҷозат медиҳем, ки озодӣ ва сарват моро фиреб диҳанд? Бо аксари имондорони калисои муосир маҳз ҳамин рӯй медиҳад.

Ман инчунин бисёр одамони содиқро дидаам, ки бо муҳаббати қавӣ ба Худо месӯзанд ва ба муқаддасӣ мекӯшанд, вале онҳо каманд. Онҳо ҷанговарони ҳақиқиянд, ки майдони ҷангро дидаанд ва душмани худро мешиносанд.

Оташи онҳо аз рӯи меваҳояшон маълум аст, на танҳо аз суҳанонашон.

Исо ба имондорони ширгарм мегӯяд: «Ба ту маслиҳат медиҳам, ки аз Ман тиллои дар оташ сурхшударо бихарӣ, то ки сарватдор шавӣ; ва либоси сафедро, то ки бипӯшӣ, ва расвоии бараҳнагии ту аён нашавад; ва сурмаро, то ки ба чашмони худ кашида, бино шавӣ» (Ваҳй 3:18).

Ӯ таъкид мекунад, ки мо бояд инро аз Ӯ *бихарем*, ки маънои чизе бештар аз танҳо эътироф кардани Ӯ ҳамчун Худовандро дорад. Ба ёд оред, ки калисо наҷотро тавассути номи Ӯ эълон мекард. Аммо ҳамзамон ба он чизе намерасид, ки имондорони ҳақиқӣ бояд дошта бошанд. Аммо оё мумкин аст чизеро аз Исо бихарид?

Худо ба мо мегӯяд: «Ростиро бихар ва онро нафурӯш» (Мас. 23:23). Ба воситаи пайғамбар Ишаъё Ӯ мегӯяд:

«Эй ҳамаи ташнагон, сӯи обҳо биёед! Ва эй онҳое, ки нуқра надоред, биёед, бихаред, ва бихӯред! Ва омада, бе нуқра ва бе баҳо шароб ва шир бихаред!» (Ишаъё 55:1).

Чунон ки дар суҳанони Исо, дар ин ҷо ҳам суҳан дар бораи ба даст овардани чизе меравад, ки бо пул харидан мумкин нест.

Ин аст он чизе, ки Худованд ба шогирдон дар бораи Малакути Осмон мегӯяд: «Боз Малакути Осмон монанди тоҷирест, ки марворидҳои хуб меҷуст, ва чун як марвориди гаронбаҳо ёфт, рафта, ҳар ҷи дошт, фурӯхт ва онро харид» (Мат. 13:45, 46). То ки маблағ барои харидани марвориди гаронбаҳо, ки Подшоҳиро рамз мекунад, кофӣ бошад, он шахс бояд ҳама чизеро, ки дошт, мефурӯхт. Ба ибораи дигар, ҳаёти худро бе боқимонда ба Ӯ бисупор, то ба Ӯ ва кори Ӯ хизмат кунӣ ва танҳо барои Ӯ зиндагӣ намоӣ. Павлус дар

ин бора чунин менависад: «Ва Ӣ барои ӡама мурд, то ки зиндаӡо акнун на аз барои худашон зиндагӢ кунанд, балки барои Ӣ, ки аз барои онӡо мурд ва эӡе шуд» (2 Қӯр. 5:15).

ДОНОӢН ВА НОДОНОН

Баъзе аз масалӡои Исо ба ӡамин мавзӯ бахшида шудаанд. Яке аз онӡо дувоздаӡ ояти аввали боби 25-уми Инҷили Матто мебошад. Малакути Осмон ба даӡ духтаре монанд карда мешавад, ки чароӡӡои худро гирифта, ба пешвози Домод — Исо — баромаданд.

ӡамаи онӡо духтарон буданд ва Ӣро Худованд меномиданд. Ӣар яки онӡо чароӡ доштанд, ки нур медод. Онӡо рамзи касонеанд, ки атои ӡаӡи ҷовидонаро қабул кардаанд. ӡамаи онӡо интизор буданд, ки дар вақти омадани дуҷуми Ӣ бо Ӣ бошанд. Исо дар бораи онӡое, ки Инҷилро нашунидаанд ӡе ба Ӣ бовар накардаанд, сухан намегӯяд. Ба ибораи дигар, Ӣ дар бораи онӡое, ки сард ӡастанд, сухан намегӯяд!

Панҷ нафар аз он даӡ нафар доно буданд ва панҷи дигар нодон. Таносуб баробар аст. Исо дар бораи қисми назарраси калисо сухан мегӯяд.

Чӣ чиз доноӡро аз нодонон ҷудо мекард? Нодонон танӡо чароӡ доштанд. Аммо доноӡн ӡамчунин зарфӡое доштанд, ки дар онӡо захираи равған нигоӡ дошта мешуд, то оташро доимо нигоӡ дорад. Нисфи шаб нидое баланд шуд, ки омадани Домодро эълон мекард, ва духтарон бояд ба пешвози Ӣ мебаромаданд. Аммо чароӡӡои нодонон ба хомӯш шудан сар карданд. Онӡо фавран ба доноӡн муроҷиат карданд: «Аз равғани худ ба мо диӡед, зеро чароӡӡои мо хомӯш мешавад» (ояти 8). Аммо доноӡн ба онӡо ҷавоб доданд: «Не, мабодо барои мо ва шумо камӣ кунад;

беҳтар аст, ки шумо назди *фурӯшандагон* рафта, барои худ бихаред» (ояти 9).

Ман бисёр тафсирҳои ин масалро шунидаам, вале ҳамеша ҳис мекардам, ки маънои ҳақиқии он барои ман пӯшида аст. Як саҳар, вақте ки дар ҷои танҳо дуо мекардам, илтиҷо кардам: «Худовандо, лутфан ба ман кӯмак бикун, то ин масалро бифаҳмам!»

Дар ҳамон рӯз Худо ба ман нишон дод, ки маънои асосии масал дар суҳанони духтарони доно ба нодонон аст: «Беҳтар аст, ки шумо назди *фурӯшандагон* рафта, барои худ бихаред». Тасаввур кунед: даҳ духтар, панҷ доно ва панҷ нодон, ба дӯкони фурӯши мол мераванд. Нодонон ба назди *фурӯшанда* меоянд, пул медиҳанд ва мегӯянд: «Ба ман яке аз он чароғхоро диҳед. Ман мехоҳам наҷот ёбам. Ман намехоҳам ба дӯзах равам. Ман мехоҳам баракати Худоро дошта бошам». Ҳар яке аз онҳо аз назди *фурӯшанда* бо чароғи равшан дар даст мебарояд ва мегӯяд: «Шукри Худо, ман наҷот ёфтам!»

Сипас духтарони доно ба назди *фурӯшанда* меоянд ва тамоми пулҳои худро мебароранд. Онҳо моликияти худро *фурӯхта*, тамоми пасандозҳои худро овардаанд. Ҳар яки онҳо ба *фурӯшанда* мегӯяд: «Ин ҳама чизест, ки ман дорам — тамоми арзиши ман. Ман дигар чизе надорам! Лутфан ба ман ин чароғро диҳед ва ба боқимондаи пул барои чароғам равшан диҳед». Ҳар яке аз онҳо аз дӯкон бо чароғ ва зарфи калони пур аз равшан мебарояд.

Фарқият дар он аст, ки доноён тамоми ҳаёти худро доданд, аммо нодонон танҳо он чизро доданд, ки, ба фикри онҳо, барои наҷот кофӣ буд. Қисме аз ҳаёти онҳо барои худ боқӣ монд. Гарчанде онҳо чароғ доштанд ва нурашон дида мешуд, онҳо наметавонистанд то охир нур

диҳанд. Тавре ки дар масал гуфта шудааст, чароғҳои онҳо дар нисфи шаб хомӯш шуданд. Дар ториктарин лаҳза, вақте ки мушкилот ба авҷи худ расиданд, онҳо дигар нур наметоданд. Аз ҳамин сабаб Исо аксар вақт мегӯяд: «Касе ки то охир сабр кунад, наҷот хоҳад ёфт».

Духтарони нодон фавран ба дӯкон барои рағани иловагӣ давиданд, аммо вақте онҳо рафтанд, Домод омад. Доноён, ки ба омадани Ё омода буданд, бо Ё ба тӯй даромаданд ва дар баста шуд. Вақте ки нодонон баргаштанд, фарёд заданд: «Эй оғо! Эй оғо! Ба мо воз кун» (оятӣ 11). Лекин Ё дар ҷавоби онҳо гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям: шуморо намешиносам» (оятӣ 12).

Боз Худо мегӯяд: «Ман шуморо намешиносам» ба онҳое, ки Ёро Худованд меноманд. Масеҳиёни «ширгарм» ҳаёти худро пурра насупурдаанд. Бешубҳа, маҳз ба онҳо Исо чунин мегӯяд: «Ва ҳар кӣ салиби худро намебардорад ва Маро пайравӣ намекунад, лоиқи Ман нест» (Мат. 10:38).

Чаро мо ба Инҷиле бовар мекунем, ки қудрати эҳёро бе Салиб пешниҳод мекунанд? Чунин Инҷил моро ба ҳолати имони ширгарм овардааст. Он моро аз оташи Худо маҳрум кардааст, ки бояд дар дилҳои мо бисӯзад. Шояд мо зиндаро дар байни мурдагон ҷустуҷӯ мекунем? Шояд суҳанони Ёро фаромӯш кардаем, ки равшан мегӯянд: «Зеро ҳар кӣ ҷони худро раҳонидан хоҳад, онро барбод медиҳад; ва ҳар кӣ ҷои худро дар роҳи Ман барбод диҳад, онро пайдо мекунанд» (Мат. 16:25)?

ТИЛЛО, ЛИБОС ВА СУРМА

Аъмоли қудсият — ин кӯшишҳои якҷояи мо бо Худо.

Ба ту маслиҳат медиҳам, ки аз Ман тиллои дар оташ сурхшударо бихарӣ, то ки сарватдор шавӣ; ва либоси сафедро, то ки бипӯшӣ, ва расвоии бараҳнагии ту аён нашавад; ва сурмаро, то ки ба чашмони худ кашида, бино шавӣ.

— Ваҳй 3:18

Исо ба онҳое, ки дилҳояшон барои Ё намесӯзад, маслиҳат медиҳад, ки се чиз бихаранд: тилло, либоси сафед ва сурма. Биед ҳар якеро алоҳида дида бароем.

ТИЛЛОИ ДАР ОТАШ СУРХШУДА

Пайғамбар Малоки менависад, ки дар рӯзҳои охир Худованд бо оташи поккунанда ба Калисои Худ фуруд меояд:

«Ва ҳамчун гудозанда ва тозақунандаи нуқра нишаста, банӣ-Левиро тоза хоҳад кард, ва онҳоро мисли тилло ва нуқра гудохта, беғаш хоҳад гардонид, то ки ҳадияро барои Худованд аз сидқи дил пешкаш намоянд» (Мал. 3:3).

Калимаи *банӣ-Левӣ*-ро ӯ ҳамчун пешгӯӣ ба қаҳонати шоҳона нисбат медиҳад (ниг. 1 Пет. 2:9), ки мо қаблан фаҳмидем, ин Калисо мебошад. Албатта, пайғамбар наметавонист истилоҳоти Аҳди Ҷадидро истифода барад. Ӯ наметавонист бигӯяд «масеҳиёро тоза хоҳад кард», зеро чунин калима ҳанӯз вуҷуд надошт. Азбаски Худо покшавии коҳинони Худро ба ҷараёни покшавии тилло ва нуқра монанд мекунад, мо бояд хусусиятҳои ин металлҳоро фаҳмем ва бубинем, ки онҳо чӣ гуна пок мешаванд. Исо бештар аз ҳама тиллоро зикр мекард, бинобар ин мо маҳз ҳамин металлро дида мебароем.

Дар табиат тилло хеле паҳн шудааст, аммо қариб ҳамеша дар миқдори хеле кам пайдо мешавад. Тиллои соф хеле нарма, чандир ва ба зангзанӣ тобовар буда, омехтаи бегона надорад. Вақте ки онро бо металлҳои дигар (масалан, мис, оҳан ё никел) омехта мекунанд, он саҳттар ва камтар чандир мешавад. Ин гуна омехта хӯла ном дорад. Чи қадаре ки дар хӯла мис, оҳан, никел ё металлҳои дигар бештар бошанд, ҳамон қадар тилло саҳттар мешавад. Ва баръакс, ҳар қадар омехта камтар бошад, тилло ҳамон қадар нармагар ва чандиртар аст.

Ва дарҳол мо монандии равшанеро мебинем, ки Исо нишон додааст: дили пок дар назди Худо мисли тиллои соф аст, ки аз ҷараёни покшавӣ гузаштааст. Дили пок мулоим, ҳассос ва фармонбардор аст. Павлус моро огоҳ мекунад, ки дил аз фиреби гуноҳ саҳт мешавад (ниг. Ибр. 3:13). Гуноҳ, ки итоат накардан ба роҳҳо ва ҳокимияти Худост, мисли

металли бегонаест, ки тиллои софи моро ба хӯла табдил медиҳад ва дилҳои моро сахт мегардонад. Сахт шудани дил боиси аз даст рафтани ҳассосият мегардад, ки ба мо имкон намениҳад овози Ёро бишназем. Мутаассифона, бисёр имондорон дар калисо намуди парҳезгорӣ доранд, аммо дар дохил дилҳои сахт доранд. Дилҳои онҳо дигар барои Исо намесӯзанд. Муҳаббати оташине, ки замоне ба Худо дошанд, ба муҳаббати сард ва худхоҳона табдил ёфтааст, ки танҳо ғоида ва бароҳатиҳо меҷӯяд. Ин гуна муҳаббат пур аз боварӣ аст, ки гӯё диндорӣ ғоида меорад (ниг. 1 Тим. 6:5). Одамоне, ки чунин муҳаббат доранд, дар ваъдаҳои Худо танҳо ғоидаи худро меҷӯянд ва Он Касеро, ки ин ваъдаҳоро додааст, фаромӯш мекунанд. Онҳо аз ҷаҳон лаззат мебаранд ва ҳамзамон умед доранд, ки осмонро низ ба даст меоранд. Дар калисо онҳо имондорони ширгарм мебошанд. Бо вучуди ин, Яъқуб хотиррасон мекунад, ки имони пок ин аст: «худо аз олам олуда накарда нигоҳ доштан» (Яъқ. 1:27). Исо барои Калисое меояд, ки пок, бе доғ ва беайб аст (ниг. Эфс. 5:27), ва дили он аз ин олам олуда нест!

Хусусияти дигари тилло қобилияти муқовимат ба оксидшавӣ ва зангзанӣ мебошад. Баръакси бисёр металлҳо, ки аз таъсири муҳити атроф тира мешаванд, тиллои соф новобаста аз таъсири беруна дурахши худро нигоҳ медорад. Биринҷӣ (хӯлаи мис ва руҳ), гарчанде ба тилло монанд аст, хосиятҳои тамоман дигар дорад — он зуд тира мешавад. Ҳамин тавр, он танҳо намуди зоҳирии тиллоро дорад, аммо хусусияти онро надорад.

Чи қадаре ки дар тилло омехта бештар бошад, ҳамон қадар он ба зангзанӣ ва вайроншавӣ бештар дучор мешавад.

Дар рӯзҳои мо системаи дунявӣ ба калисо ворид шудааст. Одатҳои он ба мо таъсир расонидаанд ва мо ба тира шудан

сар кардаем. Қиматҳои калисои имрӯза бо арзишҳои ин ҷаҳон олуда шудаанд. Мо ба хоҳишҳои ҷисмонии худ таслим мешавем, вале онро баракатҳои Худо меномем. Фикр мекунем, ки бо чунин баракатҳо бой ҳастем, аммо дар асл ҳассосияти худро аз даст дода, зарурати покшавиро дигар дарк намекунем.

Малокӣ менависад, ки Исо Калисои Худро пок мекунад ва онро аз таъсири ин ҷаҳон ҷудо менамояд, мисли устое, ки тиллоро пок мекунад. Дар ҷараёни покшавӣ тилло аввал майда карда мешавад, сипас бо моддае, ки флюс ном дорад, омехта мешавад. Баъд ин омехта ба танӯр гузошта шуда, дар оташи саҳт гудохта мешавад. Ҳангоми гудохтан ҳамаи омехтаҳо бо флюс ба рӯи металл мебароянд. Тиллои вазнинтар дар поён мемонад. Баъд тамоми омехтаҳо ё шлак (мис, оҳан ё руҳ, ки бо флюс омехта шудаанд) хориҷ карда мешаванд.

Ба он чизе нигаред, ки Худо ба воситаи пайғамбар Ишаё меғӯяд: «Инак, Ман тӯро гудохтаам, вале на дар бӯтаи нуқра (ё тилло): тӯро дар кӯраи азиятҳо имтиҳон намудаам» (Иш. 48:10). Кӯрае (ё танӯре), ки дар он Худо моро пок мекунад, мусибатҳо, душвориҳо ва озмоишҳоянд, на оташи ҷисмонӣ, ки тилло ё нуқраро пок мекунад.

Петрус инро чунин тасдиқ мекунад:

Дар ин бора шодӣ кунед, дар сурате ки ҳоло, агар лозим шавад, аз озмоишҳои гуногун андаке андӯҳгин мешавед. Имони шумо аз тилло, ки бо вучуди озмуда шуданаш дар оташ ҳам фанӣ мебошад, гаронбаҳотар аст. Ин имон аз имтиҳон мегузарад ва барои ҳамд ва шавкат ва ҷалол дар вақти зуҳури Исои Масеҳ холис ба миён меояд (1 Петрус 1:6, 7).

Оташи поккунандаи Худо — ин озмоишҳо ва душвориҳо. Гармии онҳо тамоми омехтаҳо ва нопокиҳоро аз хислати илоҳии ҳаёти мо ҷудо мекунад.

Ман дар як мазҳаб ба воя расидам, ки дар он чунин таълим медоданд: барои наҷот танҳо лозим аст дар кӯдакӣ таъмид гирифтани ба хизматҳо рафтан ва қонунҳои калисориюя кардан. Баъд аз он ки дар соли 1979, вақте донишҷӯи коллеҷ будам, наҷотро қабул кардам, ман ба калисои мустақиле гузаштам, ки таълимаш асосан ба баракатҳои Худо равона шуда буд. Аммо на дар он ҷо ва на дар калисои мазҳабии ман дар бораи қудсият таълим намеоданд.

Дар соли 1985 Худо ба дуоҳои ман ҷавоб дод, вақте ки ман аз Ё қудсият металабидам. То он вақт дар дилам хоҳиши қавии покшавӣ пайдо шуда буд. Ман бо тамоми дил аз Ё хоҳиш мекардам, ки ҳаёти маро пок созад. Пас аз чанд моҳ Ё ҷавоб дод. Ин дар моҳи декабри ҳамон сол рӯй дод. Худованд ба ман гуфт, ки Ё ба ман чӣ гуна аз «ман»-и худ даст кашад, салиби худро гирифтани ва аз паси Ё рафтанро нишон медиҳад. Ё ба ман нишон дод, ки кори тақдиршавиро дар ҳаёти ман анҷом хоҳад дод.

Бо ҳаяҷон ман ба ҳамсарам гуфтам, ки Худо мехоҳад тамоми нопокиро аз ҳаёти ман дур кунад. Ман инчунин ба Ё дар бораи ҳамаи одатҳои баде нақл кардам, ки Худованд маро аз онҳо ҳатман озод хоҳад кард. Бисёри онҳо ба беназоратӣ дар соҳаҳои гуногун вобаста буданд: аз ҳад зиёд хӯрдан, соатҳои зиёд нишастан назди телевизор ва ҷустуҷӯи доимии ҳаловатҳо. Аммо дар се моҳи баъдӣ ҳеҷ чизе махсусе рӯй наодод. Дар асл ҳама чиз ҳатто бадтар шуд, гӯё хоҳишҳои ҷисмонии ман ду баробар зиёд шуда буданд.

Ман аз Худованд пурсидам: «Чаро одатҳои бади ман на танҳо нест намешаванд, балки боз ҳам зиёд мешаванд?» Ё

ҷавоб дод: «Писарам, Ман гуфтам, ки туро пок мекунам. То имрӯз ту кӯшиш мекардӣ инро бо қувваи худ анҷом диҳӣ. Акнун Ман инро мекунам, вале ба тарзи Худо».

Аз ҳамон вақт ман чунин озмоишхоро аз сар гузарондам, ки дар тамоми ҳаётам надида будам. Ба назар чунин менамуд, ки Худо аз ман хеле дур аст, гарчанде ин танҳо ҳиссиёти ман буд. Ҳамаи камбудиҳои пинҳонии ман ба рӯй баромаданд ва решаи онҳоро метавон бо як калима номид — *худпарастӣ*! Ман ба наздиконам саҳт ва дағалона муносибат мекардам. Баъзан бе ягон сабаб ба ҳамсар ва фарзандонам фарёд мезадам. Ман аз ҳама чиз шикоят мекардам. Бо ман зиндагӣ кардан осон набуд. Ман нисбат ба оила, дӯстонам ва пасторам тоқатнопазир шуда будам. Ман ба онҳо тавре муносибат мекардам, гӯё онҳо сабаби азоби рӯҳии ман бошанд. Аз ҳамин сабаб онҳо аз ман канорагирӣ мекарданд.

Ниҳоят ман ба Худованд нидо кардам: «Ин ҳама хашм аз кучо пайдо шуд? Пештар чунин набуд!» Ў ба ман оятҳои Навиштаҷотро дар бораи покшавӣ нишон дод ва баъд ҷавоб дод: «Писарам, вақте тиллоро пок мекунанд, онро ба танӯри тафсон мегузоранд ва он дар оташи саҳт гудохта мешавад. Он гоҳ ҳамаи омехтаҳо ва шлак ба рӯи он мебароянд».

Ҳамчун мисол Ў ба ангуштарини издивоҷи ман ишора кард, ки аз 14 карат тилло сохта шуда буд. Ин маъно дошт, ки аз 24 қисми он 14 қисмаш тилло ва 10 қисми дигар металлҳои дигар мебошанд. Яъне, ба таври оддӣ гӯем, ангуштарин танҳо тақрибан 60 фоиз тилло дошт.

Сипас Худо саволхое дод, ки тамоми ҳаёти минбаъдаи маро тағйир доданд:

— Ба фикри ту, оё ин ангуштарин аз тиллоӣ соф сохта

шудааст?

— Бале, — ҷавоб додам ман.

— Аммо дар асл он тиллои соф нест, ҳамин тавр?

— Албатта, не, — гуфтам ман.

Он гоҳ Худованд идома дод:

— Ту ҳамаи омехтаҳои онро намебинӣ, то вақте ки онро ба танӯри тафсон нагузорӣ. Аммо ин маъно надорад, ки онҳо дар он нестанд.

— Бале, Худованд, — ҷавоб додам ман.

Он гоҳ ӯ чизе гуфт, ки дар дили ман мисли таркиши бомба садо дод: «Вақте ки Ман туро ба оташи Худ гузоштам, тамоми нопокии ту ба рӯй баромад. Гарчанде ки ту кӯшиш мекардӣ онро пинҳон кунӣ, он барои Ман равшан буд. Акнун интиҳоб аз туст. Аксуламали ту ба он чизе, ки ба рӯй баромад, ояндаи туро муайян мекунад. Ту метавонӣ дар ҳашм зиндагӣ кунӣ ва ҳолати худро ба гардани ҳамсар, дӯстон, пастор ва ҳамкоронат бор кунӣ. Агар рафтори худро сафед кунӣ, ба нопокӣ иҷозат медиҳӣ, ки дар ту боқӣ монад. Баъдтар, вақте ки озмоишҳо гузаранд, он боз ба амиқӣ пинҳон мешавад. Ё ту метавонӣ бубинӣ, ки дар ту чӣ нопокӣ ҳаст, тавба кунӣ ва бахшиш бихоҳӣ. Он гоҳ Ман кафлези Худро гирифта, тамоми нопокиро аз ҳаёти ту хориҷ мекунам».

Худо моро бар зидди иродаи мо пок намекунад. Павлус инро медонист ва навишт: «...худамонро аз ҳар гуна наҷосати ҷисм ва рӯҳ тоза карда, қудсияти худро дар тарси Худо мукаммал намоем» (2 Қўр. 7:1). Дар бораи ҳамин чиз ӯ ба Тимотиюс низ навиштааст:

«Ҳар кӣ исми Худовандро меҳонад, бигзор аз шарорат канорагирӣ намояд». Вале дар ҳонаи калон на танҳо зарфҳои тилло ва нуқра, балки чӯбин ва гилин ҳам ҳаст,

ва аз онҳо баъзе барои истеъмоли иззатнок аст, ва баъзе барои истеъмоли зиллатнок. Пас, ҳар кӣ худро аз инҳо пок кунад, зарфе барои истеъмоли иззатнок хоҳад буд, ки он муқаддас ва қобили истифодаи соҳибаш мебошад ва тайёр ба ҳар амали нек (2 Тимотиус 2:19–21).

Қудсият аз мо кӯшиши якҷояро бо Худо талаб мекунад. Ё файз медиҳад, аммо мо бояд хоҳиши покшавиро дошта бошем ва аз Ё онро хоҳиш кунем. Вақте ки Ё ин ҷараёнро оғоз мекунад, мо бояд бо Ё тавассути фурӯтанӣ ва итоат ҳамкорӣ кунем. Дар ҳаёти худ ман танҳо камбудихои беруниро медидам: аз ҳад зиёд хӯрдан, телевизор, ҳаловатҷӯӣ ва ғайра. Аммо Худованд решаҳои амиқи онҳоро медид. Вақте ки Ё бо онҳо кор карданро оғоз кард, бисёр камбудихои дигар низ ба рӯй баромаданд. Покшавӣ ҷараёнест доимӣ, қатънашаванда ва аксаран дарднок. Аммо вақте ки ман меваҳои онро мебинам, онро бо шодӣ қабул мекунам.

Хусусияти дигари тиллоӣ пок шаффофияти он аст. «Ва кӯчаи шаҳр – зари холис, монанди шишаи шаффоф» (Ваҳй 21:21). Вақте ки ту аз оташи озмоишҳо гузашта, пок мешавӣ, ту низ шаффоф мегардӣ. Зарфи шаффоф ҷалолро ба худ намедихад, балки ба он чизе медиҳад, ки дар дохили он аст. Ҳар қадар мо бештар пок шавем, ҷаҳон Исоеро, ки дар дохили мост, ҳамон қадар равшантар мебинад. Ҳалелуёҳ!

Довуд, ки дилаш ҳамеша Худоро мечӯст, дуо кард: «Кист, ки саҳвҳоро фаҳмида тавонад? Маро аз хатоҳои пӯшидаам пок намо» (Заб. 18:13). Бигзор ин дуои дили мо бошад. Агар мо аз Худо хоҳиш кунем, ки дилҳои моро пок кунад, Ё ҳатто он нопокиро хориҷ мекунад, ки аз чашмони мо пинҳон аст. Худованд фикрҳо ва ниятҳои пинҳонии моро медонад, ҳатто вақте ки мо худ аз онҳо огоҳ нестем. Покшавӣ он чизеро мукаммал мегардонад, ки аллакай хуб аст, ва он чизеро,

ки моро суст мекунад ё олуда месозад, хориҷ мекунад. Аз ҳамин сабаб Исо ба калисои замони мо маслиҳат медиҳад, ки аз Ё тиллоӣ дар оташ сурхшударо бихарад, то мо бой гардем — на бо чизҳое, ки ҷаҳон ҷустуҷӯ мекунад, балки бо он чизе, ки абадӣ аст.

ЛИБОСИ САФЕД

Пас аз маслиҳат додан ба Калисо барои харидани тиллоӣ сурхшуда, Исо инчунин пешниҳод мекунад, ки аз Ё либоси сафед бихаранд, то бараҳнагии худро пӯшонанд. Бо чунин суҳанон Худо ба воситаи пайғамбар Ишаъё низ ба Исроил мууроҷиат кардааст:

Бедор шав, эй Сион, бедор шав, ва ҷомаи қудрати худро дар бар кун! Либоси шавкати худро бипӯш, эй Ерусалим, эй шаҳри муқаддас! (Ишаъё 52:1).

Сион калисои имрӯза аст. Худо намегӯяд: «Ман туро либос мепӯшонам», балки мегӯяд: «Либоси шавкати худро бипӯш». Павлус низ калисоро даъват мекунад: «Балки Худованди мо Исои Масеҳро дар бар кунед ва дар бораи ҳавасҳои шаҳвонии ҷисм ғамхорӣ нанамоед» (Рум. 13:14). Ин даъватҳо нишон медиҳанд, ки ҳеҷ кас бе либоси сафед ба Худованд наздик шуда наметавонад (ниг. Ваҳй 7:9). Аммо муҳим он аст, ки мо бояд ин либосҳоро **худамон** бипӯшем.

Файз ба мо имконият медиҳад, ки ин либосҳоро бихарем. Мо худ онҳоро истеҳсол карда наметавонем, зеро тамоми адолати мо мисли либоси чиркин аст (Иш. 64:6). Аммо чунон ки пайғамбар мегӯяд:

Дар Худованд шодии бисёр мекунам, ва ҷони ман дар Худои ман ба ваҷд меояд, зеро ки Ё маро либоси наҷот

пӯшонидааст, ва ҷомаи адолат бар дӯшам гузоштааст, чунон ки домод афсарро мисли коҳине бар сари худ мениҳад, ва чунон ки арӯс худро бо зеварҳо оро медиҳад (Ишаъё 61:10).

Худованд либоси наҷот ва тамоми зебоиро медиҳад. Мо худ ҳеҷ гоҳ онҳоро офарида наметавонем. Аммо ин ҳама низ метавонад беҳуда қабул карда шавад. Арӯс бояд худро оро диҳад.

Биёед чунин тасаввур кунем: писари подшоҳи бузург ба як зани камбағал хостгорӣ мекунад. Вай камбағал аст ва барои омодагӣ ба тӯй маблағ надорад. Танҳо либосҳои кӯҳна дорад. Аммо барои ворид шудан ба қасри подшоҳ, вай бояд либоси зебо дошта бошад. Писари подшоҳ, ки аз муҳаббати бузург пур аст, ба ӯ маблағи кофӣ медиҳад, то либоси бошукӯҳ ва ҷавохирот бихарад ва дар рӯзи тӯй худро оро диҳад. Аммо арӯс ба омодагӣ шурӯъ намекунад. Баръакс, вай ҳамаи ин пулро барои лаззатҳо ва хоҳишҳои худ сарф мекунад. Вақте ки бе либоси арӯсӣ ба тӯй меояд, ба подшоҳ ва писараш таҳқири бузург мерасонад. Ба ӯ имконият дода шуда буд, ки ҳама чизи заруриро бихарад, аммо вай онро нодида гирифт. Арӯс ба тӯй тайёр нашуд.

Агар вай он маблағро барои либоси арӯсӣ сарф мекард, метавонист бо ифтихор бигӯяд: «Ӯ маро бо ин либоси тӯй пӯшонд». Бо атои ғайз ӯ метавонист аз сар то по худро оро диҳад.

Ҳамаи маблағ барои либоси қимат аз ҷониби ӯ дода шуда буд, аммо ҳуди арӯс бояд онро меҳарид ва мепӯшид.

Ин мисол ба омодагии мо барои бозгашти Домод хеле монанд аст. Юҳанно дар бораи он чизе, ки дид ва шунид, чунин менависад:

«Ба вачд меоем ва шодӣ мекунем ва Ёро ҷалол медиҳем, зеро ки никоҳи Барра фаро расидааст, ва завҷаи Ё худро тайёр кардааст». Ва ба вай ато шуд, ки катони тоза ва дурахшон дар бар кунад; зеро ки он катон адолати муқаддасон аст (Ваҳй 19:7, 8).

Дар ояти ҳаштум калимаи *адолат* бо калимаи юнонии *дикайома* ифода шудааст. Луғати Стронг онро чунин маънидод мекунад: «амали одилона». Луғати Вайн онро «амали адолат, ифодаи мушаххаси адолат» меномад. Худо ба мо файз додааст, то мо корҳои одилонро анҷом диҳем. Мувофиқи Навиштаҷот, ин амалҳо ба мо имкон медиҳанд, ки либосҳои сафедро бихарем, ки онҳоро дар тӯйи Барра мепӯшем. Пас, оё мо метавонем ин файзро нодида гирем? Агар корҳои одилона либоси мо бошанд, бисёре аз мо метавонем дар вақти таъиншуда қариб бараҳна монем! Бисёр имондорони калисои имрӯз шояд барои шорт ё домани кӯтоҳ ҳам корҳои одилона кофӣ ҷамъ карда натавонанд, чӣ расад ба либоси арӯсӣ! Ин боз ҳам гуфтаҳои ҷасуронаи Яъқубро тасдиқ мекунад (ки ба шакли савол гуфта шудааст): «Аммо, эй одами бемаъз, оё меҳохӣ бидонӣ, ки имон бе аъмол мурда аст?» (Яъқ. 2:20). Чӣ гуна мо дар калисои имрӯза чунин ҳақиқатро аз назар дур гузоштаем?

Яъқуб барои нишон додани имони ҳақиқӣ ду мисол меорад. Ё мегӯяд: «Оё падари мо Иброҳим, ки писари худ Исҳоқро ба қурбонгоҳ бароварда буд, бо аъмоли худ сафед нашуд?» Шояд касе гӯяд: «Ман фикр мекардам, ки мо бо имон сафед карда мешавем». Бале, ҳамин тавр аст. Аммо таълимоте, ки дар Ғарб дар даҳсолаҳои охири асри бист паҳн шудааст, на имони ҳақиқӣ ва на файз аст. Имон ҳеҷ арзише надорад, агар амалҳои мувофиқ набошад. Ва бе файзи Худо ин амалҳо ғайриимконанд. Яъқуб идома

медиҳад:

Оё ту мебинӣ, ки имон ба аъмоли ӯ мадад кард, ва имони ӯ ба василаи аъмол ба камол расид? Ва он Навишта иҷро шуд, ки мегӯяд: “Иброҳим ба Худо имон овард, ва ин барои ӯ адолат ҳисоб карда шуд, ва ӯ дӯсти Худо номида шуд”. Оё мебинед, ки одамизод ба василаи аъмол сафед мешавад, на фақат ба василаи имон? (Яъқуб 2:22–24).

Дар мисоли дуюм Яъқуб менависад: «Ба ҳамин тарз Роҳоби фоҳиша низ, ки ҷосусонро қабул карда, бо роҳи дигаре фиристода буд, оё ба василаи аъмол сафед нашуд? Зеро, чунон ки ҷисм бе рӯҳ мурда аст, ончунон имон низ бе аъмол мурда аст» (Яъқ. 2:25, 26).

Имон аслан имон нест, агар бо аъмол ҳамроҳ набошад. Мо метавонем онро эълон кунем, чунон ки калисои Лудкия мекард, аммо оё метавонем корҳои пурғайрати худро нишон диҳем, то имонамонро тасдиқ намоем?

Биёед боз ду масалеро, ки Исо баъд аз қиссаи даҳ духтар нақл кардааст, дида бароем. Ба ёд оред, ки маънои масали даҳ духтар дар он аст, ки духтарони нодон тамоми ҳаёти худро ба Исо насупориданд, гарчанде Ёро Худованд меномиданд. Аз ин рӯ, онҳо ба зиёфати арӯсӣ роҳ дода нашуданд.

Дар масали навбатӣ сухан дар бораи марди сарватманде меравад, ки нияти сафари дурудароз дошт. Ин шахс рамзи Исост. Ӯ ғуломони худро даъват намуда, ба онҳо маблағ дод, то онро ба кор андозанд ва ба ӯ фоида оваранд. Ба ҳар яке мувофиқи қобилияташ маблағи муайян дода шуд. Сипас хоҷа ба сафар рафт. Ду ғулом бо ҷидду ҷаҳд кор карданд ва маблағи ба онҳо додашударо дучанд намуданд. Аммо ғуломи сеюм, ки аз ҳама камтар гирифта буд, чоҳе

канда, пулро дар он пинҳон кард, то аз мушкилот канораҷӯӣ намояд. Ў он чиро, ки ба ӯ бовар карда супурда шуда буд, истифода накард ва ба он безътиной нишон дод.

Пас аз муддати дароз хӯчаин баргашт ва аз хизматгорон ҳисоботи кори анҷомдодаро талаб кард. Вай ду нафари аввалро, ки бо ҷидду ҷаҳд вазифаи супурдашударо иҷро карда буданд, таъриф намуда, мукофот дод. Сипас хизматгори сеюм омад, ки ба ӯ аз ҳама камтар супурда шуда буд, ва гуфт: “Хӯчаин, ман медонам, ки шумо шахси сахтгир ҳастед, аз ҷое, ки чизе нақоштаед, ҳосил меҳафед. Аз ин рӯ тарсидам ва пули шуморо дар замин пинҳон кардам. Ана, маблағи шумо” (мазмунан аз ҷониби муаллиф нақл шудааст). Он гоҳ хӯчаин ба ӯ ҷавоб дод: «Эй ғуломи шарир ва танбал!» (Мат. 25:26).

Хӯчаин ин хизматгорро ғулом меномад. Ў калимаҳои *бутпараст*, *бегона*, *ғариб* ё *душманро* истифода намебарад. Касе, ки ғайри ӯро қабул намекунад, барои ӯ душман аст (ниг. Рум. 5:10). Касе, ки наҷотро қабул накардааст, барои ӯ ғайр ё бегона аст (ниг. Эфс. 2:19). Онҳое, ки ба Худо имон надоранд, бутпараст мебошанд. Ин шахс бо ҳеҷ яке аз ин номҳо хонда нашудааст. Баръакс, ӯ ғуломи худӣ хоҷа буд. Сипас Исо ба ҳама муроҷиат карда гуфт: «Зеро ҳар кӣ дорад, ба вай дода ва афзуда шавад; лекин ҳар кӣ надорад, аз вай он чи чиз дорад, гирифта шавад» (Мат. 25:29).

Доварии хӯчаин нисбат ба ғуломонаш аз арзёбии он иборат буд, ки ҳар кадоми онҳо бо он чи ба ӯ бовар карда супурда шуда буд, чӣ гуна муносибат кардааст. Доварӣ барои муайян кардани он набуд, ки онҳо ба мавҷудияти оғои худ бовардоранд ё не. Бешубҳа, ғуломи сеюм низ ба мавҷудияти оғояш бовар дошт, зеро аз ӯ супориш гирифта буд. Ў ҳамчунин медонист, ки оғояш бозмегардад ва аз

ҳамин сабаб пулро барои беҳатарӣ дар замин пинҳон кард. Аммо дар дилаш ӯ бозгашти оғояшро ҳамеша ба таъхир меандохт. Вақте ки оғояш баргашт, маълум шуд, ки ӯ вақти додашударо истифода набурдааст ва ҳеҷ амали адолат надошт. Пас оғояш ҳукм кард: «Ва он ғуломи нобакорро ба зулмоти берун бароварда партоед: дар он ҷо гиря ва ғиҷирроси дандон хоҳад буд» (Мат. 25:30).

Гарчанде ки ин масал дар бораи пул аст, на дар бораи либос, маънои он як аст: иҷро накардани амалҳои итоаткорӣ. Ҳукме, ки ба хизматгори танбал дода шуд, ба оне ки Исо калисои Лудкияро ҳушдорӣ дода буд, монанд аст. Имондорони он калисо бараҳна буданд, зеро амалҳои онҳо (на имон ба вучуд доштани Худо) суғав ва ширгарм буданд.

Масали баъдӣ дар бораи Доварӣ аст, вақте ки Исо ҳамаи халқро доварӣ мекунад. Ӯ онҳоро ҷудо мекунад, мисли чӯпон гӯсфандонро аз бузҳо ҷудо мекунад.

Он гоҳ Подшоҳ ба онҳое, ки ба тарафи ростии Ӯ ҳастанд (гӯсфандон), хоҳад гуфт: “Биёед, эй баракатёфтагон аз Падари Ман, Малакутеро, ки аз ибтидои офариниши олам барои шумо муҳайё шудааст, мерос бигиред: зеро ки гурусна будам, ба Ман хӯрок додед; ташна будам, ба Ман об додед; ғариб будам, Маро пазируфтед; бараҳна будам, Маро пӯшондед; бемор будам, Маро иёдат кардед; дар зиндон будам, ба дидани Ман омадед”. Он гоҳ одилон дар ҷавоб хоҳанд гуфт: “Худовандо! Кай Тӯро гурусна дидему хӯрок додем? Ё ташна дидему об додем? Кай Тӯро ғариб дидему пазируфтем? Ё бараҳна дидему пӯшондем? Кай Тӯро бемор ё маҳбус дидему ба дидани Ту омадем?” Ва Подшоҳ дар ҷавоби онҳо хоҳад гуфт:

“Ба ростӣ ба шумо мегӯям: он чи ба яке аз бародарони хурдтарини Ман кардаед, ба Ман кардаед” (Матто 25:34–40).

Исо дар ин ҷо на танҳо дар бораи беморон, гуруснагон ё маҳбусони ҷисмонӣ сухан мегӯяд. Ў инчунин дар бораи онҳое сухан мегӯяд, ки аз ҷиҳати рӯҳонӣ заифанд. Қисми зиёди хизмати Ў ба ғамхорӣ барои мискинони рӯҳ бахшида шуда буд. Ў ба гуруснагони рӯҳонӣ ғизо медод (ниг. Мат. 5:6). Ў ба ташнагони рӯҳонӣ об медод (ниг. Юҳан. 4:10).

Дар бораи беморон ва асирон Исо чунин мегӯяд:

Рӯҳи Худованд бар Ман аст; зеро ки Ў Маро тадҳин намудааст, то ки ба мискинон башорат диҳам, ва Маро фиристодааст, то ки шикастадилонро шифо бахшам, озодиро ба асирон ва биноиро ба кӯрон мавъиза намоям, мазлумонро озод кунам (Луқо 4:18).

Агар Исо дар ин масал танҳо корҳои ҷисмониро дар назар медошт, пас дувоздаҳ ҳавворӣ набояд ба калисо мегуфтанд: «...шоиста нест, ки мо каломи Худоро тарк карда, ба хизмати таъмини ризқу рӯзӣ машғул шавем» (Аъм. 6:2). Аммо ин ҳаргиз аҳамияти ғамхорӣ ба ниёзҳои ҷисмонии камбағалон ё заифонро кам намекунад. Ҳар ду соҳа муҳиманд.

Дар ин ҷо муҳимтарин чиз итоат ба супоришҳои Исо аст. Ў Устод ва Худованди мост. Ў ба ин ҷаҳон наомад, то ба Ў хизмат кунанд ё то барои бароҳатии Худ зиндагӣ кунад. Ў омад, то ки хизмат кунад ва ҷони Худро барои фидияи бисёр касон бидиҳад (ниг. Мат. 20:28)! Дар ин масал муқаддасони одиле, ки мукофот гирифтанд, онҳое буданд, ки ҳаёти худро барои хизмат бахшиданд ва аз намунаи Исо пайравӣ карданд. Аъмоли онҳо гарм буданд, на ширгарм.

Он гоҳ ба онҳое, ки ба тарафи чапи Ў ҳастанд, хоҳад гуфт: “Эй малъунон, аз Ман дур шавед ва ба оташи ҷовидоние, ки барои иблис ва фариштагони вай муҳайё шудааст,

биравед; зеро ки гурусна будам, ба Ман хӯрок надодед; ташна будам, ба Ман об надодед; ғариб будам, Маро напазируфтед; бараҳна будам, Маро напӯшондед; бемор ва маҳбус будам, ба иёдати Ман наомадед”. Онҳо низ дар ҷавоби Ё хоҳанд гуфт: “Худовандо! Кай Туро гурусна, ё ташна, ё ғариб, ё бараҳна, ё бемор, ё маҳбус дидему ба Ту хизмат накардем?” Он гоҳ дар ҷавоби онҳо хоҳад гуфт: “Ба ростӣ ба шумо мегӯям: он чи шумо ба яке аз ин хурдтаринҳо накардаед, ба Ман накардаед”. Ва онҳо ба азоби ҷовидонӣ хоҳанд рафт, вале одилон – ба ҳаёти ҷовидонӣ” (Матто 25:41–46).

Фарқи байни ин ду гурӯҳи одамон дар он аст, ки баъзеҳо амал карданд, ва дигарон амал накарданд. Ба ибораи дигар, фарқият танҳо дар амалҳои онҳо буд. Онҳое, ки мукофот гирифтанд, бо ёрии файзе, ки ба онҳо дода шуда буд, корҳои одилона анҷом доданд ва ба ҷаҳон далели адолат нишон доданд. Онҳое, ки маҳкум шуданд, аз ду гурӯҳ иборат буданд: онҳое, ки бутпараст буданд, ва онҳое, ки хизматгор буданд, вале бо файзе, ки қабул карда буданд, ҳеҷ кор накарданд. Онҳо корҳои одилона анҷом надоданд ва файзи Худоро беҳуда қабул карданд.

Баъзан, вақте ки ман дар Амрико хизматгузориҳои калон мегузаронам, ба шунавандагон саволҳои медиҳам, ки ҷавобҳои онҳо хеле ғамангез аст. Масалан, ман хоҳиш мекунам, ки ҳамаи модарони танҳо, ки дар толор ҳастанд, аз ҷой бархезанд (одатан онҳо бисёреранд). Сипас мепурсам: «Чӣ қадар вақт мешавад, ки имондорон аз калисои шумо пас аз хизматгузориҳои якшанбе назди шумо омада гуфтаанд: “Меҳоҳем бо фарзандонат ба хонаи мо барои хӯроки нисфирӯзӣ биёӣ. Мо медонем, ки фарзандони ту падар надоранд ва ба онҳо лозим аст, ки ҳадди ақал як намунаи

хуб бинанд”» Одатан дар ҷамъомади ҳазорнафара танҳо ду зан ба ин савол ҷавоби мусбӣ медиҳанд.

Сипас ман идома медиҳам: «Агар мошини ҷомашӯии шумо вайрон шавад ё ягон чизи муҳим дар хонаатон шиканад ва шумо ба ягон оила аз калисои худ занг занед, то кӯмак пурсед, оё ҳамон рӯз бародарон меоянд ва ба шумо барои таъмир кӯмак мекунанд?»

Онҳо шармгинона ба ман менигаранд, ва дар чашмони баъзеи онҳо ашк пайдо мешавад, зеро ман ба яке аз мушкилоти дардноки ҳаёти онҳо даст задам. Боз ҳам ҷавоби мусбӣ нест. Ман саволҳои дигар ҳам медиҳам ва натиҷа ҳамон аст.

Вақте ки ман назди имондорон суҳан мегӯям, таъкид мекунам, ки ғамхорӣ ба одамон набояд танҳо ба дӯши пастор бошад. Вазифаи пастор ин аст: «такмили муқаддасон ба кори ибодат, ба бинои Бадани Масеҳ» (Эфс. 4:12).

Сипас ман мавзӯро иваз карда мепурсам: «Кӣ аз шумо ба маҳбусоне, ки дар зиндони наздиканд, хизмат мекунад?» Аз тамоми аудитория танҳо 5–8 нафар даст мебардоранд.

Ман боз мепурсам: «Кӣ ба беморхонаҳо ва хонаҳои пиронсолон меравад?» Натиҷа ҳамон аст. Саволи дигар: «Кӣ дар башоратдиҳии кӯчагӣ иштирок мекунад ва Каломи Худоро ба мардум мерасонад?» Ҷавоб боз ҳамон аст. Сабаби чунин ҷавобҳо дар он аст, ки 80 фоизи масеҳиён дар калисоҳо асосан барои худ ва оилаи худ зиндагӣ мекунанд. Аммо ҳамин тавр одамони беимон ҳам зиндагӣ мекунанд!

Бо вуҷуди ин, қариб ҳар касе, ки даст набардошт, бо хушнудӣ ба хизматгузориҳое меравад, ки дар он ҷо мӯъҷизаҳо рӯй медиҳанд ё ягон пайғамбар мегӯяд, ки онҳо дар тиҷорат муваффақ мешаванд. Онҳо масофаҳои калонро тай мекунанд, то баракати дучанд ё таҷдид гиранд. Чаро?

Эҳтимол на барои он ки меҳоҳанд ба Исо беҳтар хизмат кунанд, балки барои он ки меҳоҳанд манфиати бештар барои худ гиранд.

Чанде пеш ман мавъизаи як воизи машҳури телевизиониро тамошо мекардам, ки ба аудиторияи бузург дар бораи тадҳин суҳан мегуфт. Одамон бодикқат гӯш мекарданд, вақте ки ӯ дар бораи нархи тадҳин нақл мекард. Ба осонӣ дидан мумкин буд, ки онҳо чӣ қадар ташнаи қудрати Худо ҳастанд. Баъзеҳо ҳатто аз ҷойҳои худ бархоста, бо чашмони пур аз оташ ба ӯ менигаристанд. Аммо дар дили ман андӯҳи саҳт пайдо шуд, вақте дидам, ки як шахс ба дасти воиз чеки бонкиро гузошт. Ин гӯё «қурбонӣ» буд. Ман дар бораи Петрус фикр кардам, ки дар китоби Аъмол ба ӯ барои тадҳин пул пешниҳод карда буданд.

Ман сабук нафас кашидам, вақте дидам, ки воиз чекро баргардонд.

Баъд ман танҳо шуда дуо кардам: «Худовандо, ман дар дарунам андӯҳ ҳис мекунам. Ман гумон мекунам, ки сабабашро медонам, аммо меҳоҳам Ту онро ба ман фаҳмонӣ».

Овози орому нарм дар дили ман гуфт: «Ҷон, онҳо бо тамоми дил қудрати Маро меҳоҳанд, аммо ниятҳои онҳо нодурустанд. Қудрат метавонад ба одамон ҳисси аҳамиятнокӣ диҳад. Он ба онҳо қудрат, эътимод ё ҳатто сарват медиҳад. Онҳо онро на барои хизмат, балки барои муваффақияти шахсии худ меҳоҳанд».

Баъд дар хотири ман суҳанони Исо пайдо шуданд, ки ба бисёри одамоне, ки дар Рӯзи доварӣ назди Ӯ меистанд, гуфта шудаанд. Онҳо Ӯро Худованд меномиданд, зеро мӯъҷизаҳо мекарданд, девҳоро меронданд ва ба номи Ӯ нубувват мекарданд. Аммо Ӯ ба онҳо гуфт: «Аз Ман дур

шавед, шумо, ки иродаи Падари Маро иҷро накардед!» (Мат. 7:21–23, мазмунан аз ҷониби муаллиф нақл шудааст).

Худованд идома дод: «Ҷон, онҳо нагуфтанд: “Худовандо! Худовандо! Мо ба исми Ту ба зиндонҳо рафтем, гуруснагонро хӯрондем ва бараҳнагонро пӯшондем”». Бо ашк ман ҷавоб додам: «Не, онҳо ин корро накардаанд».

Дар ҳамаи ин ман ду гурӯҳи одамонро дидам, ки қисми зиёди калисоро ташкил медиҳанд. Гурӯҳи аввал — гурӯҳи калонтар — ба калисо меравад, аммо зиндагии худро барои худ мегузаронад ва муваффақияти ин ҷаҳонро меҷӯяд. Гурӯҳи дуюм ба калисо меояд, то дар хизматгузорӣ муваффақият ба даст орад. Аммо гурӯҳи сеюм низ ҳаст — хеле хурдтар — онҳое ки аз муҳаббат ба Исо месӯзанд ва меҳоянд. Ӯро шод кунанд, бо дили пок ба халқи Ӯ хизмат мекунанд ва барои наҷоти гӯшудагон талош мекунанд!

Эй мардум! Оё шумо роҳҳои хатарнокеро, ки калисо дар онҳо меравад, намебинед?

Фикр кунед: агар аксари одамон ба калисо раванд, ҳафтае як ё ду бор мавъиза гӯш кунанд ва баъд ба хона баргашта тамоми вақти боқимондари барои худ зиндагӣ кунанд — дар Рӯзи доварӣ онҳо чӣ гуна либос мепӯшанд? Чунин «имондоронро» метавон ба ҳар гуна хизмати иловагӣ ҷалб кард, агар ба онҳо баракате ваъда дода шавад, ки ба ҳаёти худпарастонаи онҳо фоида меорад. Онҳо қобилиятҳо ва қувваи худро барои ба даст овардани манфиати шахсӣ сарф мекунанд. Бисёри онҳо суҳанони дуруст мегӯянд ва аз берун одамони меҳрубон ва хуб ба назар мерасанд, аммо дар асл барои Худованд зиндагӣ намекунанд. Онҳо дар Рӯзи доварӣ чӣ хоҳанд кард, вақте ки аз онҳо ҳисобот талаб карда мешавад, ки бо файзи ба онҳо додашуда чӣ кор карданд? Оё онҳо бараҳна хоҳанд буд, ё либоси корҳои

одилона дар бар хоҳанд дошт?

Павлус ба мардум муроҷиат мекунад:

Ва ба ин сабаб саъю кӯшиш менамоем, ки хоҳ дар ин макон бошем ва хоҳ набошем, ба Ё мақбул афтем; зеро ҳамаи мо бояд пеши курсии доварию Масеҳ ҳозир шавем, то ки ҳар яке ба бадали амале, ки дар ҳаёти ҷисми худ кардааст, хоҳ нек бошад ва хоҳ бад, бигирад. Пас, мо, ки тарси Худовандро медонем, ба мардум насиҳат медиҳем; мо ба Худо ошкор ҳастем, ва умедворем, ки ба виҷдонҳои шумо низ ошкорем (2 Қўринтиён 5:9–11).

Оё мо дар бораи ҳайбати Худо ҷиддӣ фикр мекунем? Оё мо қудсият ва доварию Ёро масҳара намекунем, вақте ки тасаввуроти сатҳӣ дар бораи Рӯзи доварӣ дорем? Оё мо ба суҳанони ҳолӣ ва беасос бовар намекунем? Ҳамаи ин саволҳо моро ба сеюмин чизе, ки масеҳиёни ширгарм бояд аз Исо бихаранд, мерасонанд.

СУРМА

Пас аз он ки ба калисо маслиҳат дод тиллои сурхшуда ва либосҳои сафед бихарад, Исо инчунин тавсия медиҳад, ки аз Ё сурма бихарад, то бино гардад. Сурма як навъ малҳам барои чашм буд, ки аз ҷузъҳои гуногун таркиб ёфта, ҳамчун воситаи шифобахш ба пилки чашм мемолиданд. Шаҳри Лудкия бо мактаби тиббии худ машҳур буд, ки чунин малҳамҳоро истеҳсол мекард.

Азбаски сокинони маҳаллӣ бо ин воситаи табобатӣ ошно буданд, Исо онро ҳамчун намуна истифода бурд, то бифаҳмонад, ки калисо ба шифо ёфтан аз кӯрии рӯҳонӣ ниёз дорад. Гарчанде ки калисои Лудкия воқеан вучуд дошт,

мурочиат ба он маънои нубувватӣ низ дорад. Бисёре аз илоҳиётшиносон боварӣ доранд, ки ин суханон ба давраи пеш аз бозгашти Масеҳ дахл доранд, яъне ба замони мо. Калисо иддао мекунад, ки ҳама чизро мебинад, аммо Исо ҳолати воқеии имондоронро беҳтар медонад ва аз ин рӯ мегӯяд: «Намедонӣ, ки ту бадбахт ва ҳақир ва мискин ва нобино ва бараҳна ҳастӣ».

Павлус ба имондорон менависад: «Ман дуо мекунам, то ки Худо чашмони дили шуморо равшан созад» (ниг. Эфс. 1:18). Равшан кардан маънои онро дорад, ки инсон имкони равшан диданро пайдо кунад. Мо бояд ҳама чизро ҳамон гуна бинем ва дарк кунем, ки Исо мебинад ва дарк мекунад. Мо метавонем ба ин ноил шавем, агар дар ҳузури Ӯ вақт гузаронем, ба Каломи Ӯ гӯш диҳем ва ба Ӯ хизмат кунем.

Ин принципҳои асосӣ ба роҳбарони имрӯза низ дахл доранд. Агар ба роҳбари худ хизмат кунед ва бо ӯ вақт гузаронед, метавонед омӯzed, ки ҳама чизро аз нигоҳи ӯ бубинед. Ҳамсари ман аз ҳама бештар бо ман вақт гузарондааст. Ӯ воқеан зани Худост, хушбахт аст, ки ҳамсари ман бошад ва зери роҳбарии аз ҷониби Худо тадҳиншудаи ман хизмат кунад. Вай хизматгузори боғайраттарин дар дастаи ман аст. Чандин бор чунин ҳолатҳо ба вучуд омадаанд, ки ба хизматгузори дастаи ман лозим омадааст дар набудани ман қарорҳои фаврӣ қабул кунанд, ва то ҳол ӯ ҳеҷ гоҳ хато накардааст, вақте ки ба ҷойи ман қарор қабул мекард.

Мӯсо бештар вақти худро дар муошират бо Худо мегузаронд, на бо ҳамқавамонаш, ва натиҷа чунин буд: «Ва Мусо дар вақти мурданааш саду бистсола буд; чашмаш хира нашуда буд, ва қувваташ кам намонда буд» (Так. Шариат 34:7). Ӯ инчунин аз дигарон бештар аз он шод мешуд, ки ба

Худованд хизмат мекунад, ва Худо ӯро «бандаи амини Ман» номид (ниг. Адад. 12:7).

Банӣ-Исроил, баръакс, ташнагии ҳузури Худоро надоштанд ва танҳо баракатҳои ӯро меҳостанд. Онҳо танҳо вақте ба ӯ хизмат мекарданд, ки дар ин кор манфиати шахсии худро медиданд. Аз ин рӯ, онҳо воқеиятро на он гуна медиданд, ки Худо медид.

Аз сабаби тасаввуроти нодуруст онҳо пайваста ба ислоҳ ниёз доштанд. Вазъияти онҳо ба авҷи ҷиддияти худ расид, вақте ки дувоздаҳ роҳбар барои дидани замини ваъдашуда рафтанд. Пас аз бозгашт, даҳ нафари онҳо ба мардум чунин гуфтанд: «...ва мо ба назари ҳудамон мисли малах намудем, ва дар назари онҳо низ чунин будем» (Адад. 13:33).

Аммо Колеб ва Ғушаъ ибни Нун вазъиятро ба таври дигар медиданд. Онҳо ба мардум муроҷиат карда гуфтанд: «Фақат ин ки ба зидди Худованд балво накунад, ва аз қавми он замин натарсед, зеро ки онҳо тӯъмаи мо хоҳанд шуд: пуштибонашон аз онҳо дур шудааст, ва Худованд бо мост, аз онҳо натарсед» (Адад. 14:9). Чаро дар дарки як вазъият чунин фарқияти бузург вучуд дошт? Ғушаъ ташнаи ҳузури Худо буд. ӯ аз ҳама бештар, то ҷое ки имкон дошт, ҳамроҳи Мӯсо ба кӯҳи Худо баромад (ниг. Хуруҷ 24:13).

Баъдтар, пеш аз он ки хаймаи муқаддас сохта шавад, Мӯсо берун аз ӯрдугоҳ хаймае барпо кард ва онро хаймаи ҷомеъ номид. Ҳар касе ки Худовандро меҷуст, бояд аз ӯрдугоҳ берун омада, ба он хайма мерафт. Мо дар Навиштаҷот мебинем, ки ғайр аз Ғушаъ ибни Нун касе ба он хайма наздик намешуд (Мӯсо метавонист дар дохили он бошад). Вақте ки Мӯсо ба назди хайма мерафт, тамоми мардум бармеҳостанд ва ҳар кас назди даромадгоҳи хаймаи худ истода, аз дур саҷда мекард. Онҳо ин мардро барои

он эҳтиром мекарданд, ки Худоро меҷуст, вале худашон ба ҳузури Худо наздик намешуданд, то дар дилҳои худ ваҳй гиранд. Дар Навиштаҷот гуфта шудааст, ки вақте Мӯсо ба ўрдугоҳ бармегашт, «хизматгузори ӯ, Еҳушаъ ибни Нуни ҷавон, аз хайма дур намешуд» (Хуруҷ 33:7–11).

Дар ин ҷо ду ҳақиқат равшан аст. Аввал ин ки Еҳушаъ бо тамоми дил ҳузури Худоро меҷуст. Ӯ ҳатто вақте ки Мӯсо хаймаро тарк мекард, дар он ҷо мемонд. Дуюм ин ки Еҳушаъ ёрдамчии Мӯсо буд. Ӯ инчунин хизматгори содиқи Худо буд ва аъмолаш ба имонаш мувофиқ буданд. Мӯсо диди равшан дошт, зеро бо Худо вақт мегузаронд ва дар хизмати худ корҳои одилона анҷом медод.

Имрӯз бисёр имондорон соатҳои зиёдро дар «хонаҳои дуо» мегузаронанд, аммо хизмат намеkunанд. Аз сабаби кӯрии худ онҳо ба калисо зарари зиёд мерасонанд. Ин одамони диндор ҳастанд, ки ба Подшоҳии Худо меваи ҳақиқӣ намеоранд. Онҳо кӯр ҳастанд, зеро хизмат намеkunанд. Подшоҳии Худо муошират бо Худовандро танҳо дар якҷоягӣ бо хизмат ба Ӯ қабул мекунад.

Еҳушаъ ибни Нун мисли Мӯсо равшан медид. Онҳо бо Худо вақт мегузаронданд ва ба Ӯ хизмат мекарданд ва бо корҳои одилонаи худ ба ҷаҳон шаҳодат медоданд. Писарони Исроил ҳудро мисли малаҳ дар назди душман медиданд ва гумон мекарданд, ки душман ҳам онҳоро ҳамин тавр мебинад. Аммо Еҳушаъ ва Колеб гуфтанд, ки душман ҳеҷ муҳофизате надорад. Кадомашон воқеиятро дуруст медиданд? Чил сол баъд, вақте ки Еҳушаъ ду ҷосусро ба ҳамон замин фиристод, яке аз сокинони он ҷо ба онҳо гуфт:

Зеро шундаем, ки чӣ гуна Худованд обҳои баҳри Қулзумро пеши шумо хушк кардааст, вақте ки аз Миср берун омадед, ва чӣ гуна шумо бо ду подшоҳи амӯрӣ,

ки дар он тарафи Ёрдун буданд, яъне бо Сихӯн ва Ёҷ амал намуда, онҳоро маҳв кардаед; ва ҳангоме ки инро шунидем, дилҳои мо бемаҷол гардид, ва дар ҳеҷ кас дигар рӯҳи муқовимат пеши шумо боқӣ намонд, зеро ки Худованд Худои шумо ҳам дар осмон ва ҳам бар замин Худо мебошад (Еҳушаъ 2:10, 11).

Еҳушаъ воқеиятро дуруст медид, дар ҳоле ки дигар роҳбарон комилан дар гумроҳӣ буданд. Ин ҳолат ба ман масали хизматгори танбалро ба ёд меорад, ки файзи оғои худро нодида гирифт. Пеш аз баргаштани оғояш, ӯ хоҷаи худро ҳамчун шахси сахтгир медид, ки аз ҳеҷ чиз чизе талаб мекунад. Ин дарки ӯ комилан нодуруст буд. Ғайр аз ин, ин фикри нодуруст бо мурури вақт танҳо қавитар шуд, зеро ӯ вазифаҳои ба ӯ супурдашударо иҷро намекард.

Чи тавре ки мо қаблан гуфтем, имрӯз дар калисо ду гурӯҳи одамон ҳастанд, ки диди онҳо торик шудааст. Гурӯҳи аввал — онҳое, ки пайрави шахсе ҳастанд, ки Худоро меҷӯяд. Онҳо мавъизаи ёро эҳтиром мекунанд, аммо худи онҳо аз ёрдугоҳ берун намеоянд, то бо Исо вохӯранд. Онҳо ба даъват гӯш надоданд: «Пас...берун аз бошишгоҳ сӯи Ё бароем» (Ибр. 13:13). Амали онҳо танҳо ширгарм аст.

Гурӯҳи дуюм — онҳое, ки Исоро меҷӯянд, аммо ба Ё хизмат намеkunанд. Онҳо Ёро танҳо барои манфиати шахсӣ меҷӯянд. Гузашта аз ин, онҳо барои пасторони Худо сарчашмаи зиёди дард мешаванд. Онҳо рафтори «динӣ» ё «рӯҳонӣ» доранд, аммо амалҳои онҳо низ танҳо ширгарманд.

Гӯш кунед, эй халқи Худо, ба мо таҷдид ё тароват лозим нест. Ба мо Ислоҳот лозим аст!

Таҷдид танҳо он чизро тароват мебахшад, ки аллакай ҳаст. Аммо ислоҳот моро даъват мекунад, ки ҷаҳонбинӣ ва тарзи ҳаёти худро пурра тағйир диҳем. Мо хеле дурудароз

ба файзи сохта бовар кардем, ки калисоро ба чунин ҳолати ширгарм овардааст. Одам метавонад солҳо таълимоти нодурустро шунавад, то ки дар охир онро ҳақиқат ҳисоб кунад. Ва вақте ки ҳақиқатро мешунавад, метавонад онро рад кунад ё ҳатто онро ифрот ё хатогӣ номад. Дар чунин ҳолат таҷдид ё бедоршавӣ танҳо фаҳмиши нодурустро боз ҳам қавитар мекунад. Чашмони мо бояд кушода бошанд, то ҳама чизро ҳамон тавр бинем, ки Ё мебинад! Чунон ки забурсарой мегӯяд, «дар нури Ту нурро мебинем» (Заб. 35:10).

БОБИ 12

ҲАР КИРО МАН ДЎСТ ДОРАМ

*Агар мо хоҷем, ки дар рӯзи омадани Исо
ба Ё монанд бошем, пас ба баъзеи
мо лозим меояд, ки тағйир ёбем.*

Чи тавре ки дар боби гузашта фаҳмидем, Исо ба калисои Лудкия пешниҳод мекунад, ки аз Ё тиллои дар оташ сурхшуда, либоси сафед ва сурма бихаранд. Баъд Ё мегӯяд: «Ҳар киро Ман дӯст дорам, мазаммат мекунам ва ҷазо медиҳам» (Ваҳй 3:19).

Танҳо аз рӯи муҳаббат Ё моро мазаммат мекунад ва ҷазо медиҳад. Муаллифи Нома ба Ибриён дар ин бора муфассалтар менависад:

Эй писарам! Ба ҷазои Худованд безътиной нақун, ва ҳангоме ки Ё тӯро мазаммат намояд, маъюс нашав; зеро ки Худованд ҳар киро дӯст дорад, ҷазо медиҳад; ҳар писари писандидаи Худро мезанад (Ибриён 12:5, 6).

Ҷазо додан маънои «ислоҳ кардан ё интизом бахшидан»-ро дорад. Задан маънои «ҷазо додан»-ро дорад. Дар асл ба калимаи задан калимаи юнонии *μαστιγοο* мувофиқ меояд. Дар Аҳди Ҷадид ин калима ҳамагӣ ҳафт маротиба истифода шудааст. Дар ҷойҳои дигар он ба маънои «бо қамчин задан» меояд. Албатта, Падари Осмонӣ моро бо қамчин намеэзонад, вале ҷазои Ё метавонад саҳт бошад. Аз ҳамин сабаб муаллифи ин суҳанон моро ҳушдор медиҳад, ки ба он безътиноӣ накунем. Вақте ки ман баъзе аз душвортарин лаҳзаҳои ислоҳи Ёро аз сар мегузаронам, ба ман чунин менамуд, ки аз дарде, ки дарун-дарун маро мешикофад, мемирам. Аммо самари он ҳамеша ба ман ғоида оварда, дар дилам оташи нави муқаддасиро меафрӯхт.

ФАРЗАНДОНИ ХУДО

Фарзандони содиқтарини Худо ба ислоҳ ниёз доранд. Гарчанде Худо метавонад ба баъзеҳо иҷозат диҳад, ки дар гуноҳӣ ё гуноҳ зиндагиро идома диҳанд, Ё ҳеҷ гоҳ намегузорад, ки фарзандони Худи Ё ҳамин тавр зиндагӣ кунанд. Ҳеҷ падари боҳирад ва ғамхор гуноҳҳои фарзандони худро нодида намегирад, дар ҳоле ки метавонад нисбат ба фарзандони дигарон чунин кунад. Ҳамин тавр Худованд низ намегузорад, ки фарзандони Ё кореро идома диҳанд, ки метавонад онҳоро ба ҳалокат расонад.

Имкони бечазо гуноҳ кардан — нишонаи нигаронкунондае, ки инсон аз Худо дур шудааст. Китоби Муқаддас равшан мегӯяд, ки онҳое, ки ислоҳи Ёро таҷриба накардаанд, фарзандони ғайриқонунӣ ҳастанд, на писарону духтарони ҳақиқӣ. Онҳо метавонанд Ёро Падар номанд, аммо ҳама даъвои онҳо ба ҳешутаборӣ бо Ё аз тавбаи ҳақиқӣ барнамеояд.

Ман бисёр вақт бо паёмҳои қавӣ суҳан мегӯям, ки аз дили Худо сарчашма мегиранд. Пас аз он ман фикрҳои комилан гуногунро мешунавам: баъзеҳо ислоҳи Падарро қабул мекунанд, вале ба дигарон он қариб таъсир намекунад, зеро онҳо фарзандони ҳақиқии Худо нестанд.

Дар як оила чунин ҳодиса рӯй дод. Як рӯзи якшанбе ман дар бораи исён мавъиза кардам. Мавъиза хеле ҳушдордиҳанда буд ва дар охири хизматгузори зиёда аз нисфи шунавандагон ба даъвати тавба ҷавоб доданд. Пас аз ҷамъомад ман ба пастор ва ҳамсараш ҳамроҳ шуда, бо даъвати яке аз аъзои калисо ба ҳӯроки нисфирӯзи рафтем. Хоҳаре, ки моро даъват карда буд, пайваста мегуфт, ки чӣ гуна Худованд ўро ба воситаи Каломи Худ ҳангоми хизматгузори мазаммат кардааст. Ҳама рафтори ин зан нишон медод, ки ў бо Худо муносибати наздик дорад. Рӯҳулқудс дар ў кори амиқ анҷом дода буд. Дар ҷараёни сӯҳбати мо вай бо чеҳраи нигарон гуфт: «Духтарам пас аз ҷамъомад гуфт: “Ин мард бисёр фарёд зад, аммо ҳеҷ ғоидае набуд”».

Ҳамин ки ман ба хона даромадам, эҳсос кардам, ки духтари ин зан дар асл наҷот наёфтааст. Суҳанони модараш танҳо гумони маро тасдиқ карданд. Ин зан, ки самимона Худовандро дӯст медошт, мисли аксари ҳозирони он субҳ, ба ислоҳи Ў итоат кард. Аммо духтари вай, ки дар вақти хизматгузори дар паҳлӯяш нишаста буд, ба чизҳои рӯйдода тамоман бефарқ монд — ва ин далели равшани нофармонии ў дар зиндагӣ буд. Суҳанон ва рафтори ў, ки ман он рӯз шоҳиди онҳо шудам, нишон доданд, ки ў фарзанди ҳақиқии Худо нест. Аммо агар ман он вақт аз ў мепурсидам, ки оё вай масеҳӣ аст, вай бешубҳа ҷавоби мусбӣ медод.

Худо танҳо фарзандони Худо ҷазо медиҳад. Ў пеш аз ҳама ба воситаи Каломи Худ бо мо саҳт сухан мегӯяд, мисли он ки бо ин зан буд. Агар мо итоат накунем, Ў мусибатҳо ва уқубатҳоро истифода мебарад, то ки мо ислоҳро қабул кунем. Забурсарой мегӯяд:

Пеш аз он ки ба залолат афтам, ман саҳв менамудам;
вале акнун сухани Туро нигоҳдорӣ мекунам... Медонам,
эй Худованд, ки доварӣҳои Ту одилона аст; ва маро
барҳақ уқубат додай (Забур 118:67, 75).

Павлус дар бораи ҷазои Падар менависад: «Ба ҳамин сабаб бисёре аз шумо очиз ва бемор ҳастанд, ва бисёре мурдаанд. Зеро, агар худамон худро доварӣ мекардем, ба доварӣ дучор намешудем. Модоме ки ба доварӣ дучор шудаем, аз ҷониби Худованд ҷазо мебинем, то ки бо аҳли ҷаҳон маҳкум нагардем» (1 Қўр. 11:30–32).

Худо меҳодад, ки мо ба суханони ислоҳи Ў диққат диҳем. Ҳар гуна тарбияи Ў барои мо гуворо нест, вақте ки мо онро таҷриба мекунем. Инро муаллифи Нома ба Ибриён низ тасдиқ мекунад: «Ҳар ҷазо дар замони ҳозира ба назари кас на шодӣ, балки андӯҳ менамояд» (12:11). Барои Худо ҳолати мо аз осоиштагии мо муҳимтар аст. Дар ҳамин нома гуфта шудааст, ки Худованд моро ҷазо медиҳад «ба манфиати мо, то ки дар қудсияти Ў ширкат дошта бошем» (12:10). Аъмоли қудсият – ҳамин аст мақсади тарбия.

Ҳавворӣ Павлус идома медиҳад: «Пас, дастҳои беқувват ва зонҳои бемақолро қавӣ кунед ва барои пойҳои худ роҳҳои рост кушоед, то он чи мелангад, бераҳа нагардад, балки ба ҳубӣ шифо ёбад» (Ибр. 12:12, 13). Дастҳо рамзи хизмат ё корҳои мо мебошанд, ки онҳоро ба назди Худованд меорем. Зонҳо рамзи роҳравии мо, яъне тарзи зиндагии

мост. Қавӣ кардан маънои хушомадгӯӣ карданро надорад, балки ҳақиқатро бо муҳаббат гуфтан аст. Суханони саҳти хӯшдор ва ислоҳоте, ки Исо ба калисои Лудкия гуфт, онро заиф накарданд. Ӯ ба онҳо он чизеро дод, ки метавонист оташи онҳоро дубора фӯрӯзон кунад. Ӯ онҳоро ҷазо дод, то ки онҳо дар муқаддасии Ӯ иштирок кунанд. Албатта, ин танҳо дар сурате мумкин буд, ки онҳо ислоҳи Ӯро фӯрӯтанона қабул мекарданд.

Чаро мо дастгирии заифонро дар калисоҳо аз даст медиҳем? Чаро мисли Исо мавъиза намекунем? Чаро қисми зиёди мавъизаҳои имрӯза ба осоиштагӣ, муваффақият ва хушбахтӣ бахшида шудаанд, дар ҳоле ки мо ба ҳақиқат саҳт ниёз дорем? Худо ба воситаи Ирмиё дар бораи воизони он рӯзҳо чунин мегӯяд:

Ва агар онҳо дар машварати Ман меистоданд, мебоист суҳанони Маро ба қавми Ман мефаҳмонданд, ва онҳоро аз роҳи бадашон ва аз аъмоли шариронашон мегардонданд (Ирмиё 23:22).

Оё мо машғулем, ки дилҳои одамонро ба сӯи адолат равона кунем, то насли худро ба мулоқот бо Худои муқаддас омода созем? Ё бо суҳаноне, ки ба тағйироти порсоёна даъват намекунанд, ба гӯши мардум хушомад мегӯем?

СУЛҲЧӢЁН Ё НИГАҲБОНОНИ СУЛҲ?

Дар Нома ба Ибриён меҳонем: «Осоиштагиро бо ҳама пеша кунед ва қудсиятро толиб бошед, ки бе он ҳеҷ кас Худовандро нахоҳад дид, ва боҳабар бошед, ки мабодо касе аз файзи Худо маҳрум шавад» (Ибр. 12:14, 15). Ин аввалин чизест, ки муаллиф мегӯяд: «Осоиштагиро бо ҳама пеша кунед».

Исо ҳеҷ гоҳ нагуфтааст: «Хушо ниғаҳбонони сулҳ». Ӯ

гуфтааст: «Хушо сулҳчӯён» (Мат. 5:9).

Шумо метавонед бипурсед: оё фарқият ҳаст? Албатта. Ниғаҳбони сулҳ сулҳро бо ҳар қимат нигоҳ медорад. Барои пешгирӣ кардани муноқиша ӯ метавонад бо ҳақиқат созиш кунад. Ниғаҳбони сулҳ суҳанонеро, ки бояд дар вақти лозима аз ҷониби Худо гуфта шаванд ва мардумро ба тағйирот даъват кунанд, намегӯяд. Дар натиҷа одамон дар ҳолати бароҳати худ мемонанд, дар ҳоле ки тағйирот ва адолат заруранд.

Сулҳчӯ, баръакс, сулҳи ҳақиқиро меҷӯяд. Агар лозим шавад, ӯ ба ҳар гуна ноҳаққӣ муқобил меистад, то сулҳи ҳақиқиро ба даст орад. Сулҳчӯ муқаддасиро дӯст медорад ва аз гуноҳ нафрат дорад. Ӯ гуноҳро бо номи худ меҳонад — гуноҳ, на хато ё заъф. Нафрат ба гуноҳ аз муҳаббат ба Худо ва одамон тавлид мешавад. Хоҳиши ҳақиқии сулҳчӯ дар он аст, ки он чизро ҷустуҷӯ кунад, ки барои одамон беҳтар аст, на он чизе, ки онҳоро танҳо хушбахт менамояд. Ӯ бештар дар бораи кӯмак кардан фикр мекунад, на дар бораи писанд омадан. Ӯ ба манфиати шахсӣ аҳамият намедихад. Ӯ аз марҳамат ва адолати ҳақиқӣ шод мешавад. Ӯ муқаддасиро дӯст медорад ва дилаш барои он месӯзад, зеро дилаш барои Худованд месӯзад!

ҚАВӢ ГАРДОНДАНИ ЗАИФОН БАРОИ РАСИДАН БА ҚУДСИЯТ

Муаллифи Нома ба Ибриён моро даъват мекунад, ки ба қудсият саъй кунем, «ки бе он ҳеҷ кас Худовандро нахоҳад дид». Пештар мо фаҳмидем, ки писарони Исроил хоҳиши ба Худо наздик шуданро изҳор мекарданд, аммо дар асл ин танҳо суҳанҳо ва ниятҳо буданд, бе ташнагии ҳақиқӣ. Онҳо натавонистанд мисли Мӯсо ба Худованд наздик шаванд, зеро

аз хоҳишхое, ки аз Миср мерос гирифта буданд, халос нашуда буданд. Наздикии ҳузури Худо метавонист нопокии онҳоро ошкор кунад — чизе, ки онҳо намехостанд рӯ ба рӯ бубинанд.

Муаллифи Нома ба Ибриён нишон медиҳад, ки Худованд дар тӯли асрҳо ба халқи Худ ҳамин суҳанро гуфтааст. Ишаъё ҳам чунин мегӯяд: «Дастҳои беқувватро қавӣ кунед, ва зонҳои ларзонро тақвият диҳед» (Иш. 35:3).

Пайғамбари Аҳди Қадим мегӯяд, ки вақте зонҳо қавӣ мешаванд, чашмони кӯрон кушода мегарданд ва гӯшҳои карон мешунаванд. Биёбон ба замини ҳосилхез табдил меёбад — ва ҳамаи ин аз он сабаб аст, ки халқ дар роҳҳои муқаддасӣ устувор мегардад! Баъд Ишаъё менависад:

Ва дар он ҷо шоҳроҳе ва ҷоддае хоҳад буд, ва он роҳи муқаддас номида хоҳад шуд; наҷисе аз он нахоҳад гузашт; балки он барои онҳо хоҳад буд, ва ҳар кӣ бо ин роҳ равад, ҷоҳил бошад ҳам, гумроҳ нахоҳад шуд (Ишаъё 35:8).

Роҳҳои Худо аз роҳҳои инсон баландтаранд. Роҳи муқаддас роҳест, ки ба ҳаёти ҷовидона мебарад ва, ба гуфтаи Исо, роҳи танг аст (ниг. Мат. 7:13, 14). Ин нишон медиҳад, ки роҳи муқаддасӣ баланд аст. Мо танҳо вақте метавонем ба ин роҳ бирасем, ки ислоҳи Ёро қабул ва дарк намоем.

Ба гуфтаи пайғамбар, аблаҳон аз ин роҳ намегузаранд. Аблаҳ касест, ки фикрҳои худ ва тарзи зиндагии худро меёри ҳикмат мешуморад. Дар Китоби Масалҳо гуфта шудааст, ки «роҳи аблаҳ дар назари ҳудаш рост аст» (12:15). Ҳамчунин гуфта мешавад, ки «аблаҳ пурғурур ва худписанд аст» (Мас. 14:16). Ва боз Китоби Масалҳо мегӯяд, ки «Аблаҳ хирадро дӯст намедорад, балки фақат дили худро мехоҳад зоҳир созад» (18:2). Аз ҳамин сабаб аблаҳ дар гумроҳӣ зиндагӣ мекунад. Дар Масалҳо ҳамчунин гуфта шудааст, ки

«беақлии аблаҳон макр аст» (14:8).

Аъзои калисои Лудкия дар гумроҳӣ зиндагӣ мекарданд. Онҳо фикр мекарданд, ки баракатёфтаанд ва муваффақанд. Аммо ба онҳо сарвати ҳақиқии ҳаёт намерасид: хислати нек, корҳои росткорона ва қобилияти дидани ҳаёт аз нигоҳи Исо. Суханони мазаммат, огоҳӣ ва насиҳатҳое, ки Худованд ба онҳо гуфт, ҳарчанд саҳт буданд, мақсад доштанд калисоро аз ин аблаҳӣ раҳо карда, ба роҳи муқаддасӣ баргардонанд. Исо дастҳои суштшударо қавӣ мегардонд ва ба зонӯҳои ларзон устуворӣ мебахшид.

РОҲ БА СӢИ СИОН

Касе ки имрӯз ислоҳро қабул намекунад, ягона роҳеро, ки ба ҷалоли Худо мебарад, аз даст медиҳад. Муқаддас шудан осон нест. Тамоми ҷараёни ислоҳшавӣ — покшавӣ ва наҷот — бе тавба бефоида аст. Аз ҳамин сабаб Исо ба калисои Лудкия мегӯяд: «Пас ғайр бош ва тавба кун» (Ваҳй 3:19).

Тавбаи ҳақиқӣ дар тағйир ёфтани фикр ва муносибат ба гуноҳ ва сабабҳои он мебошад, на танҳо ба оқибатҳои он. Мо одат кардаем, ки аз оқибатҳои гуноҳ андӯҳгин шавем, аммо аз табиати он ҷудо намешавем. Ғайр будан, чунон ки Исо ба калисо фармон медиҳад, маънои бо тамоми дил хоҳиши гузаштан аз ҳолате, ки дар он ҳастем, ба табиати пурҷалоли Ёро дорад. Агар мо хоҳем, ки дар рӯзи омадани Исо ба Ё монанд бошем (1 Юҳан. 3:2), пас ба баъзеи мо лозим меояд тағйир ёбем — ва ман фикр намекунам, ки инро Ё бояд ба ҷои мо кунад! Танҳо тарбия ва ислоҳи Ё метавонад моро ба сурати Ё монанд гардонад.

Ишаё мегӯяд, ки онҳое, ки аз аблаҳии худ рӯй мегардонанд ва ислоҳи Худоро қабул мекунанд, «растагарони Худованд» номида мешаванд ва баргашта,

«бо тараннум ба Сион хоҳанд омад, ва хурсандии абадӣ бар сари онҳо хоҳад буд» (Иш. 35:10). Ёдоварии Сион дар ин ҷо хеле муҳим аст.

Муаллифи Нома ба Ибриён манзараи равшанеро тасвир мекунад: «Шумо наздик наомадаед ба кӯҳе, ки ламсшаванда ва оташфишон аст, ба торикӣ ва зулмот ва тундбод, ё ба овози карнай ва садои суханон, ки шунавандагонаш илтимос карданд, ки ба онҳо дигар сухане гуфта нашавад» (Ибр. 12:18, 19). Дар ин ҷо дар бораи кӯҳ сухан меравад, ки мо дар бобҳои аввали ин китоб дида баромадем. Боз мо шаҳодати ғамангезеро мешунавем, ки мардум аз Худо хоҳиш карданд, ки дигар сухан нагӯяд. Онҳо ислоҳи Ӯро рад карданд, зеро он дилҳои онҳоро фош мекард. Чӣ гуна аблаҳ буданд онҳо!

Пайғамбар Сафанё дар бораи Исроил мегӯяд:

Вай овозро намешунавад, пандро намепазирад, ба Худованд таваккал намекунад, ба Худои худ наздик намешавад (Сафанё 3:2).

Худо андӯҳи худро бо чунин суханон баён мекунад: «Бар абас писарони шуморо зарба задаам: онҳо сабақе нагирифтанд» (Ирм. 2:30). Агар халқ ба муқаддасӣ сазӣ мекард, ислоҳи Худоро қабул намуда, аз роҳҳои худ тавба мекард, метавонист ба назди Ӯ ба кӯҳ барояд.

Имрӯз ба мо низ чунин имконият дода шудааст, гарчанде ки мо ба кӯҳе наомадаем, ки дида ва ламс карда шавад. Мо ба кӯҳи дигар наздик шудаем — ба ҳамон кӯҳе, ки Ишаёё дар бораи он гуфтааст.

Балки шумо наздик омадаед ба кӯҳи Сион ва ба шаҳри Худои Ҳай (Ибриён 12:22).

Ў ҳанӯз ҳам бар кӯҳ аст, вале на бар он кӯҳи ламсшаванда, ки Сино ном дорад. Ин кӯҳ воқеӣ ва абадист. Ин кӯҳ Сион ном дорад, ва ягона роҳе, ки ба он мебаррад, роҳи муқаддасӣ аст! Бо ҳамин роҳ Мӯсо рафт. Ў Мисрро аз дили худ ронд ва бо омодагӣ каломи Худоро қабул кард, ки дар он ҳамчунин мазаммат буд. Писарони Исроил аз Худо хоҳиш карданд, ки суҳан нагӯяд, онҳо намехостанд каломи Ёро бишнаванд, ки метавонист дилҳои онҳоро фош кунад ва онҳоро сарзаниш намояд. Рафтори онҳо барои мо огоҳӣ аст:

Бохабар бошед, ки шумо низ аз суҳангӯ рӯ нагардонед. Зеро, агар онҳое, ки бар замин ба суҳангӯ гӯш наандохтанд, аз ҷазо раҳо нашудаанд, пас алалхусус мо, агар аз Ў, ки аз осмон суҳан мегӯяд, рӯ гардонем, раҳо нахоҳем шуд (Ибриён 12:25).

Дар замин Худо аз Сино суҳан гуфт, имрӯз Ў бо мо аз кӯҳи осмони Сион суҳан мегӯяд. Чӣ қадар суҳанони ҳушдордиҳанда дар ин оят ҳастанд! Писарони Исроил аз ҷазо халос нашуданд, зеро аз каломи Худованд, ки аз Сино дода шуда буд ва метавонист ҳаёти онҳоро ислоҳ кунад, рӯй гардонданд. Пас мо низ аз ҷазо халос намешавем, агар каломеро, ки Худо аз Сион мегӯяд ва барои тарбия ва ислоҳи мо аст, қабул накунем.

Писарони Исроил намехостанд суҳанони Худовандро бишнаванд, ки аз умқи ҷалоли Ў мебаромад, зеро он вақт бояд дилҳои пур аз нопокии худро фош мекарданд. Онҳо дур шуданд ва баъдтар, вақте ки Мӯсо дар кӯҳ буд, «Яҳве»-и худро сохтанд — худое, ки ба онҳо он чизеро мегуфт, ки мехостанд бишнаванд: суҳанони гуворо, хушомадгӯӣ ба гӯш ва қонеъ кардани хоҳишҳои ҷисмонӣ. Дар ҳамин вақт дар қўллаи Сино Мӯсо каломи ҳақиқии Худовандро мешунид

— каломе, ки ӯро дигаргун сохт. Вақте ки ӯ аз кӯҳ фаромад, рӯяш аз ҷалоли Худо медурахшид.

Ба Мӯсо Каломи Худо тағйирот овард. Аммо каломе, ки ба писарони Исроил гуфта шуд, кӯҳ ва заминеро, ки онҳо бар он истода буданд, ба ларза овард ва ин онҳоро чунон тарсонд, ки гурехтанд. Баъдтар дар Нома ба Ибриён меҳонем:

Дар он вақт овози Ӯ заминро ба ларза андохта буд, ва Ӯ ҳоло чунин ваъда додааст: “Боз як бори дигар на танҳо заминро, балки осмонро низ ба ларза хоҳам андохт”. Ибораи “боз як бори дигар” маънои онро дорад, ки чизҳое, ки ба ларза меафтад, ҳамчун чизҳои офаридашуда, аз миён хоҳад рафт, то чизҳое, ки ба ларза намеафтад, боқӣ монад (Ибриён 12:26, 27).

Суханони фошкунандаи Исо калисои Лудкияро ба ларза оварданд. Аъзои он худро дар масеҳияти «худ» ором ҳис мекарданд. Ба назари онҳо ҳама чиз хуб буд, аммо суҳанони Худованд асоси онҳоро такон доданд. Худо боз як бори дигар Калисои Худро, ва баъд тамоми халқҳоро ба ларза меорад. Ҳангоми ин ларзиш ҳар чизе, ки пояи мустаҳкам надорад, нобуд мешавад, ҳар чизи мурда ва нопок фӯрӯ мерезад. Баъд аз он танҳо он чизе боқӣ мемонад, ки зинда ва пок аст. Танҳо касе ки аз ларзиши Худо метарсад, аз Худо наметарсад.

Ишаёе дар бораи ин чунин мегӯяд:

Гуноҳкорон дар Сион ба ҳарос афтодаанд, риёкоронро ларза гирифтааст: “Кист аз мо, ки тавонад дар оташи сӯзон сокин шавад? Кист аз мо, ки тавонад дар алангаи абадӣ сокин шавад?” Касе ки бо роҳи сидқу вафо равон аст ва

аз рӯи ростӣ суҳан меронад, касе ки аз ҳисси истисмор нафрат дорад, дастҳои худро аз гирифтани ришва нигоҳ медорад, гӯши худро аз шунидани суҳанони оид ба хунрезӣ мебандад ва чашмони худро аз дидани шарорат мепӯшад, – вай дар баландиҳо сокин хоҳад шуд; саҳраҳои дастнорас паноҳгоҳи вай хоҳад буд; нони вай дода хоҳад шуд; оби вай таъмин хоҳад буд (Ишаъё 33:14–16).

Ӯ намегӯяд «гуноҳкорон дар Миср», балки «гуноҳкорон дар Сион». Ин суҳанон ба онҳое дар калисо равона шудаанд, ки тарси Худовандро надоранд ва ба муқаддасӣ сазӣ намеkunанд. Онҳо зеро муҳофизати Худо нестанд, ва Ӯ ҳатман онҳоро ба ларза меорад. Лекин тарс онҳоро танҳо вақте фаро мегирад, ки Худованд ҷалоли Худо ошкор кунад! Суҳанони Ишаъё дар бораи оташи абадии фурӯбаранда ба Худо ишора мекунанд.

Муаллифи Нома ба Ибриён бобро бо чунин суҳанон ба анҷом мерасонад: «Пас мо малакутеро, ки ба ларза намеафтад, қабул намуда, файзро маҳфуз хоҳем дошт ва бо он Худоро ба таври писандида бо таъзиму тақрим ва тарс ибодат хоҳем кард, чунки Худои мо оташи фурӯбаранда аст» (Ибр. 12:28, 29). Худои мо — оташи фурӯбаранда! Гарчанде ки дар ин китоб ман бисёр ҷойҳоро аз Аҳди Қадим истифода кардам, бо файзи Худованд кӯшиш кардам Каломи Худоро дуруст шарҳ диҳам, онро дар нури ваъдаҳои Аҳди Ҷадид бубинам. Худои мо муҳаббат аст, аммо Ӯ ҳамчунин оташи фурӯбаранда аст.

Ба тавсифи ҳузури пурҷалоли Ӯ набояд сабукфикрона муносибат кард, чунон ки бисёре аз мо то ҳол мекардем. Барои нишон додани он ки Ӯ ҷалоли ҳайратовар дорад, муаллифи Нома ба Ибриён чунин менависад: «Ва ин манзара он қадар даҳшатангез буд, ки Мусо гуфт: “Ман

тарсону ларзон шудам”» (Ибр. 12:21). Ин аксуламал ба шаҳодати ҳавворӣ Юҳанно мувофиқ аст, вақте ки ӯ Исоро дид: «Ва ҳангоме ки Ёро дидам, бар пойҳояш мисли мурда афтодам...» (Ваҳй 1:17).

ТО КИ МО МУҚАДДАС БОШЕМ

Худо моро бо муҳаббате дӯст медорад, ки фаҳмидани он барои ақли мо душвор аст. Аммо ин муҳаббат ҳеҷ гоҳ муқаддасии Ёро кам намекунад. Аз ҳамин сабаб муаллифи Нома ба Ибриён мегӯяд: «Файзо маҳфуз хоҳем дошт ва бо он Худоро ба таври писандида бо таъзиму тақрим ва тарс ибодат хоҳем кард». Чӣ қадар ба мо файзи Ё лозим аст, то ки дар тарси Худованд роҳ равем ва муқаддас бошем, чунон ки Ё муқаддас аст (ниг. Ибод. 19:2; Мат. 5:48; 1 Пет. 1:16)!

Чи тавре ки мо аллакай фаҳмидем, танҳо касе ки аз Худо метарсад ва ба муқаддасӣ саъй мекунад, метавонад дар ҳузури пурҷалоли Ё бошад. Ман бори дигар ба порчаи Навиштаҷот, ки дар боби дуҷуми ин китоб иқтибос овардам, бармегардам.

Зеро ки шумо маъбади Худои Ҳай ҳастед, чунон ки Худо гуфтааст: “Андаруни онҳо сокин шуда, дар миёни онҳо роҳ хоҳам рафт; ва Худои онҳо хоҳам буд, ва онҳо қавми Ман хоҳанд буд. Бинобар ин аз миёни онҳо берун оед ва ҷудо шавед, мегӯяд Худованд, ва ба чизи нопок нарасед, ва Ман шуморо қабул хоҳам кард; ва Падари шумо хоҳам буд, ва шумо писарон ва духтарони Ман хоҳед буд, мегӯяд Худованди Қодири Мутлақ”. Пас, эй маҳбубонам, дар сурате ки чунин ваъдаҳо дорем, ҳудамонро аз ҳар гуна наҷосати ҷисм ва рӯҳ тоза карда, қудсияти ҳудро дар тарси Худо мукамал намоем (2 Қўринтиён 6:16–7:1).

Акнун шумо тамоми пешгуфтори ҳикояро медонед. Шумо ба тамошои воқеаи ҳақиқии ин драма танҳо дар охири он ҳамроҳ нашудед, бе он ки тамоми контекстро донед. Умедворам, ки тамоми пешгуфторе, ки ман нақл кардам, барои шумо равшан шуд. Агар шумо ҷалоли Ёро аз ҳама чиз бештар дар ҷаҳон орзу кунед, дили шумо бо иштиёқи қавӣ месӯзад.

БО ОТАШИ МУҚАДДАС ДАР ДАРУН

*Мо даъват шудаем, ки бо оташи муқаддаси ҷалоли
Ў бисӯзем, чунон ки Мӯсо, Ишаъё, Ирмиё, Юҳанно,
Павлус ва бисёр дигарон даъват шуда буданд.*

Ҳамаи одамони Худо ба ягон шакл ба ислоҳи Ў эҳтиёҷ доранд — хоҳ пайғамбарони қадим бошанд, хоҳ ҳаввориёни Аҳди Ҷадид. Бешубҳа, имрӯз ҳам ин ҳақиқат боқӣ мемонад. Саволи асосӣ дар ин ҷо муносибати мо ба ислоҳ аст. Ғурур ба мо ҳалал мерасонад, ки усулҳои тарбияи Худоро қабул кунем. Аз ҳамин сабаб, бо гуноҳи худӣ мо кори муқаддасии Ў дар мо ғоида намеорад. Аммо агар мо ғурутан шавем ва тарбияи Ўро қабул кунем, қобилияти шунидани овози Ў ва равшантар дидани ҳақиқатро пайдо мекунем, ки моро ба камолот дар муошират бо Ў мерасонад. Пайғамбар Ҳабаққуқ менависад:

Дар дидбонгоҳи худ бармехезам, ва дар бурҷи рост меистам, ва интизорӣ мекашам, то бубинам, ки Ў ба ман

чӣ хоҳад гуфт, ва ман дар бораи шикояти худ чӣ ҷавоб хоҳам дод (Ҳабаққуқ 2:1).

Ин мард барои худ ҷойеро ёфт, ки дар он метавонист ислоҳи Худоро қабул кунад. Ў медонист, ки ин ба ӯ кӯмак мекунад, то дили Худо ва роҳҳои Ёро беҳтар фаҳмад ва хизматгори самараноктар гардад.

ДАР СОЛЕ, КИ ПОДШОҲ УЗИЁ ВАФОТ КАРД

Ишаъё омода буд аз Худо ҳар чизеро қабул кунад, ки Ў бигӯяд. Ў навиштааст:

«Дар соле, ки подшоҳ Узиё вафот кард, Худовандро дидам, ки бар курсии баланд ва олӣ нишаста буд, ва домони Ў маъбадро пур карда буд» (Иш. 6:1).

Чанд сол пеш, вақте ки ман дар бораи ин порчаи Навиштаҷот дуо мекардам, Худованд бо ман сухан гуфт. Ман дар бораи он фикр мекардам, ки Ишаъё Худовандро дар ҷалоли Ў дидааст. Ба фикрам чунин омад: *Калисо имрӯз ба рӯъёи нави Исои Масеҳ дар зухури ҷалоли Ў ниёз дорад.*

Сипас ман овози Худовандро шунидам: «Ин оят бо суханони дигар оғоз мешавад». Ман ҳайрон шуда, Китоби Муқаддасро кушодам ва хондам: «Дар соле, ки подшоҳ Узиё вафот кард». Худованд маро боздошт ва гуфт: «То Ишаъё Маро дар рӯъёи нав бубинад, бояд Узиё бимирад! Пеш аз он ки Калисо рӯъёи нави сурати Маро гирад, Узиё бояд бимирад!»

Ман фикр кардам: *ин шахс, Узиё, чӣ умумият бо рӯъёи Исо дорад?* Пас ман Симфонияи Китоби Муқаддасро гирифта, ҳамаи ишораҳоро ба ӯ ёфтам, дар бораи ҳаёти ӯ ҳар чизеро, ки ёфта тавонистам, хондам ва дар охир ваҳйи муҳим гирифтам.

Узиё аз насли шоҳ Довуд буд ва дар синни шонздаҳсолагӣ ба тахт нишаст. Дар аввал ӯ ҷидду ҷаҳд мекард, ки Худоро ҷӯяд. Агар шумо дар чунин синни ҷавон роҳбари тамоми давлат мешудед, эҳтимол шумо ҳам ҳамин тавр мекардед. Ба эҳтимоли зиёд, чунин масъулият ӯро пур аз эҳтиром ва фурӯтанӣ карда буд. Дар Навиштаҷот гуфта шудааст, ки «дар рӯзҳое, ки Худовандро ҷӯё буд, Худо ӯро комёб мегардонид» (2 Вақоеъ. 26:5).

Азбаски Узиё ба Худо эътимод дошт, Худо ӯро фаровон баракат дод. Ӯ бо фалиштиён ҷанг карда, онҳоро дар бисёр шаҳрҳо мағлуб намуд, ва инчунин арабҳо, маъиниён ва аммӯниёнро мағлуб кард. Исроили қадим қудрати иқтисодӣ ва низомӣ ба даст овард. Дар замони ҳукмронии Узиё халқ рушд мекард.

Ин муваффақият натиҷаи кори файзи Худо дар ҳаёти ӯ буд. Аммо чизе тағйир ёфт. Ба ҷои итоат, худбоварӣ пайдо шуд: «Ва ҳангоме ки ӯ қавӣ шуд, дилаш то ба дараҷаи бадкирдорӣ мутакаббир гардида, ба Худованд Худои худ хиёнат кард, ва ба маъбади Худованд даромад, то ки бухур бар қурбонгоҳи бухур бисӯзонад» (2 Вақоеъ. 26:16).

Дили Узиё на вақте мағрур шуд, ки ӯ заиф буд, балки вақте ки ба қўллаи қуввати худ расид. Вақте ки Узиё дид, ки дар корҳои давлатдорӣ ба муваффақият расидааст, дилаш дигар Худовандро ҷустуҷў намекард. Акнун ӯ метавонист мустақилона ҳукмронӣ кунад, зеро фикр мекард, ки ҳама чизро медонад. Муваффақият ба сараш зад ва ӯ қарор кард, ки Худо аллакай ҳамаи корҳои ӯро баракат медиҳад. Пеш аз ин ӯ баракат ёфта буд, зеро дар фурӯтанӣ Худовандро меҷуст.

Ин ҳама дар як рӯз рӯй надод, ва ҳамин чиз метавонад бо ҳар кас рӯй диҳад. Худо маро огоҳ кард: «Ҷон, бо бисёриҳое, ки афтодаанд, ин дар рӯзҳои душвор рӯй надод,

балки дар вақти фаровонӣ». Чаро? Зеро вақте ки мо ба муваффақиятҳои калон мерасем, осон мешавад фаромӯш кунем, ки Ё ба мо ҳама чизро додааст.

Бисёриҳо ба ҳамин дом меафтанд. Вақте ки наҷотро қабул мекунанд, меҳоянд Худованд ва роҳҳои Ёро бишносанд. Фурӯтаниҳои онҳо равшан аст, зеро онҳо Ёро меҷӯянд ва ба Ё пурра бовар мекунанд. Онҳо бо дилҳои гурусна ба калисо меоянд: «Худованд, ман меҳоям Тӯро бишносам!» Онҳо ба роҳнамоии Худо ва хизматгориҳои Ё итоат мекунанд. Дар фурӯтаниҳои ҳақиқӣ онҳо омодаанд ислоҳи Ёро қабул кунанд — новобаста аз он ки тавассути кӣ меояд. Аммо баъд вақт фаро мерасад, ки онҳо тавассути таҷрибаи худ дониш ва қувват ҷамъ мекунанд ва муносибати онҳо тағйир меёбад. Ба ҷои он ки Китоби Муқаддасро хонанд ва аз Худованд хоҳиш кунанд, ки Худро ва роҳҳои Худро ошкор кунад, онҳо онро ҳамчун воситаи исботи таълимоти худ истифода мекунанд ва танҳо он чизро меҳоянд, ки ба он бовар доранд. Онҳо дигар ба овози осмонии Худо ва овози пастори худ гӯш намедиханд. Ин гуна одамон мавҷеъ мегиранд ва масхара мекунанд: «Хуб, мебинем, ки ӯ чӣ медонад!» Онҳо дар Навиштаҷот мутахассис мешаванд, аммо дили нарм ва фурӯтанро аз даст медиҳанд. Файзи хизмат ба Худо, ки аз ҷониби ғурур танг карда шудааст, кам мешавад (ниг. Яъқ. 4:6).

Ин мушкилӣ махсусан дар калисоҳои ИМА шадид аст, зеро дар он ҷо ба имондорон таълимоти хеле зиёд дода мешавад. Дар Номаи якум ба Қўринтиён (8:1) хонда мешавад: «ҳамаамон соҳиби дониш ҳастем. Дониш мағрур мегардонад, аммо муҳаббат обод мекунанд». Муҳаббат манфиати худро наметӯяд, он ҷони худро барои Худованд ва барои онҳое, ки ба хизмат даъват шудаанд, мебахшад.

Ғурур манфиати худро зери ниқоби диндорӣ мечӯяд. Худо мегӯяд, ки дониш, агар бе муҳаббат бошад, ба ғурур меорад.

Акнун биёед саволи муҳимро дар бораи подшоҳ Узиё диҳем. Вақте ки ғурур ба дили ӯ даромад, ӯ бештар ё камтар диндор шуд? Ҷавоб ҳайратовар аст: ӯ бештар диндор шуд! Дили ӯ мағрур гардид, ва ӯ худ ба маъбад даромад, то ибодат кунад. Ғурур ва рӯҳи диндорӣ ҳамеша якҷоя мераванд. Рӯҳи диндорӣ инсонро водор мекунад фикр кунад, ки ӯ фурутан аст, зеро аз берун худро рӯҳонӣ нишон медиҳад, дар ҳоле ки дар асл дилаш мағрур аст ва рӯҳонияти ӯ дурӯғин мебошад. Ғурур инсонро дар асорати рӯҳи диндорӣ нигоҳ медорад, зеро вай хеле мағрур аст, ки мавҷудияти онро дар худ эътироф кунад. Ғурур дар калисо хеле моҳирона пинҳон шудааст, зеро он дар зери ниқоби харизматикӣ, башоратдиҳӣ ё панतिकостӣ пинҳон мешавад.

Узиё рӯ ба рӯи ҳақиқат қарор гирифт.

Ва аз паи ӯ Азарёҳуи коҳин даромад, ва коҳинони Худованд, ҳаштод марди далер ҳамроҳи ӯ буданд. Ва онҳо дар гирди подшоҳ Узиё истода, ба ӯ гуфтанд: “Туро, эй Узиё, раво нест, ки барои Худованд бӯхур бисӯзонӣ, балки ин кори коҳинони банӣ-Ҳорун аст, ки барои сӯзонидани бӯхур тақдис шудаанд; аз қудс берун рав, зеро ки ту хиёнат кардаӣ, ва ин барои ту сабаби шаъну шараф аз ҷониби Худованд Худо нахоҳад буд” (2 Вақоеънома 26:17, 18).

Ба даҳони ин одамони далер Худо суҳанони ислоҳро гузошт, аммо аксуламали Узиё беэҳтиромии ӯро ба каломии Худо нишон дод: «Ва Узиё дарғазаб шуд, дар ҳолате ки маҷмари бӯхурсӯзонӣ дар дасташ буд, ва ҳамин ки ғазабаш

бар коҳинон аланга зад, пеши коҳинон дар хонаи Худованд, назди қурбонгоҳи бӯхур, маҳав бар пешони ӯ пайдо шуд» (2 Вақоеъ. 26:19).

Узиё хашмгин шуд. Ғурур ҳамеша худро сафед мекунад, ва худмуҳофизаткунӣ ҳамеша бо хашм ҳамроҳ аст. Шаҳси мағрур ҳама касро айбдор мекунад, ғайр аз худ. Узиё ғзаби худро ба коҳинон рехт, аммо мушкилӣ дар асл дар дохили худ ӯ буд. Ғурур ӯро кӯр кард!

Ба ҷои он ки ғурутан шавад ва ислоҳи Худоро тавассути он мардон қабул кунад, ӯ ба хашм иҷозат дод, ки ғурурашро ғизо диҳад. Аз ин сабаб маҳав пешони ӯро зад — ҷое, ки пинҳон карданаш ғайриимкон аст. Дар ин ҳолат маҳав зӯҳури зоҳирии ҳолати ботинии Узиё буд, ки манбаи он ғурур буд.

Ин масъала имрӯз ҳам муҳим аст. Дар Аҳди Қадим маҳав рамзи гуноҳ буд. Дар бисёр ҳолатҳо гуноҳ чизе нест, ҷуз зӯҳури ғурури пинҳоншудае, ки инсонро кӯр мекунад ва ба ӯ имкон намедиҳад, ки ислоҳи Худоро қабул кунад.

Вақте ки ман он чизеро, ки Худованд дар дили ман гуфт, шундам ва ҳикояи Узиёро хондам, фаҳмидам, ки ғурур моро кӯр мекунад ва намегузорад ба Исо нигоҳ кунем. Мо бояд ӯро бинем, зеро Навиштаҷот мегӯяд, ки вақте мо ба ӯ менигарем, ба сурати ӯ табдил меёбем: «Аммо ҳамаи мо, бо рӯи кушода, мисли он ки дар оина бошад, ба ҷалоли Худованд нигариста, ба ҳамон сурат аз ҷалол ба ҷалол табдил меёбем, ва ин аз Худованд, яъне аз Рӯҳ аст» (2 Қӯр. 3:18).

Барои он ки ба сурати ӯ табдил ёбем, мо бояд ба ӯ нигоҳ кунем, зеро ин ба мо имконият медиҳад ҳама чизро бо чашмони ӯ бубинем. Ғурур ба рӯйи тоза ҳалал мерасонад, ба ин тарз он моро кӯр мекунад ва ба минтақаи хатарноки гӯмроҳӣ меандозад. Имондорони калисои Лудкия

Исоро намедиданд, зеро худ мағрур буданд. Онҳо фикр мекарданд, ки дар рӯҳ роҳ мераванд, аммо Худованд дар мазаммати Худ нишон дод, ки ин тавр нест. Бе қудрати дигаргункунандаи Ӯ онҳо дар рукуди амиқ қарор доштанд. Онҳо ба масеҳиён монанд буданд, аммо амалҳое, ки ба Исои Масеҳ мувофиқ бошанд, надоштанд.

ҚУДДУС! ҚУДДУС! ҚУДДУС!

Ишаёи Худовандро дар ҷалоли Ӯ дид. Мо медонем, ки ӯ бо ҷашмони рӯҳонӣ Ӯро дид, зеро ҳеҷ инсон наметавонад рӯи Худоро бубинад ва зинда бимонад. Вақте ки Ишаёи тахти Худовандро дид, фариштагони бузургро, ки сорофиён ном доранд, дар наздикии Ӯ натавонист набинад. Ӯ навиштааст, ки ҳар яке аз онҳо шаш бол дошт, ва бо дутои онҳо рӯйҳои худро мепӯшонданд.

Ва яке ба дигаре нидо карда, мегуфт:

“Қуддус аст, қуддус аст, қуддус аст Худованди лашкарҳо!
Тамоми замин аз ҷалоли Ӯ пур аст!” Ва паҳлудариҳо аз овози нидокунандагон ба ларза омад, ва хона аз дуд пур шуд (Ишаёи 6:3, 4).

Фариштагон суруд намехонданд. Ба асоси ин оят ҳатто суруд навишта шудааст, ки одамон онро аксар вақт бо овози якнавохт мехонанд. Аммо мавҷудоти фариштагӣ он чизеро баён мекарданд, ки медиданд, гарчанде рӯйҳояшон пӯшида буд. Ҳар боре ки паҳлӯи нави ҷалоли Ӯ ошкор мешуд, онҳо нидо мекарданд: «Қуддус!» Овозҳои онҳо чунон баланд буданд, ки баъзе биноҳо дар осмон ба ларза меомаданд! Агар шумо кӯшиш кунед, ки бо овоз ягон биноро дар замин ба ларза андозед, мебинед, ки ин кор осон нест, дар бораи осмон бошад, чӣ ҷои гап. Фариштагон он ҷо суруд

намеҳонданд ва ҳамзамон фикр намекарданд: *ман дар ин тахт аллакай миллиардҳо сол мегардам, шояд хуб бошад каме танаффус гирам ва бубинам, ки дар ҷойҳои дигар чӣ мегузарад*. Не, онҳо намехостанд дар ҷои дигар бошанд, зеро Офаридгор аз офаридаҳои Худо зеботар ва аҷоибтар аст. Забурсарой нидо кард, ки беҳтар аст дар остонаи хонаи Худо бошӣ, назар ба он ки дар қасрҳои боҳашамат зиндагӣ кунӣ, ки дар онҳо ҳузури Ӯ нест (ниг. Заб. 83:11).

Чаро ғариштагон нидо мекарданд: «Қуддус, қуддус, қуддус!»? Чаро маҳз се бор? Ин тарзи истифодаи калимаҳо барои адабиёти ибронӣ хос аст. Такрори калимаҳо маънои таъкид ё қувват додани маъноро дорад. Вақте ки мо мехоҳем калима ё ибораеро дар забони худ таъкид кунем, чанд роҳро истифода мебарем: калимаро бо ҳарфҳои ғафс менависем, курсив мекунем, зеро он хат мекашем, бо ҳарфҳои калон менависем ё аломати хитоб мегузорем.

Барои ҳамин мақсад муаллифи матни ибронии Навиштаҷот такрорро истифода мебард. Одатан калимаро ду бор такрор мекунанд. Масалан, Исо мегӯяд: «На ҳар касе ки ба Ман: “Худовандо! Худовандо” мегӯяд, ба Малакути Осмон дохил хоҳад шуд» (Мат. 7:21). Дар асл Исо калимаи «Худованд»-ро ду бор нагуфтааст; муаллиф бо такрор мехост таъкид кунад.

Такрори секаратаи як калима дар Навиштаҷот хеле кам аст. Мисоли он дар Китоби Ваҳй дида мешавад, вақте ки ғаришта доварию заминро эълон мекунанд: «Вой, вой, вой!» (Ваҳй 8:13). Дар ин маврид такрор нишон медиҳад, ки довариҳои пешин саҳт буданд, аммо доварию дарпешистода аз доираи дарки инсонӣ берун аст.

Аммо танҳо як хусусияти Худо дар Навиштаҷот се бор такрор мешавад. Ғариштагон нидо намекунад: «Қувват,

қувват, қувват!» ё «Муҳаббат, муҳаббат, муҳаббат!» ё «Вафодор, вафодор, вафодор!» Бале, Худо тавоно аст, Худо муҳаббат аст ва Худо вафодор аст, аммо ягона хусусияти Ӯ, ки аз ҳама болотар аст — ин муқаддасии Ӯ. Дар он тамоми шукӯҳи ҳастии Ӯ ҷой гирифтааст. Ба ибораи дигар, дар он оташи Худо ҷой дорад!

ВОЙ БАР МАН

Ҳамин ки Ишаъё Худоро дид, ӯ нагуфт: «Оҳо, пас Ӯ чунин будааст!» Ӯ нидо кард:

Вой бар ман, ки тамом шудам! Зеро ки ман шахси ҳаромлаб ҳастам, ва дар миёни қавми ҳаромлаб сукунат дорам, — ва чашмонам Подшоҳро, Худованди лашкарҳоро дидааст (Ишаъё 6:5).

Калимаи *вой* дар забони муосир қуввати пештараашро аз даст додааст. Як вақтҳо он барои тасвири саҳттарин шакли довариин Худо истифода мешуд. Чунон ки пештар гуфта шуд, вақте фариштагон «вой» ба сокинони замин эълон карданд, онҳо дар асл гуфтанд: «Саҳттарин доварӣ дар таърих ба шумо меояд». Исо ин калимаро нисбати Яҳудо истифода бурд. Он чунон саҳт буд, ки Худованд гуфт: «барои вай беҳтар мебуд, ки таваллуд намеёфт» (Марқ. 14:21). Пайғамбар калимаи *войро* бар ҳаёти шахси дигар не, балки бар худ гуфт! Ҳайратовар он аст, ки чунин шахси росткор, мисли Ишаъё, онро нисбати худ гуфт.

Ба худ ҳукм бароварда, ӯ фавран нидо кард: «Тамом шудам!» Калимаи *тамом шудан* маънои «пора-пора шудан»-ро дорад. Ишаъё дар назди Худои муқаддас истода буд. Бори аввал дар ҳаёти худ вай воқеан фаҳмид, ки Худо кист ва ҳудӣ ӯ кист. Дар як лаҳза тамоми худбоварӣ ва така

ба табиати инсонӣ аз байн рафт. Ишаъё рӯй ба замин афтод. Ҳар як ҳучайраи вучудаш меларзид ва равшан намоён буд. Ў қое мечуст, ки пинҳон шавад, аммо чунин қое намеёфт. Ў чунон равшан фаҳмид, ки ҳеҷ гоҳ пештар нафаҳмида буд, ки барои зинда мондан ба марҳамат ва файзи Худо саҳт ниёз дорад, на танҳо барои зинда мондан, балки ҳатто барои истодан дар ҳузури чунин Худои муқаддас, ки Худованди тамоми ҳастӣ аст!

ПОКШАВӢ, ХИЗМАТ, РАВШАНИИ РӮӢ

Вақте ки Ишаъё ҳис кард, ки дигар тоқат карда наметавонад, чунин рӯй дод:

Ва яке аз сорофиён назди ман парида омад, ва дар дасташ аҳгаре буд, ки бо оташгирок аз қурбонгоҳ гирифта буд, ва онро ба даҳонам расонда, гуфт: “Инак, ин ба лабҳоят расид, ва гуноҳат дур шуд, ва хатоят кафорат ёфт” (Ишаъё 6:6, 7).

Худо ба фӯрӯтанон марҳамат ва файз медиҳад. Ангисти сӯзон Ишаъёро пок кард. Пас аз покшавӣ ӯ овози Худоро шунид: «Ман киро бифиристам? Ва кист, ки барои Мо биравад?» (Иш. 6:8).

Ба туфайли покшавӣ ӯ тавонист овози Худоро равшантар шунавад: «Кист, ки барои Мо биравад?» Ба ибораи дигар: «Кӣ корҳои поки муқаддасиро иҷро мекунад?» Дарҳол ҷавоби Ишаъё чунин буд: «Инак ман ҳозирам, маро бифирист» (Иш. 6:8).

Ӯ суҳанони дили Худоро шунид:

Бирав, ва ба ин қавм [ба қавми Ў] бигӯй: “Ба шунидан хоҳед шунид, вале нахоҳед фаҳмид, ва ба дидан хоҳед

дид, вале нахоҳед донист” (Ишаъё 6:9).

Худо баъзе аз пайғамбарон ва муаллимони маъруфи Навиштаҷотро кӯр ва кар номид. Онҳо наметавонистанд он чизро, ки Худо мегуфт, ба мардум расонанд, зеро суханони Ӯро равшан намешуниданд.

Худованд сухан мегӯяд, аммо оё одамон Ӯро мешунаванд? Ин оятҳо ба ман як гуфтугӯро бо як дӯсти хеле наздикам хотиррасон мекунад. (Ман пештар дар китоби худ аз ӯ ҳамчун омӯзгори коллеҷам ёд карда будам.) Боре ман аз шаҳри ӯ мегузаштам, ва ӯ маро дар фурудгоҳ пешвоз гирифт. Пеш аз омадани ман ӯ дуо мекард ва андеша мекард. Бо ашк дар чашмон ӯ ба ман гуфт: «Ҷон, Худо мехоҳад ба Амрико бисёр чиз бигӯяд, аммо Ӯ наметавонад касонеро ёбад, ки Ӯро бишнаванд». Аз суханони ӯ дар дили ман оташи саҳт аланга зад. Ман медонистам, ки ҳанӯз аз он дур ҳастам, ки яке аз фиристодагони Худо шавам. Дарҳол ба ёдам Ишаъё омад. Ҳамин ки Худо ӯро пок кард, овози Худо барои ӯ равшан шуд ва ӯ тавонист хоҳиши дили Худоро эълон кунад, на танҳо принципҳои Худоро.

Ман фикр кардам: *ин маънои онро надорад, ки дар кишвари мо одамонестанд, ки ҳақиқатҳои Навиштаҷотро эълон кунанд. Саволи дигар аст: оё мардон ва заноне пайдо мешаванд, ки худро ҷудо ва фурутан кунанд, то қорҳои поккунандаи Худовандро иҷро намоянд ва ба ҳамин васила дили Худоро равшан шунаванд ва ҳақиқатҳои Ӯро эълон кунанд?*

ТАОМИ ШОМ БО ИСО

Биёед боз ба калисои Лудкия баргардем, ки намунаи пайғамбаронаи мост. Исо ин калисоро саҳт сарзаниш

мекунад ва баъд чунин насиҳат медиҳад: «Ғаюр бош ва тавба кун». Оё ин танҳо ба он одамон дахл дорад, ё ба мо ҳам? Оё мо ислоҳи Ёро қабул мекунем, ё мисли писарони Исроил аблаҳ мемонем?

Исо идома медиҳад: «Инак, назди дар истода, тақ-тақ мекунам: агар касе овози Маро шунида, дарро воз кунад, назди ӯ даромада, бо ӯ таоми шом хоҳам хӯрд, ва ӯ бо Ман» (Ваҳй 3:20). Чӣ қадар меҳоҳам, ки шумо сӯханони Ёро, ки ба калисои рӯзҳои охир гуфта шудаанд, бишнавед! Ё ба онҳое муроҷиат мекунад, ки мавъиза мекунанд ва таълим медиҳанд: «Агар касе овози Маро шунавад». Оё ин сӯханон дилҳои шуморо намешикананд? Наход ки аз барои муҳаббат ба ҳаловат ва манфиати шахсӣ мо барои Ё то дараҷае нопок шуда бошем, ки аллакай тапиши дили Ёро намешунавем? Наход ки мо то ин ҳад дар одатҳо ва хоҳишҳои дунёвӣ ғарқ шудаем, ки ба халқе табдил ёфтаем, ки даъво дорад овози Ёро мешунавад, аммо дар асл аз нидои дили Ё хеле дур аст?

Агар дар хотир дошта бошед, Исо ба калисо амр дод, ки аз Ё тиллои сурхшуда, либоси сафед, ки рамзи аъмоли одилона аст, ва сурма барои чашм бихарад, то тавонад мисли Ё бинад. Ҳамин қонуниятро мо дар шаҳодати Ишаъё низ мебинем. Пас аз он ки ӯ ҳудро фурӯтан сохт, то ислоҳи Худоро қабул кунад, пок гардид. Он гоҳ дар дили ӯ хоҳиши сахте барои анҷом додани аъмоли одилона, ё муқаддас, аланга гирифт. Сипас ӯ ба Худо нидо кард, ки одамон кӯранд ва ҳақиқатро намебинанд! Ба онҳо сурма лозим буд. Азбаски Ишаъё дар назди Худо фурӯтан шуд, ислоҳ ва поксозии Ёро пазируфт ва омода буд аъмоли одилонро ба ҷаҳон барад, Худо тавонист пардaro аз чашмони ӯ дур кунад.

Боз ба сӯханони Исо гӯш диҳед: «Агар касе овози Маро шунида, дарро воз кунад, назди ӯ даромада, бо ӯ таоми

шом хоҳам хӯрд, ва ӯ бо Ман». Ин сӯханон маънои духела доранд. Аввалан, калисое, ки дар ин ҷо сӯхан дар бораи он меравад, рамзи Калисо пеш аз омадани дуҷуми Худованд мебошад. Аз ин рӯ, дар ин ҷо ӯ дар бораи бозгашти Худ сӯхан мегӯяд. Дар Инҷили Луқо низ Исо тақрибан чунин сӯханонро мегӯяд:

Камарҳотон баста ва чароғҳотон фурӯзон бошад; ва худатон монанди касоне бошед, ки ба оғои худ интизорӣ доранд, то ки ҳангоми аз тӯи арӯсӣ омада дарро кӯфтаниш дарҳол барояш воз кунанд. Хушо ҳамон ғуломоне, ки оғояшон, дар вақти омаданиш, онҳоро бедор меёбад; ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки вай камари худро баста, онҳоро назди суфра хоҳад шинонд ва пеш омада, ба онҳо хизмат хоҳад кард (Луқо 12:35-37).

Оғои мо ба мо хизмат хоҳад кард, бо вуҷуди он ки маҳз мо бояд то абад ба ӯ хизмат кунем. ӯ ба маънои ҳақиқӣ Хизматгор аст. ӯ аз мо ҳеҷ чиз қарздор нест, дар ҳоле ки мо аз бисёр ҷиҳат дар назди ӯ қарздорем. ӯ мехоҳад ба онҳое хизмат кунад, ки ба ӯ содиқанд. ӯ дар вақти тӯи Барраи Худо ба мо хизмат хоҳад кард.

Дуҷум, бо сӯханони «назди ӯ даромада, бо ӯ таоми шом хоҳам хӯрд, ва ӯ бо Ман» Исо на танҳо тӯи арӯсиро дар назар дорад, балки ҳамаҷунин он манни ҳақиқиро, ки ба мо хоҳад дод. Ин манн чизе ҷуз ваҳй дар бораи Худи ӯ нест. ӯ эълон мекунад: «Ман ҳастам он нони зинда, ки аз осмон нозил шуд» (Юҳан. 6:51). ӯ Каломи зиндаи Худост, ки мо бо он зиндагӣ мекунем (ниг. Так. Шариат 8:2, 3).

Ирмиё дар ин бора чунин менависад:

Сӯханони Ту пайдо шуд, ва ман онҳоро фурӯ бурдам, ва

каломи Ту шодии ман ва хурсандии дили ман гардид (Ирмиё 15:16).

Ирмиё низ яке аз он одамоне буд, ки мисли Ишаё аз поксозии Худо гузашт ва, монанди Мӯсо, ба системаи ин ҷаҳон дилбастагӣ надошт. Ё худро аз ҷаҳон ҷудо кард, то Худовандро бишносад. Каломии Худо барои ӯ манбаи шодӣ буд ва ҳамзамон ғизои рӯҳонии ӯ. Азбаски ӯ ба муртадон паёме мавъиза мекард, ки аз дили Худо бармеомад, ӯро таъқиб мекарданд ва азият меоданд.

Каломии Худованд барои ман нанг ва тамасхури ҳаррӯза гардидааст. Ва ман ба дили худ гуфтам: “Дигар Ёро зикр нахоҳам кард, ва дигар ба исми Ё сухан нахоҳам ронд”. Вале он дар дили ман мисли оташи фӯрӯзон буд, ки дар устухонҳоям ҷойгир шудааст, ва ман онро боздошта, хаста гардидаам, ва натавонистам (Ирмиё 20:8, 9).

Яҳёи Таъмиддиҳанда низ шахсе буд, ки ташнаи каломии Худо буд. Ё худро аз ҷаҳон ва аз риёкориҳои динӣ ҷудо кард. Ё бояд дар Ерусалим ҳамроҳи дигар фарзандони коҳинон таълим мегирифт ва баъд аз он вазифаи роҳбариро ба ӯҳда мегирифт. Аммо ӯ ҳама чизро, ки инсон барои ӯ ба нақша гирифта буд, тарк кард ва ба Худо итоат намуд. Дар биёбон каломии Худованд ба ӯ нозил шуд. Яҳёи Таъмиддиҳанда дили Худоро ба мардум ошкор мекард. Исо дар бораи ӯ гуфт: «Вай чароғе буд, ки месӯхт ва медурахшид; ва шумо хостед, ки соате ба нури вай шодӣ кунед» (Юҳан. 5:35).

Мо даъват шудаем, ки мисли Мӯсо, Ишаё, Ирмиё, Яҳё, Павлус ва бисёр дигарон бо оташи ҷалоли Ё бисӯзем. Лекин ин ҳеч гоҳ рӯй намедихад, агар мо хоҳишҳои ин ҷаҳонро тарк накунем. Мо даъват шудаем, ки дар ин ҷаҳон мусофир

бошем. Қаноатмандии ҳақиқӣ танҳо он вақт ба мо хоҳад омад, ки мо то он дараҷа ба Каломи Худо ғарқ шавем, ки шабу рӯз дар бораи он андеша кунем. Он гоҳ оташи Худо дар даруни мо ва бар мо равшан хоҳад сӯхт. Вақте ки мард ва зан якдигарро дӯст медоранд, касе онҳоро маҷбур намекунад, ки шабу рӯз дар бораи ҳамдигар фикр кунанд. Ҳар як лаҳзаи холии онҳо бо фикри якдигар пур мешавад.

Малоки дар бораи ду навъи одамон дар калисои рӯзҳои охир нубувват кард. Ҳар ду аз покшавӣ мегузаранд. Аввалинҳо шикоят мекунанд: «Хизмат ба Худо чӣ фоида дорад, дар ҳоле ки бадкорон аз мо бехтар зиндагӣ мекунанд? Мо ба Худо хизмат мекунем, аммо доимо таъқибот ва ранҷу азобро аз сар мегузаронем» (Мал. 3:14, 15, аз ҷониби муаллиф нақл карда шудааст). Аммо дигарон чунин мегӯянд:

Он вақт тарсгорони Худованд бо якдигар суҳан меронданд, ва Худованд гӯш андохта, инро мешунид, ва ба ҳузури Ӯ ин дар китоби ёддошт, ки барои тарсгорони Худованд ва азиздорандагони исми Ӯ мебошад, навишта мешуд (Малоки 3:16).

Онҳо каломи Ӯ ва роҳҳои Ӯро чунон дӯст медоранд, ки ҳеҷ азобе онҳоро боздошта наметавонад. Сипас пайғамбар дар бораи оянда мегӯяд:

Зеро инак, рӯзе, ки мисли танӯр фурӯзон аст, меояд; ва ҳамаи ноинсофон ва ҳамаи бадкорон мисли хас хоҳанд буд, ва он рӯзе, ки меояд, онҳоро хоҳад сӯзонид, мегӯяд Худованди лашкарҳо, ба тавре ки барои онҳо решае ва шохе боқӣ нахоҳад гузошт. Вале барои шумо, эй тарсгорони исми Ман, офтоби адолат тулӯъ хоҳад намуд,

ва дар шуъҳои он шифо хоҳад буд; ва шумо берун омада, мисли ғӯсолаҳои охури ҷастухез хоҳед кард. Ва шариронро поймол хоҳед кард, зеро дар он рӯзе, ки Ман амал намоям, онҳо зери кафи пойҳои шумо мисли хокistar хоҳанд буд (Малоки 4:1–3).

Ў дар бораи «Писари адолат» не, балки дар бораи «Офтоби адолат» мегӯяд. Офтоб як кураи бузурги оташин аст. Ҳамин тавр Исо дар рӯзҳои охир ба онҳое зоҳир мешавад, ки Ёро меҷӯянд. Онҳо дар бораи Каломи Ў андеша мекарданд ва бо муҳаббати пок ба роҳҳои Ў ҳаракат мекарданд. Оташи ҷалоли Ў бар онҳо хоҳад бархост ва ҳатто онҳое, ки дар торики ҳастанд, онро хоҳанд дид. Дар натиҷаи хизмати ин чароғҳои сӯзон ва дурахшон, ки барои ҳама равшанӣ медиҳанд, бузургтарин дарави ҷонҳо ба амал хоҳад омад. Дилҳои онҳо аз Каломи Ў аланга мегиранд ва ҳеҷ торики онҳоро мағлуб карда наметавонад.

Инро ба мо вохӯрии ду шогирд бо Исо пас аз эҳёи Ў ба ёд меорад:

Дар ҳамон рӯз ду нафар аз онҳо ба деҳае мерафтанд, ки тақрибан шаст стадия аз Ерусалим дур буд, ва Аммоус ном дошт, ва бо ҳамдигар дар бораи ҳамаи ин воқеаҳо гуфтугӯ мекарданд. Ва ҳангоме ки онҳо гуфтугӯ ва мубоҳиса мекарданд, Худи Исо наздик омада, бо онҳо равона шуд (Луқа 24:13–15).

Онҳо рӯзҳои душворро аз сар мегузаронданд, вале ҳамоно дар бораи корҳои Худо суҳан мегуфтанд. Вақте ки онҳо бо ҳамдигар сӯҳбат мекарданд, Исо ба онҳо наздик шуд. Вақте ки мо бо ҳамдигар дар бораи тарс ва муҳаббати Худо суҳан меронем, Ў ба мо наздик мешавад. Сипас

мехонем: «Ва аз Мӯсо ва аз тамоми анбиё сар карда, он чиро, ки дар ҳамаи Навиштаҳо дар бораи Ё гуфта шудааст, ба онҳо фаҳмонда дод» (Луқ. 24:27).

Ин воқеан ид аст! Чӣ қадар меҳонам, ки Худованд дар нури бештар ба ман ошкор шавад. Ё ташнагии қони маро сер мекунад. Вақте ки шогирдон андешаҳои худро мубодила мекарданд, Ё наздик шуд ва чашмони онҳоро кушод, то дар Навиштаҷот Ёро бинанд:

«Он гоҳ чашмони онҳо кушода шуд, ва онҳо Ёро шинохтанд» (Луқ. 24:31).

Эй Падар, чашмони моро бикушо, то Исоро бубинем!

«Ва онҳо ба якдигар гуфтанд: “Оё дили мо дар даруни мо намесӯхт, вақте ки Ё дар роҳ ба мо суҳан меронд ва Навиштаҳоро ба мо мефаҳмонд?”» (Луқ. 24:32). Кай дили Мӯсо аланга гирифт ва чеҳрааш тағйир ёфт? Ин дар он вақт рӯй дод, ки вай каломи Худоро дар ҳузури Ё шунид. Чӣ чиз ба Мӯсо имкон дод, ки каломи Худоро дар ҷалоли Ё бишнавад? Хоҳиши ӯ, ки аз Миср ҷудо шавад ва ба Он Касе итоат кунад, ки меҳост Ёро бишиносад. Ё шармандагии Масеҳро аз ҳамаи ганҷҳои Миср беҳтар донист, зеро ба мукофоти ҳақиқӣ менигарист. Ман умедворам, ки ташнагии Худо дили шуморо низ амиқ бедор мекунад.

ОНҲО РӮИ ӮРО ХОҲАНД ДИД

*Онҳо дар назди Ӯ бе доғ ва беайб хоҳанд истод, бо
дилҳое, ки аз оташи муқаддасӣ месӯзанд.*

Рӯзҳои беҳтарини мо ҳанӯз дар пешанд. Худо барои Худ қавмеро нигоҳ медорад. Онҳо нидои дили Ӯро хоҳанд шунид ва дар муқаддасӣ пеши рӯи Ӯ роҳ хоҳанд гашт. Онҳо намунаи имондорони ҳақиқӣ хоҳанд буд — онҳое, ки овози Ӯро мешунаванд ва бе дудилагӣ ба Ӯ итоат мекунанд. Онҳо дар назди Ӯ бе доғ ва беайб хоҳанд истод, бо дилҳое, ки аз оташи муқаддасӣ месӯзанд. Чи гунае ки Худо нисбати онҳо рашк дорад, онҳо низ нисбати Ӯ рашк хоҳанд дошт. Ба воситаи ин халқ Ӯ ҷалоли Худро ба ҷаҳони гумшуда ва нобудшаванда нишон хоҳад дод.

Нишонаи он чизе, ки Худо барои онҳое мекунад, ки Ӯро меҷӯянд, дар ҳаёти Яъқуб, набераи Иброҳим, дида мешавад. Худованд ба ӯ гуфт: «Бархоста, сӯи Байт-Ил равона шав, ва он ҷо бинишин; ва он ҷо қурбонгоҳе бисоз барои Худо» (Ҳас. 35:1). *Байт-Ил* маънои «хонаи Худо»-ро

дорад. Пештар Яъқуб дар он ҷо бо Худо вохӯрда буд. Акнун Худованд боз ўро даъват кард: «Яъқуб, ба Ман наздик шав, ва Ман низ ба ту наздик хоҳам шуд». Яъқуб итоат кард ва ба аҳли хонаводааш чунин гуфт:

Худоҳои бегонаро, ки дар миёни шумост, дур созед, ва худро покиза кунед, ва либоси худро иваз намоед; ва бархоста, сӯи Байт-Ил равона шавем, ва он ҷо ман қурбонгоҳе бисозам барои Худо, ки маро дар рӯзи тангии ман иҷобат намуд, ва дар роҳе, ки рафтам, бо ман буд (Ҳастӣ 35:2, 3).

Онҳо бояд «ҳамаи худоёни бегона»-ро дур мекарданд. Дар хотир доред, ки бут он чизест, ки мо ба он бештар аз Исо муҳаббат ва қувват медиҳем. Бутпарастии калисои Лудкия аз тамаъкорӣ иборат буд, ки боиси аз даст додани оташи ботинӣ барои корҳои абадӣ гардид (ниг. Қўл. 3:5). Фармони Яъқуб «пок шавед ва либосҳои худро иваз кунед» аҳамияти покшавӣ ва пӯшидани либосҳои ростиро боз таъкид мекунад. Исо низ ба калисои Лудкия бо чунин суҳанон муроҷиат мекунад.

Яъқуб бо тамоми аҳли хонаводааш ба Худо наздик шуд. «Ва кӯч карданд. Ва ваҳми Худо бар шаҳрҳои гирду пеши онҳо буд, ва бани-Яъқубро таъқиб накарданд» (Ҳас. 35:5). Тарси Худо бар онҳо чунон ғолиб омад, ки ваҳм ба шаҳрҳои атроф, ки дар роҳ бо онҳо рӯбарӯ мешуданд, паҳн гардид. Вақте ки мо худро ба Худо мебахшем, ҳузури Ё моро ҳамроҳӣ мекунад ва барои атрофиён низ ошкор мегардад.

«ФУРЎХТАШУДАГОН» БА ХУДО

Чарлз Финней шахсе буд, ки худро пурра ба Худо “фурӯхта буд”. Садоқат ба Худо дар ҳаёти ӯ аз ҳама чиз болотар

буд. Ин дар вақти мавъиза кардани ӯ дар бораи покӣ ва муқаддасӣ равшан дида мешуд. Боре ӯ ба фабрикае рафт, ки тақрибан се ҳазор нафар кор мекарданд. Соҳиби фабрика ва аксари коргарон имондор набуданд. Финней барои мавъиза дар бораи наҷот ба он ҷо омада буд. Ногаҳон як зан ёро шинохт ва нисбати ӯ сухани таҳқиромез гуфт. Аммо дарҳол ҳузури Худо бо чунин қувват ба вай расид, ки тамоми атрофро фаро гирифт. Коргарон корро бас карданд ва кӯшиш карданд вайро ором кунанд. Баъди чанд дақиқа тамоми истехсолот истод. Коргарон ва худи соҳиби фабрика аз мавъизаи Финней дар бораи Каломи Худо ба ҳайрат монданд. Пас аз чанд соат аксари онҳо наҷот ёфтанд. Ҳузури Худо Финнейро мисли либос фаро гирифта буд, ва ин ҳам барои масеҳиён ва ҳам барои ғайримасеҳиён аён буд.

Чаро дар даҳсолаҳои охир калисо чунин қудратро кам мебинанд? Дунё муддати дароз калисоро масхара мекард ва мегуфт: «Пас Худои шумо кучост?» Вақте ки таъқибот ба миён меояд, кам одамон барои ростӣ меистанд. Бисёр вақт моро барои рафтори дунёии мо таъқиб мекунанд. Бо вучуди ин, ман бовар дорам, ки Худованд халқеро хоҳад ёфт, ки пурра ба Ӯ бахшида шудааст. Дили ман бо ин орзу месӯзад. Аз они шумо-чӣ? Ҳузури Худованд бо тамоми қувват ҳам дар даруни ин одамон ва ҳам дар атрофи онҳо намоён хоҳад шуд. Тарси Худо фарзандони Ёро пур хоҳад кард, чунон ки дар замонҳои қадим буд.

Дар тамоми китоб ман мисоли Мӯсо ва банӣ-Исроилро зикр кардам. Насли аввал орзуи Мисрро тарк накард. Аммо насли дигар, ки аз биёбон гузашта буд, тавонист худро ба Худо бахшад. Онҳо пайравони Еҳушаъ ибни Нун буданд. Дар Китоби Еҳушаъ танҳо як ҳолати нофармонӣ ва бутпарастӣ дида мешавад, ки ба як оила дахл дошт ва тамоми халқ бар

зидди он якдилона бархост (ниг. Еҳушаъ 7).

Вақте ки банӣ-Исроил омода буданд аз Ёрдун гузашта, бо душманони худ ҷанг кунанд, Мӯсо ба онҳо гуфт:

Бишнав, эй Исроил! Ту имрӯз аз Ёрдун убур мекунӣ, то ки омада, халқҳоеро, ки аз ту бузургтар ва пурзӯртаранд, шаҳрҳои бузургро, ки ҳисорҳояш сар ба фалак кашидааст, тасарруф намоӣ, яъне қавми бузург ва қадбаланд, банӣ-Аноқро, ки дар бораи онҳо ту медонӣ ва шундаӣ, ки гуфтаанд: “Кист, ки пеши банӣ-Аноқ битавонад истодагӣ намояд?” Пас, имрӯз бидон, ки Худованд Худои ту пешопеши ту мисли оташи сӯзанда убур менамояд; Ё онҳоро несту нобуд хоҳад кард, ва Ё онҳоро пеши ту мағлуб хоҳад сохт, ва ту онҳоро ба зудӣ бадар ронда, маҳв хоҳӣ кард, чунон ки Худованд ба ту гуфтааст (Таквори Шариат 9:1–3).

Оё мо ба насли Еҳушаъ монанд ҳастем? Оё мо меҳаҳем дар чунин муқаддасӣ зиндагӣ кунем, то Худо моро бо тадҳини Худ пур кунад ва ба мо қувват диҳад, ки ба ҷаҳон муқобил истем? Бигзор ин дуои мо бошад!

КАЛИСОИ ҶОЛИБ

Калисои аввал дар ҳузури пурҷалоли Худо зиндагӣ мекард. Онҳо дуо мекарданд ва биноҳа меларзиданд. Ҷанониё ва Сафира, ки дурӯғ гуфтанд, ҳадияи худро ба Петрус оварданд ва дарҳол мурда афтоданд. Ҳузури Худованд он қадар равшан ва пурқувват буд, ки Навиштаҷот меғӯяд:

Ҳеҷ каси бегона ҷуръат намекард бо онҳо ҳамнишин шавад, лекин мардум онҳоро ситоиш мекарданд. Мардону занони бисёре ба Худованд имон оварда,

торафт бештар ба онҳо ҳамроҳ мешуданд; кор ба ҷое расид, ки мардум беморонро ба кӯчаҳо бароварда, болои бистарҳо ва катҳо мегузоштанд, то ки дар вақти гузашта рафтани Петрус ақаллан сояи ӯ бар баъзеи онҳо биафтад (Аъмол 5:13–15).

Имрӯз вазъият дигар аст. Аз сабаби набудани тарси Худо ё оташи Ӯ, дурӯғ ба осонӣ бо ҳақиқат омехта мешавад. Марги Ҳаноний ва Сафира ҷомеаро водор кард, ки ба Худо рӯй оварад, ва бисёр одамон ба Подшоҳии Худо дохил шуданд (ниг. Аъм. 5:16). Онҳое, ки Худоро меҷустанд, Ӯро дар миёни имондорон медиданд, аммо риёкорон аз тарс мегурехтанд.

Калисои аввал дар ғалаба зиндагӣ мекард. Исо ба калисои Лудкия ваъда дод — ва ин ваъда барои мо низ аст: «Касе ки ғолиб ояд, ба вай ато хоҳам кард, ки бо Ман бар тахти Ман биншинад, чунон ки Ман низ ғолиб омада, бо Падари Худ бар тахти Ӯ нишастам» (Ваҳй 3:21).

Дар Китоби Ваҳй калисо сахттарин танқидро гирифт, аммо ҳамзамон бузургтарин ваъдаро низ гирифт. Забурсарой орзу дошт дар остонаи хонаи Худо бошад. Аммо Исо моро на танҳо ба хонаи Худ, балки ба тахти Худ даъват мекунад! Шояд акнун мо суханони Павлусро беҳтар мефаҳмем:

Агар тоқат оварем, бо Ӯ салтанат ҳам хоҳем ронд; вале агар инкор кунем, Ӯ низ моро инкор хоҳад кард (2 Тимотиус 2:12).

Чӣ гуна мумкин аст касе, ки Исоро Худованд эътироф мекунад, Ӯро инкор кунад?

Ҷавоб дар ояти дигар аст: «Онҳо мегӯянд, ки Худоро мешиносанд, лекин бо аъмолашон Ӯро инкор менамоянд»

(Тит. 1:16). Ва боз ҳам мебинем, ки аъмол аз эътироф муҳимтаранд. Павлус моро рӯҳбаланд мекунад: «Агар тоқат оварем, бо Ё салтанат ҳам хоҳем ронд».

Қудсият омодагии рафтан то охирро талаб мекунад. Мо ваъдаи муборак дорем, ки Худо ба мо файзи Худро медиҳад, то устувор монем ва ғолиб гардем! Он гоҳ мо ғолибоне хоҳем буд, ки Худо ба онҳо ваъда медиҳад: «Ва рӯи Ёро хоҳанд дид, ва исми Ё бар пешониҳошон хоҳад буд. Ва шаб дигар нахоҳад буд, ва онҳо ба чароғ ва рӯшноии офтоб эҳтиёҷ нахоҳанд дошт, зеро ки Худованд Худо ба онҳо рӯшноӣ мебахшад; ва то абад салтанат хоҳанд ронд» (Ваҳй 22:4, 5).

Мӯсо бештар аз ҳама меҳост рӯи Ёро бубинад. Касе ки ғолиб мешавад, рӯи Ёро хоҳад дид ва бо Ё то абад подшоҳӣ хоҳад кард. Шумо ин китобро дар даст доред, зеро дар дили шумо ҳамин орзу ҳаст, ва боз барои он ки дар ин бузургтарин даъвати Худованд аст. Пас бигзор ин оташ дар дили шумо аланга гирад. Аз Ё чашм набардоред. Ва бигзор файзи Худованди мо Исои Масеҳ дар шумо фаровон бошад. Омин.

ДОМИ ШАЙТОН

Ҳаёт дар озодӣ аз доми марговари набахшидан

“Домы шайтон” яке аз ҳама домҳои маккорро, ки душман барои дур кардан имондорон аз иҷрои иродаи Худо истифода мебарад, рӯи об мебарорад: ин васвасаҳо. Аксарияти одамон дар қайди ин дом ҳастанд ва ҳатто дар ин бора хабар ҳам надоранд.

Фирефта нашавед! Масеҳ гуфтааст: “Ҳеҷ мумкин нест, ки васвасаҳо ба миён наоянд” (Луқ. 17:1). Шумо наметавонед интиҳоб кунед, ки фиребхӯрда бошед ё набошед, лекин шумо метавонед қарор кунед, ки чӣ тавр ба ин даъват ҷавоб гардонед. Агар шумо ба васвасаҳо дуруст аксуламал кунед, шумо боқувват, на ин ки афсӯрдахотир, мешавед. Танҳо аксуламали дуруст ба шумо имконият медиҳад, ки муносибатҳои бемонеа бо Худо дошта бошед.

Тавассути ин нома Чон Бивер шуморо таълим медиҳад, ки чӣ тавр пайравони иродаи Худо бимонед, ва аз гумонбарӣ ва нобоварӣ озод шавед. Шумо метавонед аз фикри худро қурбоншуда шуморидан раҳой ёбед, ва бе бори мушкилиҳо ва ноумедиҳои барзиёд умр ба сар баред. Вақте ки шумо дараҷаи олитарини итоат ба Худоро ошкор месозед, ҳаёти шумо аз бахшиш, сулҳу осоиштагӣ ва шодии бе ҳадду қанор пур хоҳад гашт.

БО АБАДИЯТ ҲАРАКАТКУНАНДАГОН

Ҳаёте, ки имрӯз ва то абад муҳим аст

Рӯзе шумо ба назди Худо ҳозир шуда, ба Ё дар бораи ҳаёти худ ҳисобот медиҳед. Саволи муҳимтарине, ки ҳоло ба худ дода метавонед, ин аст: оё тайёр мешавед?

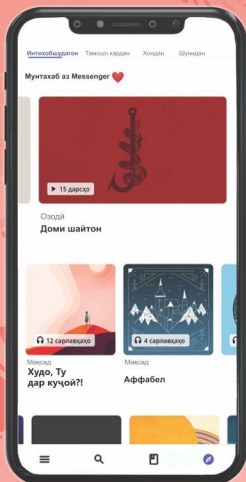
Аксарияти масеҳиён медонанд, ки ҷавоби онҳо ба салиб муайян мекунад, ки онҳо абадиятро дар қучо мегузаронанд. Аммо оё шумо медонед, ки чӣ тавр абадиятро гузаронидани шумо бо он муайян карда мешавад, ки шумо дар ҳаёт чӣ кор мекунад?

Худо меҳоҳад, ки шумо даъвати худро донед. Ў намеҳоҳад, ки шуморо дар нодонӣ нигоҳ дорад. Зиёда аз ин, Ў меҳоҳад, ки шумо сабаби зиндагии худро дар замин дарк карда, мазмун ва мақсад пайдо кунед. Баъд аз нафаси вопасин на танҳо ҷои таъинот, балки ҳаёт дар абадиёт хоҳад буд. Мунтазир набошед, ки хеле дер мешавад. Сарнавиштеро, ки Худо барои шумо муайян кардааст, дарк кунед ва ҷунун зиндагӣ кунед, ки ҳаёт дар рӯи замин ва дар абадиёт маънои бузург дошта бошад.

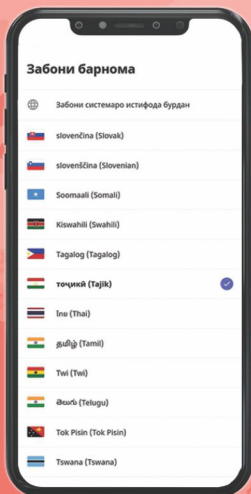

X MessengerX

Роҳ ба шогирдӣ барои ҳар кас, дар ҳар ҷо

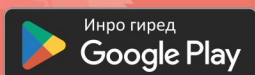
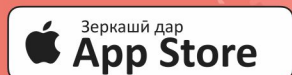

- **Ройгон бо бештар аз 130 забонҳо**
- Ҳамчун барнома ва онлайн дастрас аст
- Маводҳое, ки барои тақомули рӯҳонии шумо нигаронида шудаанд
- Саргузашти ҳаёт ва роҳи шогирдии худро тадқиқ кунед

Китобхонаи пурраи маводҳоро барои шогирдсозии Messenger дастрас мекунед – китобҳои электронӣ, дарсҳои видео ва аудиой, аудиокитобҳо, Китоби Муқаддас... Дар тамоми дастгоҳҳои худ тамошо кунед, хонед ва шунавед.

MessengerX.com

Дар тамоми ҷаҳон дар App Store ва Google Play дастрас аст.

ОЁ ДАР ДИЛИ ШУМО ОТАШИ МУҚАДДАС МЕСЎЗАД?

Исо ҳеҷ гоҳ сустии рӯҳониро қабул намекард — Ё моро ба оташи ишқ даъват мекунад. Аммо аз кучо метавон оташеро ёфт, ки муносибати моро бо Ё аланга занад? Ё ҳеҷ гоҳ аз мо чизеро талаб намекунад, ки Худ ба мо надода бошад. Агар ба шумо чунин намояд, ки муносибати ҳақиқатан пуришқ бо Ё дастнорас аст, ин китоб шуморо ба дигар фикр хоҳад овард.

Муаллифи маъруфи ҷаҳонӣ ва муаллими Китоби Муқаддас Ҷон Бивер моро даъват мекунад, ки аз муносибати рӯҳонии сатҳӣ бо Худо даст кашем ва ба муносибати зинда ва оташин бо Ё ворид шавем. Китоби «Дили оташин» пур аз ваҳйҳои амиқ ва маслиҳатҳои хирадмандона мебошад, ки ба шумо кӯмак мекунамд оташи иштиёқ ба Худоро дар дили худ афрӯзад ва нигоҳ доред. Онро бихонед ва ба Рӯҳулқудс иҷозат диҳед, ки шуморо дигаргун созад, умқи ҷони шуморо бо оташи муқаддасии Худо пок намояд.

Ҳар ҷо ки дар роҳи худ бо Худо қарор дошта бошед, агар ин суҳанонро бо тамоми дил қабул кунед, онҳо ҳаёти шуморо дигар хоҳанд кард. Ин китоб барои ҳар касе аст, ки мехоҳад бо Худо муносибати амиқтар ва зиндатари рӯҳонӣ дошта бошад.

ҶОН БИВЕР — хизматгузоре, ки бо муносибати далерона ва бесозиши худ нисбат ба Каломи Худо маъруф аст. Ё инчунин муаллифи китобҳои машҳури байналмилалӣ мебошад, ки миллионҳо нусха фурӯхта шудаанд ва ба зиёда аз 130 забон тарҷума шудаанд. Ҷон ва ҳамсараш Лиза — муассисони хизматгузори Messenger International, ки мақсади он дигаргун сохтани муносибати шогирдсозӣ дар тамоми ҷаҳон ва тарбияи пайравони устувору пурфайрати Масеҳ аст.

MessengerX

Маводҳои видеой ва зеркашиҳои ройгон дар сомонаи **MessengerX.com** дастрасанд.

Бештар мехоҳед?
Скан кунед

Messenger
INTERNATIONAL

Ин китоб тӯҳфа аз ҷониби муаллиф аст.
Барои фуруш нест.

